PHILIP K. DICK

SİMULAKRA

6·45

VENI
VENI
VENI

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
P. K. Dick –Simulakra
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
©1962, Philip K. Dick, All rights reserved
©1992, Laura Coelho, Christopher Dick, Isa Hackett
2.baskı: Mart 2015

Genel Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Baskı
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti Yüzyıl Mahallesi Matbaacılar Caddesi Ata Han 34/5 Bağcılar İstanbul
Telefon: 0212/ 628 9600 Sertifika No: **12683**

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu
günlerinde hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı
atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir
yerde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün
o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları
dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık
intiharlarını gerçekleştirmeye giden
lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.
OZ

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: **17613**
Çaydamlı Basın Yayın Dağ. Reklam Org. Ve Film Yapım San. Tic. Ltd. Şti.
Caferağa Mahallesi Kadife Sokak 22/4 Kadıköy İstanbul
Sertifika No: 17613
Telefon: 0216/ 418 0413
E-mail: altikirkbespublishing@gmail.com
E-satış: www.645dukkan.com

Philip K.(indred) Dick:
(1928, Chicago - 1982, California)

Kendini bir PKD romanı kahramanı olarak tanımlayan PKD, çocukluğunda takip ettiği BK dergilerinde Heinlein ve Van Voght ile tanışıp onlardan etkilendi. Gençliğinde uzun süre radyo ve müzik ortamlarında çalıştı; 1950'den başlayarak roman ve öyküler yazdı. Açık alan korkusu okul yaşamının ve yolculuklarının zor geçmesine neden oldu.

PKD'nin ikiz kız kardeşi Jane, daha çok küçükken ölmüştü. 1948'de talihsiz evlilikler zinciri Kleo ile başlamıştı, iki yıl sonra boşanıp Anne ile evlendi. Bir süre sonra Anne'in eski kocasını öldürdüğü ve kendini de aynı sonun beklediği paranoyasına kapıldı. Bu çılgınlığa son vermek amacıyla 1962'de tek başına bir kulübeye taşındı. Orada yaşadığı yıllarda (iki, üç yıl) on bir roman yazdı. Daha sonraki yıllar ilaçlar ve depresyonla geçti. Arada dördüncü karısı Nancy onu terk etmişti.

1973 yılına kadar kısır geçen dönemde birkaç başarısız intihar girişiminde bulundu. Sonrasında yeniden evlendi ve yazma yetisini geri kazandı. İlaç kullandığı yıllardan beslenen *Karanlığı Taramak* bu yıllarda yayınlandı.

Onun öykülerinden yaratılan *Blade Runner* filminin gösterime girmesinden birkaç hafta önce öldü...

SİMULAKRA
P. K. Dick

Türkçesi: M. Kamil Utku

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, 2015

Nicole NP'ye, "Yakala onu," diye emretti.

NP nişan alıp Goltz'a ateş etti.

Goltz zamanlamasını çok iyi hesaplamıştı, silah ateş alır almaz von Lessinger aletine ulaştı. İçindeki tüm katılımcılarla beraber sahne yok olmuştu. Goltz aynı odada, Su Orkidesi'ndeydi fakat içindekiler gitmişti. Yine aynı odada, geleceğin kolay ele geçmeyen hayaletlerinin tam ortasındaydı.

Düzensiz bir sırayla, psikokinetik Richard Kongrosian'ı önce arınma ayinlerinde sonra Wilder Pembroke ile birlikte değişik pozisyonlarda gördü; NP müdürü bir şey yapmıştı ama Goltz ne olduğunu anlayamadı. Kendini, önce büyük bir otorite sahibi olarak, hemen ardından betimlenemez biçimde ölmüş olarak gördü. Nicole de bu geçitte yer alıyordu, kavrayamadığı pek çok yeni şekilde, değişmiş halde gözünün önünden geçti. Gelecekte ölüm her yerde gibiydi, herkesi bekleyen bir akıbet gibi gözüküyordu. Bu ne anlama geliyordu? Bir sanrı mıydı?

. I .

Electronic Musical Enterprise binasındaki ofis içi memo, Nat Flieger'ı neden olduğunu çözemediği şekilde korkuttu. Memo, California Jenner'deki yazlık evinde yaşayan, Brahms ve Schumann'ı tuşlara dokunmadan çalabilen ünlü Sovyet piyanist, psikokinetik Richard Kongrosian ile ilgiliydi. Büyük bir şans eseri Kongrosian EME'de bir dizi kayda girecekti. Ve henüz...

Flieger'ın aklına gelen düşünce, Kongrosian'ı California'nın en kuzeyindeki kıyıya çeken şeyin oranın ıslak, karanlık ormanları olma ihtimaliydi; EME'nin merkez ofisinin bulunduğu Tijuana yakınlarındaki kuru, güney bölgeyi severdi. Ama memoya göre Kongrosian yazlık evinden çıkmayacaktı; bilinmeyen bir aile sorunu yüzünden kendini nerdeyse emekliye ayırmıştı, bu kararın temelinde karısı ya da çocuğuyla ilgili bir trajedi olduğunu söyleyenler vardı. Memo, bu olayın uzun yıllar önce gerçekleştiğini söyledi.

Saat sabahın dokuzuydu. Nat Flieger alışkın hareketlerle bir bardağa su doldurdu ve ofisinde baktığı, Ampek F-a2 kayıt sisteminin içine yerleştirilmiş canlı protoplazmaya su verdi. Ganymedli yaşam formu acıyı tatmamış ve şimdilik elektronik bir sistemin parçası olmaya itiraz etmemişti... sinirsel olarak il-

keldi ama kaliteli bir işitme alıcısıydı.

Su, Ampek F-a2'nin hücrelerinden süzülerek emildi, canlı sistemin su kanalları atmaya başladı. Flieger onu yanına almaya karar verdi. F-a2 portatifti, üstelik Flieger onun yuvarlak hatlarını daha gelişmiş aletlere yeğliyordu. Flieger bir *delicado* yaktı, ofis penceresine giderek karartmayı kapattı; sıcak Meksika güneşi içeri dolunca Flieger gözlerini kıstı. F-a2 hareketlendi, güneş ışığı ve suyu kullanan metabolizması uyarılmıştı. Flieger her zamanki gibi onun hareketlerini izledi ama aklı hâlâ memodaydı.

Memoyu bir kez daha eline alıp sıkınca memo başladı: "... bu fırsat EME için gerçek bir meydan okuma, Nat. Kongrosian toplum içinde çalmayı reddediyor ama Berlin'deki ortağımız Art-Cor aracılığıyla yaptığımız bir sözleşmemiz var ve yasal olarak Kongrosian'ı bizim için kayda girmeye *zorlayabiliriz*... Elbette onu yeterince ayakta tutabilirsek. Değil mi Nat?"

Nat Flieger, başını dalgın şekilde sallarken "Evet," diyerek Leo Dondoldo'yu yanıtladı.

Ünlü Sovyet piyanistin neden Kuzey California'da bir yazlığa ihtiyacı vardı ki? Tek başına bu bile, Varşova'daki hükümetin pek hoşlanmayacağı, radikal bir şeydi. Eğer Kongrosian komünist iktidarın memurlarına karşı çıkmayı öğrendiyse, planlarını EME'ye açmaktan çekinmesi de beklenemezdi. Bugünlerde altmışlı yaşlarını süren Kongrosian, hem komünist ülkeler hem de AABD'de günlük toplumsal yaşamın yasal sonuçlarını göz ardı etmekte nerdeyse uzmandı. Pek çok sanatçı gibi Kongrosian da

bu iki toplumsal gerçekliğin arasında bir yerde kafasına estiği gibi davranıyordu.

Böyle bir baskı uygulayabilmek için biraz pazarlık yapmak gerekecekti. Herkesin bildiği gibi, toplumun belleği kısa ömürlüydü; Kongrosian'ın varlığını, müzikal ve *Psi* yeteneklerini topluma anımsatmak gerekecekti. Nasıl olsa EME'nin reklam departmanı bunu hallederdi; bugüne kadar bütün genelgeçer belirsizliğine karşın Kongrosian'ı ve bilinmeyen çok sayıda sanatçıyı pazarlayabilmişlerdi. İyi de Kongrosian artık ne durumda acaba, diye düşündü Nat Flieger.

Memo onu bu konuda da ikna etmeye çalışıyordu: "... herkes Kongrosian'ın kısa bir süre öncesine kadar küçük topluluklar önünde çaldığını biliyor," dedi Memo hızlı hızlı. "Polonya ve Küba'da ekâbirler, ondan önce de New York'ta seçkin Porto Rikolular önünde çaldı. Bir sene önce Birmingham'da elli zenci milyoner önünde bir yardım konseri vermişti; bunun geliri Afrikalı Müslümanların ayda kuracakları kolonilere yardım için kullanıldı. Orada bulunan birkaç çağdaş besteci ile görüşmüştüm, Kongrosian'ın ışığından hiçbir şey kaybetmediği üzerine yemin ettiler. Bir bakayım... 2040 yılıydı. O zaman elli iki yaşındaydı. Ve elbette her zaman Beyaz Saray'da Nicole ve o önemsiz şey, der Alte için çalıyor."

F-a2'yi Jenner'a götürüp Kongrosian'ı oksibanda sokmamız gerekecek, diye düşündü Nat Flieger. Bu son şansımız olabilirdi, Kongrosian gibi sanatçı *Psi*'lerin erken öldükleri biliniyordu.

Memoya yanıt verdi: "Bunu ben çözerim Bay

Dondoldo. Jenner'a gidip onunla yüz yüze görüşeceğim.". Kararını vermişti.

Memo sevinerek "Biip" diye bir ses çıkardı. Bu da Nat Flieger'ın hoşuna gitti.

Zırıl zırıl öten, yetmezmiş gibi iç bulandıracak kadar ısrarlı olan süper-alarm, "Bugün ofisinize girmeye çalışacağınız doğru mu, Dr. Egon Superb?" dedi.

Dr. Superb, insanın bu haber makinelerini evinden uzaklaştırmasının bir çaresi bulunmalı, diye düşündü. Ama ne yazık ki yoktu. "Evet. Şimdi yaptığım kahvaltı biter bitmez aracıma binip San Francisco'ya ineceğim; aracı bir yere park edeceğim, yürüyerek her zamanki gibi günün ilk hastasına psikoterapi uygulayacağım Post Caddesi'ndeki ofisime gideceğim. Yasaya, McPhearson adındaki o yasağa karşın." Kahvesini içti.

"Desteğiniz de var..."

"UGPB bu hareketime tam destek verdi," dedi Dr. Superb. Uluslararası Görev Başındaki Psikanalistler Birliği'nin genel başkanıyla henüz on dakika önce konuşmuştu. "Röportaj için neden beni seçtiğinizi bilmiyorum. UGPB'nin bütün üyeleri bu sabah ofislerinde olacaklar." Hem Kuzey Amerika hem de Avrupa'da, bütün AABD'ye dağılmış on binden fazla üye vardı.

Haber makinesi içten bir tavırla mırıldandı: "McPhearson Yasası'nın geçmesinden ve der Alte'nin onu zevkle yürürlüğe sokmasının sorumlusu size ne kim olabilir?"

"Kim olduğunu biliyorsunuz," dedi Dr. Superb,

"ben de biliyorum. Ordu değil, Nicole değil, hatta Meclis de değil. Berlin'deki büyük ilaç firması, A.G. Chemie karteli." Bunu herkes biliyordu, yeni bir haber değildi. Bu güçlü Alman karteli tüm dünyayı ruhsal rahatsızlıklar için ilaç tedavisi gerektiğine ikna etmişti; burada bir servet yatıyordu. Sonuçta, orgon kutuları ve sağlıklı gıdaların safsata olduğu gibi, psikanalistler de birer şarlatandı. Artık hiçbir şey önceki yüzyılda olduğu gibi değildi, o günlerde psikanalistlerin saygınlığı vardı. Dr. Superb içini çekti.

"Birilerinin zorlamasıyla işinizi bırakmak," dedi haber makinesi araya girerek, "size acı veriyor mu? Ha?"

"Seyircilerine şunu söyle," dedi Dr. Superb sakin bir sesle, "biz devam etmeye niyetliyiz, yasa olsa da olmasa da. Biz de ilaç tedavisi kadar etkili olabiliriz. Özellikle hastanın tüm yaşam öyküsünün işe karıştığı kişilik bozukluklarında." Haber makinesinin büyük televizyon kanallarından birini temsil ettiğini fark etti, bu konuşmayı belki elli milyon kişi izliyordu. Dr. Superb bir an dilinin tutulduğunu hissetti.

Kahvaltıdan sonra aracına yürürken az ötede kendisini bekleyen ikinci bir haber makinesi gördü.

"Bayanlar baylar, karşınızda gördüğünüz, Viyana ekolü psikanalistlerin sonuncusu. Bir zamanların ünlü psikanalisti Dr. Superb'ın bize söyleyecek birkaç sözü vardır belki?" Makine yolunu keserek ona yaklaştı. "Hissettiklerinizi söyler misiniz beyefendi?"

Dr. Superb yanıt verdi: "Berbat haldeyim. Lütfen, izin verir misin?"

Doktor yürürken, "Ofisine son kez gidiyor," dedi

haber makinesi. "Dr. Superb'da suçlanmış ama işini yaptığı için kendiyle gururlu bir adamın havası var. Ama artık Dr. Superbların zamanı geçti... ve bunun iyi bir şey olup olmadığını sadece gelecek gösterecek. Tıpkı kan akıtma işlemi gibi, psikanaliz de başta başarılıydı fakat sonra yararsızlaştı ve artık yerini başka bir tedavi aldı."

Aracına binen Dr. Superb kontağı çalıştırdı ve otoyolda San Francisco'ya doğru ilerlemeye başladı; kendini hâlâ berbat hissediyor, kaçınılmaz olduğunu bildiği şeyden korkuyordu: tam karşısındaki yetkililerle karşılaşma.

Artık genç değildi. Karın bölgesinde çok fazla yağ vardı; bu tür şeylere katılamayacak kadar kısa boyluydu, orta yaşlarına merdiven dayamıştı. Üstelik banyodaki aynanın ona göstermek için her sabah uğraştığı bir de keli vardı. Beş yıl önce üçüncü karısı Livia'dan boşanmış, bir daha evlenmemişti; işi bütün yaşamı, hatta ailesiydi. Peki, şimdi ne olacaktı? Haber makinesinin de dediği gibi, bugün ofisine son kez gidiyordu. Kuzey Amerika ve Avrupa'da elli milyon kişi bunu izleyecekti ama bu izlenme sayesinde yeni bir işe kavuşacak mıydı, eskisinin yerini alabilecek yeni, büyük bir kazancı olacak mıydı? Hayır.

Biraz keyiflenmek için araç telefonunu aldı ve bir dua tuşladı.

Aracını park ettikten sonra Post Caddesi'ndeki ofisine yürürken, büyümeye başlayan kalabalıkla birlikte çok sayıda haber makinesi ve az sayıda mavi üniformalı San Francisco polisinin kendisini beklediğini gördü.

Dr. Superb, elinde anahtarlarıyla binanın merdivenninden çıkarken, "Günaydın," dedi değişik bir sesle. Kalabalık ona doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda sabah güneşi, yedi yıl önce Dr. Buckleman ile birlikte bu eski binayı dekore ederken duvarlara astıkları Paul Klee ve Kandinsky tablolarıyla süslü koridora girdi.

Haber makinelerinden biri, "Sevgili izleyiciler, Dr. Superb'ın ilk hastası geldiğinde test başlayacak," dedi.

Polisler ses çıkarmadan rahatça bekliyordu.

Ofisine girmeden önce kapıda bir an duraklayan Dr. Superb insanlara bir daha baktı, "Güzel bir gün. Hiç olmazsa Ekim için," dedi. Başka şeyler de, şu an hissettiklerinin soyluluğuna ve içinde bulunduğu duruma uygun kahramanca bir şeyler söylemeye çalıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmedi. Belki işin içinde soylu bir şey olmadığı içindir, diye düşündü; yaptığı son birkaç yıldır haftanın beş günü yaptığından başkası değildi, bu rutini canlı tutmak için özel bir cesaret de gerekmiyordu. Elbette bu keçi inadının bedelini tutuklanarak ödeyecekti; aklı bunun farkındaydı ama bedeni, sinir sistemi bilmiyordu. Bedensel bir hareketle yoluna devam etti.

Kalabalığın içinden bir kadın, "Senin tarafındayız doktor. İyi şanslar," diye bağırdı. Diğerlerinin çoğu ona gülümsedi ve ortalığı kısa süre için küçük bir neşe kapladı. Polisler sıkılmışa benziyordu. Dr. Superb kapıyı kapatıp devam etti.

Girişteki odada, masasında oturan sekreteri Amanda Conners başını kaldırıp, "Günaydın doktor," dedi. Bir kurdeleyle bağlanmış parlak kızıl saç-

ları ışıldıyor, derin dekolteli tiftik kazağı içinden o mükemmel göğüsleri gözüküyordu.

"Günaydın," dedi Dr. Superb, onu burada, görünümüne bu kadar özenmiş halde bulmak çok hoşuna gitmişti. Amanda'ya paltosunu verdi, kadın da paltoyu dolaba astı. "Eee, ilk hasta kim?" Hafif bir Florida purosu yaktı.

Amanda defterine baktıktan sonra, "Bay Rugge, doktor. Dokuzda. Bir fincan kahveye zamanınız var. Hemen hazırlayayım," dedi. Hızla köşedeki kahve makinesine yürüdü.

"Biraz sonra burada neler olacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu Superb.

"Ah, evet. Ama UGPB kefalet talep edecek, değil mi?" Parmakları titreyerek küçük karton fincanı getirdi.

"Korkarım, bu işin sona erecek demek oluyor."

Mandy, "Evet," diyerek başını salladı, artık gülümsemiyordu; iri gözleri koyulaşmıştı. "der Alte'nin neden yasayı veto etmediğini anlamıyorum; Nicole yasaya karşıydı, onun veto edeceğinden son dakikaya kadar emindim. Tanrım, hükümet zaman makinesine sahip; geleceğe gidip bunun yol açacağı zararı görebilirler; toplumun yoksullaşmasını yani."

"Belki de gitmişlerdir." Bir an için yoksullaşmanın söz konusu olmayacağını düşündü.

Ofisin kapısı açıldı. Günün ilk hastası kapıdaydı, Bay Gordon Rugge'nin sinirden rengi atmıştı.

"Hah, geldiniz," dedi Dr. Superb. Aslında Rugge erken gelmişti. Uzun boylu, zayıf, otuzlarını süren, iyi giyimli bir adamdı; Montgomery Caddesi'nde broker

olarak çalışıyordu.

Rugge'nin arkasında iki sivil polis belirdi. Gözlerini Dr. Superb'dan ayırmadan bekliyorlardı.

Haber makineleri hortuma benzeyen alıcılarını uzatıp olayı kaydediyordu. Bir an için, kimse ne kımıldadı ne de konuştu.

"İçeri, ofisime geçelim," dedi Dr. Superb Bay Rugge'ye. "Geçen Cuma kaldığımız yerden devam ederiz."

Aniden, "Sizi tutukluyorum," dedi sivillerden biri. Dr. Superb'a yaklaşıp ikiye katlanmış bir kâğıt uzattı. "Benimle gelin." Superb'ı kolundan tutup kapıya doğru götürdü; diğer sivil, Superb'ı aralarına alabilmek için diğer yanına geçti. Tereyağından kıl çeker gibi, her şey gürültüsüz olup bitmişti.

Dr. Superb Bay Rugge'ye, "Üzgünüm Gordon. Gördüğün gibi terapine devam edemeyeceğim," dedi.

"Bu şerefsizler ilaç almamı istiyor," dedi Rugge sert bir sesle. "İlaçların beni hasta ettiğini de çok iyi biliyorlar, bünyeme dokunuyor."

Haber makinelerinden biri kendi seyircilerine hitap etti: "Hastanın doktoruna sadakati çok ilginç. Ama neden şaşıralım? Bu adam yazgısını belki yıllardır psikanalizin ellerine terk etmişti."

Rugge makineye dönüp, "Altı yıldır," dedi. "Eğer gerekseydi altı yıl daha giderdim."

Amanda Conners yüzünü mendiline saklayıp sessizce ağlamaya başladı.

Dr. Superb sivil ve üniformalı polisler eşliğinde

polis arabasına götürülürken, kalabalıktan bir kez daha zayıf bir destek geldi. Superb, destekleyenlerin çoğunluğunun ihtiyarlar olduğunu fark etti. Psikanalizin saygı gördüğü günlerden kalanlar; onlar da kendisi gibi, tamamen başka bir çağa aittiler. Keşke aralarında birkaç genç de olsaydı diye düşündü ama yoktu.

Kalın paltolu, ince suratlı, el yapımı Filipin Bela King purosu tüttüren adam soğuk ve donuk bakışlarla karakol penceresinden dışarı bakıyordu, saatine göz atıp bir iki adım attı.

Tam purosunu söndürüp yenisini yakacaktı ki polis arabasını gördü. Hemen dışarı, binanın girişine koştu; polis tutuklunun işlemlerini başlatmak üzereydi. "Doktor," dedi. "Adım Wilder Pembroke. Sizinle biraz konuşmak istiyorum." Polislere başıyla bir işaret verdi, polisler Dr. Superb'ı bırakıp uzaklaştılar. "İçeri gelin. İkinci katta geçici olarak kullandığım bir oda var. Uzun sürmez."

Dr. Superb zekâ dolu bir bakışla, "Siz polis değilsiniz," dedi, "belki bir NP'siniz."[1] Huzursuz görünüyordu. "Evet, öylesiniz."

Asansöre doğru giderken Pembroke, "Beni yalnızca konuyla ilgilenen biri olarak kabul edin," dedi. Birkaç polis yanlarından geçerken sesini alçalttı. "Ofisinizde hastalarınızı tedavi etmenizle ilgilenen biri."

"Buna yetkiniz var mı?" diye sordu Superb.

1 NP: (National Police) Ulusal Polis, kitap boyunca NP olarak geçecektir.

"Sanırım var." Asansör geldi, ikisi birlikte bindiler. "Sizi oraya götürmem bir saate yakın sürecek. Lütfen sabırlı olmaya çalışın." Pembroke yeni bir puro yaktı ama Superb'a ikram etmedi.

"Hangi örgütle çalıştığınızı sorabilir miyim?"

"Size söyledim." Pembroke huysuzlandı. "Beni yalnızca konuyla ilgilenen biri olarak kabul edeceksiniz, anlamıyor musunuz?" Superb'a baktı, ikinci kata gelene kadar ikisi de konuşmadı. "Bu kadar katı olduğum için özür dilerim," dedi Pembroke koridorda yürürlerken. "Ancak tutuklanmanız konusunda çok kaygılıyım. Bu durum beni çok rahatsız etti." Kapıyı açık tuttu, Superb dikkatle 209 numaralı odaya girdi. "İşin doğrusu, ben çok çabuk rahatsız olurum. Eh, bu da benim görevim. Tıpkı işinize duygularınızı karıştırmamanın *sizin göreviniz olduğu gibi*." Gülümsedi, ancak Superb hiç oralı değildi. Gülümseyemeyecek kadar gergin, diye düşündü Pembroke. Superb'ın tepkileri dosyasındaki profiliyle tıpa tıp aynıydı.

Hareketlerine dikkat ederek karşılıklı oturdular.

Pembroke, "Size danışmak için bir adam gelecek. Bunu çok beklemeyeceğiz, adam sizin hastanız olacak. Anlıyor musunuz? Bizim amacımız sizin orada olmanız; adamı içeri alıp tedavi edebilmeniz için ofisinizin açık olmasını istiyoruz," dedi.

Superb, sert bir ifadeyle başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi.

"Gerisiyle, yani tedavi ettiğiniz diğer hastalar bizi hiç ilgilendirmiyor. Durumları iyiye mi kötüye mi gider, size kamyonla para mı dökerler, yoksa viziteyi ödemeden kaçarlar mı, bunlar bizim işimiz değil. Biz

bir tek bu kişiyle ilgileniyoruz."

"Peki, adam iyileştikten sonra, beni yine diğer psikanalistler gibi tutuklayacak mısınız?" dedi Superb.

"Bunu o gün konuşuruz. Şimdi zamanı değil."

"Kim bu adam?"

"Size söyleyemem."

Dr. Superb biraz sustuktan sonra, "Anlıyorum," dedi. "Bu adamın sonucuna bakmak için von Lessinger'in zaman makinesini kullandınız, değil mi?"

"Evet," dedi Pembroke.

"Öyleyse hiç kuşkunuz yok. Demek adamı tedavi edebileceğim."

"Tam tersi," dedi Pembroke. "Onu tedavi edemeyeceksiniz, zaten sizi bu yüzden istiyoruz. Eğer ilaç tedavisi uygulanırsa ruhsal dengesine kavuşacak. Ama bizim için hasta olması son derece önemli. Gördüğünüz gibi doktor, görevine devam eden bir şarlatana, yani bir psikanaliste ihtiyacımız var." Pembroke sönmüş purosunu dikkatle yeniden yaktı. "Demek istediğim şu: Yapacağınız tek şey yeni hastaları geri çevirmemek. Anladınız mı? Ne kadar deli, hatta zırdeli olsa bile." Pembroke gülümsedi, doktorun huzursuzlanması hoşuna gitmişti.

. II .

Saat çok geçti ama büyük belediye binası Abraham Lincoln'de ışıklar hâlâ yanıyordu, ne de olsa bu gece All Souls gecesiydi; binanın tüm sakinleri, altı yüz kişi sözleşmelerinin gereği olarak yerin altındaki belediye salonunda toplanmak zorundaydı. Erkekler, kadınlar, çocuklar, herkes salonu doldurdu; iyi ve kuralcı bir memur olan Vince Strikerock kapıda büyük bir ciddiyetle dikiliyor, başka bir belediye binasından birilerinin içeri girmesini engellemek için yeni kimlik tarayıcısı ile herkesi tek tek kontrol ediyordu. Bina sakinleri arasında buna itiraz eden çıkmadı ve her şey hızlı ilerledi.

"Vince, yaptığın şey bizi ne kadar yavaşlatıyor?" diye sordu yaşlı Jod Purd. Purd binanın en yaşlı sakiniydi; 1992 yılının Mayıs ayında, bina yeni inşa edildiğinde karısı ile birlikte taşınmışlardı. Karısı ölmüş, çocukları büyümüş, evlenmiş ve binadan ayrılmışlardı ama Joe hâlâ buradaydı.

"Epeyce," dedi Vince alçak sesle, "ama hiç yanılmıyor. Sadece kişisel değil." Güvenlik görevlisi olarak çalıştığı bu yerde, bugüne kadar insanları içeriye kendisi tanıdığı için alıyordu. Fakat bir defasında Robin Hill malikânesinden iki sahtekâr içeri girmeyi başarmış, soru ve yorumlarıyla bütün toplantıyı mahvetmişlerdi. Bu bir daha olmayacaktı: Vince Strikerock

kendisine ve binadaki komşularına söz vermişti. Ve sözünü tutacaktı.

Bayan Wells o günün programını dağıtırken yüzünde sabit bir gülümseme vardı; kadın, "Madde 3 A, Çatı Aktarımının Uygunluğu, 4 A'ya aktarılmıştır, lütfen dikkat edin," derken neredeyse şakıyordu. Bina sakinleri programı alıp salonun karşılıklı iki tarafında iki ayrı sıra oluşturdular; binanın liberal grubu sağ tarafa otururken muhafazakârlar sola geçti. İki grup da açıkça belli ederek diğerini görmezlikten geliyordu. Birkaç tarafsız, yeni taşınanlar ya da tuhaf tipler, utangaç bakışlarla ve hiç konuşmadan, küçük grupların gürültüsüyle dolan salonun arkasına geçtiler. Salonun genel havası hoşgörülüydü, ancak bina sakinleri bu akşam bir tartışma olacağının farkındaydı. Herhalde iki taraf da hazırlanıp gelmişti. Ordan burdan çıkıp elden ele dolaştırılıp okunan belgelerin, iddiaların, gazete kupürlerinin hışırtısı geliyordu.

Platformun üzerindeki masada dört bina mutemediyle birlikte başkan Donald Tishman oturuyordu, adamın midesi rahatsızdı. Uyumlu bir insan olan Tishman'ı bu ateşli tartışmalar hasta ediyordu. Bütün bu insanların önünde durmak bile onu rahatsız etmeye yeterliydi, üstelik bu gece bir tarafı tutmak zorundaydı. Her bina sakinine sırayla gelen başkanlık koltuğu artık ondaydı, bu gece okul sorunu artık doruk noktaya ulaşacaktı.

Salon dolmak üzereyken, binanın şu anki rahibi, uzun beyaz cüppeli Patrick Doyle, hoşnutsuzluğunu belli eden bir ifadeyle elini kaldırarak insanlara sessiz olmalarını bildirdi. "Açılış duası," dedi kısık bir

sesle, boğazını temizlerken küçük bir kart çıkardı. "Lütfen herkes gözlerini kapayıp başını öne eğsin." Tishman ve mutemetlere baktı, Tishman devam etmesi için başıyla onay verdi. "Ulu tanrım, Abraham Lincoln belediye binasının sakinleri olan biz, bu geceki toplantımızı kutsaman için sana yalvarıyoruz. Lütfen şimdi çok gerekli olan çatı aktarımı için kaynaklarımızı artırmamızı sağla. Hastalarımızı iyileştir, aramıza katılmak isteyen insanları seçerken bilgeliğimizi çoğalt. Yasayla düzenlenen, düzenli yaşamlarımıza dışarıdan müdahale eden olmasın ve son olarak, Nicole Thibodeaux'nun onu son zamanlarda televizyonda görmemizi engelleyen sinüzit ağrıları geçsin ve lütfen o ağrılar iki sene önce bir sahne görevlisinin elinden kayıp başına düşen ağırlıkla bir ilgisi olmasın. İşte böyle, Âmin."

"Âmin!" diye yanıtladı bina sakinleri.

Tishman sandalyesinden kalkıp konuştu: "Şimdi, toplantımızın asıl konusundan önce, birkaç yetenek gösterisiyle rahatlayacağız. İlk olarak 205 numaralı daireden Fetersmoeller kardeşler geliyor. *Yıldızlara Merdiven Dayayacağım* şarkısı eşliğinde bir dans gösterisi sunacaklar." Tishman oturdu ve sahneye seyircilerin daha önceki yetenek gösterilerinden tanıdığı üç sarışın kız çocuğu çıktı.

Fetersmoeller kardeşler çizgili pantolonları ve gümüş rengi ceketleriyle ayaklarını sürüyüp yüzlerinde gülümsemeyle dans ederken dış koridor kapısı açıldı ve geç kalan biri kapıda belirdi: Edgar Stone.

Bu akşam geç kalmıştı, çünkü kapı komşusu Bay Ian Duncan'ın sınav kâğıdını okuyordu; ka-

pıda dikilirken aklı hâlâ sınav kâğıdında, çok az tanıdığı Duncan'ın sınavdan aldığı berbat nottaydı. Duncan'ın kalacağını anlamak için sınav kâğıdını sonuna dek okumasına gerek kalmamıştı.

Fetersmoeller kardeşler kulak tırmalayan sesleriyle sahnede şarkı söylerken Stone buraya neden geldiğini düşündü. Büyük olasılıkla ceza almamak içindi, ne de olsa bina sakinleri bu gece burada olmak zorundaydı. İkide bir sahnelenen bu amatör yetenek gösterilerinin onun gözünde hiçbir anlamı yoktu; televizyonun eğlenceli olduğu eski zamanları, profesyoneller tarafından sahnelenen güzel gösterileri hatırladı. Artık profesyonellerin hepsi Beyaz Saray'a bağlıydı, televizyon eğlendirici değil eğitici olmuştu. Bay Stone uzak geçmişte kalan o görkemli günleri düşündü, Jack Lemmon ve Shirley MacLaine gibi komedyenlerin oynadığı eski, güzel filmleri hatırladıktan sonra bir kez daha Fetersmoeller kardeşlere bakıp homurdandı.

Her zaman görevinin başında olan Vince Strikerock onu işitip ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı.

En azından duaya yetişememişti. Kimliğini Vince'in yeni pahalı makinesine uzattı, makine geçmesine izin verdi –aman ne şans! Stone boş bir koltuğa doğru koridorda yürüdü. Nicole acaba bu gece bunu izliyor muydu? Tanıdık tek bir kişi bile göremedi. Fetersmoeller kardeşler boşa kürek çekiyordu. Oturdu, gözlerini kapatıp dinledi, çünkü izlemeye tahammülü yoktu. Asla becceremeyecekler diye düşündü. Artık kızların da o hırslı ailelerinin de bunu anlamaları gerek, yeteneksizler işte, hepimiz gibi... Tüm gayret

ve kararlılığına rağmen Abraham Lincoln AABD'nin kültürel birikimine çok az katkı yapabiliyordu, bu kızlar da bu gerçeği değiştiremeyecekti.

Fetersmoeller kardeşlerin umutsuz durumu Stone'a bir kez daha Ian Duncan'ın sabah bembeyaz suratıyla titreyerek eline tutuşturduğu sınav kâğıdını hatırlattı. Duncan sınavı geçemezse Fetersmoeller kardeşlerden de kötü durumda olacaktı; çünkü artık Abraham Lincoln'de oturamayacak, gözden (en azından onların gözünden) düşecekti. Hor görülecek ve büyük olasılıkla, eğer özel bir yeteneği yoksa, kendini bir kez daha gençliklerindeki gibi yatakhanede yatıp işçi olarak çalışırken bulacaktı.

Elbette dairesi için ödediği parayı geri alacaktı, bu, insan yaşamındaki en büyük yatırımı simgeleyen büyük bir miktardı. Stone bir yönden ona imrendi. Gözleri kapalı otururken ya ben paramı alsam, o toplu parayla ne yapardım diye kendi kendine sordu. Belki göç ederdim. Pazarlarda satılan ucuz, yasadışı hurdalardan alıp...

Alkışlar Stone'u kendine getirdi. Kızlar gösterilerini bitirmişti, o da alkışa katıldı. Tishman, platformun üzerinden sessiz olunması için elini salladı. "Tamam arkadaşlar, beğendiğinizi biliyorum ama bu akşam yapacak daha çok işimiz var. Artık onları unutmadan işimize bakalım." Dişlerini göstererek seyircilere gülümsedi.

Evet, dedi Stone içinden. "İşimizzz." Birden gerildi. Çünkü Stone, Abraham Lincoln'deki dilbilgisi okulunun kapatılıp çocukların diğer belediyelerdeki çocuklarla toplanacağı bir devlet okuluna gönde-

rilmesini isteyen radikallerden biriydi.

Bu, büyük tepki çeken bir görüştü. Yine de son haftalarda destekçiler artmıştı. Belki garip ve alışılmadık bir döneme giriyorlardı. Ne olursa olsun bu çocukların ufkunu açacak bir deneyim olacaktı; diğer binalardaki çocukların kendilerinden çok farklı olmadığını göreceklerdi. Farklı bina sakinleri arasındaki duvarlar yıkılacak ve yepyeni bir anlayış egemen olacaktı.

Hiç olmazsa Stone böyle düşünüyordu ama muhafazakârlar farklı görüşteydi. Böyle bir toplumsal karışım zamanı için çok erken olduğunu iddia ediyorlardı. Onlara göre çocuklar kimin binası daha üstün diye kavga edip duracaktı. Zamanla bu da olacaktı... ama şimdi değil, bu kadar çabuk değil.

Toplantıya katılmayarak büyük para cezasını göze alan küçük, gri renkli, aceleci Ian Duncan, o akşam dairesinde oturmuş Amerika ve Avrupa Birleşik Devletleri siyasi tarihi ve resmi hükümet belgelerine çalışıyordu. Bu konuda başarılı olmadığının farkındaydı; yirminci yüzyılda yaşanmış ve bugünü oluşturmuş tüm o dini-siyasi ideolojiler geri dursun, ekonomi konularını bile çok zor anlıyordu. Örneğin Demokrat-Cumhuriyetçi Parti'nin doğuşu. Bunlar bir zamanlar, tıpkı günümüzün belediye binaları gibi, gereksiz tartışmalarla boğuşup iktidar için mücadele eden iki ayrı (yoksa üç mü?) partiymiş. Bu iki (ya da üç) parti 1985 dolaylarında, Almanya AABD'ye katılmadan hemen önce birleşmiş. Şimdi toplumu tutarlı ve huzurlu bir şekilde yöneten ve herkesin yasal üye-

si olduğu tek bir parti vardı. Herkes aidatını ödeyip toplantılara katılıyor ve yeni der Alte'ye, Nicole'ün en beğeneceğini sandıkları adama oy veriyordu.

Her dört yılda bir Nicole'ün kocasının kimin olacağına halkın karar vereceğini bilmek güzeldi; bu bir anlamda, seçmene Nicole'ün de üstünde bir güç veriyordu. Örneğin şu son adam, Rudolph Kalbfleisch. Bu der Alte ile First Lady arasındaki ilişki epeyce soğuktu; söz konusu soğukluk, Nicole'ün bu seçimden çok hoşlanmadığı anlamına geliyordu. Ama elbette bir hanımefendi olarak bu sırrı asla açıklamayacaktı.

Sınavda, "First Lady'nin pozisyonu ne zaman Başkan'ınkinden daha güçlü olmaya başladı?" diye bir soru vardı. Başka bir yönden bakarsak, toplumumuz ne zaman anaerkil hale geldi, diye kendine sordu Ian Duncan. 1990'larda, bunu biliyorum. İşaretler daha önce belirmişti, değişim yavaşça gerçekleşti. Her yıl der Alte giderek belirsizleşirken, First Lady daha çok tanınmış, halk tarafından daha çok sevilen taraf olmuştu. Bir anne, eş, sevgili ya da bunların tümüne birden duyulan gereksinimden mi kaynaklanmıştı? Ne olursa olsun, istedikleri olmuştu; artık Nicole vardı ve o hem bu sayılanların üçü hem daha fazlasıydı.

Oturma odasının köşesindeki televizyondan metalik bir ses geldi, bu açılacağı anlamına geliyordu. Duncan içini çekip resmi politika kitabını kapadı ve dikkatini ekrana verdi. Beyaz Saray'daki etkinliklerle ilgili özel bir program, diye düşündü. Saray'daki bir başka gezi ya da Nicole'ün yeni hobisi veya tutkusuyla ilgili çok ayrıntılı bir incelemeydi belki. Yoksa

kemik külü porselen fincanlar mı biriktirmeye başlamıştı? Eğer biriktiriyorsa, her lanet fincanı tek tek izlemek zorunda kalacağız.

Tam düşündüğü gibi, Beyaz Saray Haber Dairesi Başkanı, toparlak ve şişman, gıdısı sarkık Maxwell W. Jamison'un yüzü ekranda belirdi. Ciddi bir yüzle, "İyi akşamlar, ülkemizin insanları," dedi, "Pasifik Okyanusu derinliklerine inmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmediniz mi? Nicole etti ve bu soruya yanıt verebilmek için dünyanın en önemli üç okyanus coğrafyacısını Beyaz Saray'ın Lale Salonu'na davet etti. Nicole bu akşam konuklarına yaşadıkları deneyimleri soracak, siz de dinleyebileceksiniz; çünkü programımız Üçlü Birleşik Kanal'ın Halkla İlişkiler Dairesi sayesinde canlı yayınlanacak."

Ve şimdi Beyaz Saray'dayız, dedi Duncan kendi kendine. Yani Haber Dairesi Başkanının yerine. Biz yaşamda bir amacı olmayan, First Lady'nin tek geceliğine olsun ilgisini çekecek bir yeteneği olmayan insanlar, en azından bu dikkatle tasarlanmış televizyonlarımızdan başkalarını izleyebiliyoruz.

Bu akşam izlemeyi gerçekten istemiyordu ama izlese iyi olacak gibiydi, programın sonunda sürpriz bir sınav olabilirdi. Sürpriz sınavdan alınmış iyi bir not, o felaket geçen, komşusu Bay Edgar Stone'un okuduğu son politika sınavını telafi edebilirdi.

Aniden ekranda çok zarif, insana huzur veren siması, açık renk tenli ve koyu renk, cin gibi gözleriyle akıllı ama küstah bakan bir kadın yüzü belirdi; bu yüz, herkesin ilgisini kendi üzerinde toplamış, koca bir milletin, hatta neredeyse tüm dünyanın saplantılı

bir biçimde konuştuğu tek konu olmuştu. Onu gördüğü anda, Ian Duncan korkusundan dolayı kendini berbat hissetti.

Sınavı geçememişti, ekrandaki de sanki korkunç sınav sonucunu biliyordu ve hiçbir şey söylemese de hayal kırıklığına uğramıştı.

Nicole, "İyi akşamlar," dedi yumuşak ve biraz kısık sesiyle.

"İşte bu," diye söylendi Duncan kendi kendine. "Soyut şeyleri aklım almıyor; şu dini-siyasi politika örneğin, bana hiçbir şey ifade etmiyor. Somut gerçeklik üzerine yoğunlaşsam olmaz mı? Ayakkabı ya da tuğla imal ediyor olmam gerekirdi." Mars'ta olmam gerekirdi diye düşündü, yeni yerleşim bölgesinde. Burada bir şey yapamıyorum, otuz beş yaşında tükendim *ve o da bunu biliyor*. Bırak gideyim Nicole, diye umutsuzluk içinde düşündü. Bana başka sınav verme, çünkü geçme şansım hiç yok. Şu okyanus dipleriyle ilgili program bile; bu program bittiği anda verilen tüm bilgiyi unutmuş olacağım. Ben, Demokrat-Cumhuriyetçi Parti'nin hiçbir işine yaramam.

Sonra eski dostu Al'i düşündü. O bana yardım edebilir. Al'in Loony Luke'da, şu küçük mukavva ve tenekeden mamul gemilerin satıldığı Hurda Pazarlarından birinde bir dükkânı vardı; bu gemileri en kötü durumdakiler bile satın alabilirdi ve eğer şansları yaver giderse, gemi Mars'a tek yönlü bir uçuş gerçekleştirebilirdi. Al bana ucuza bir hurda satabilir, diye düşündü Duncan.

Nicole televizyon ekranından "Bu gerçekten de sonsuz çeşitlilikteki parlak varlıklarıyla çok büyüleyi-

ci bir dünya, diğer gezegenlerde bulunmuş herhangi bir şeyden çok daha şaşırtıcı. Bilim adamları okyanusta daha da çok yaşam biçiminin olduğunu söylüyorlar..."

Yüzü soldu ve ekranda yüzün yerini doğal olmayan, grotesk bir balık aldı. Duncan bunun bilinçli propagandanın bir uzantısı olduğunu fark etti. Aklımızı Mars'tan, Partiden ve Nicole'den kaçma fikrinden uzaklaştırma gayreti. Ekranda soğana benzer gözlere sahip bir balık ağzını açtı ve Duncan'ın tüm dikkati, kendine rağmen çoktan ekrana yönelmişti. Vay be, diye düşündü, okyanusun dibi gerçekten garip bir dünyaymış. Nicole, beni köşeye kıstırdın. Al ve ben başarmış olsaydık; şu anda önünde mutluluk içinde müzik yapıyor olacaktık. Sen dünyaca ünlü okyanus coğrafyacılarıyla sohbet ederken Al ve ben arkada, belki Bach'ın *Two Part Inventions*'ını çalıyor olacaktık belki.

Dairesindeki küçük odaya giderken yere eğildi, kumaşa sarılmış bir nesneyi alıp ışığa tuttu. Gençken buna yürekten inanıyorduk, diye düşündü. Nazik hareketlerle jug'ın paketini açtı; derin bir nefes alıp içine birkaç nota üfledi. Duncan & Miller and Their Two-man Jug Band, yani Duncan ve Al Miller, iki jug için yazılmış, kendi Bach, Mozart ve Stravinsky aranjmanlarını çalarlardı. Ama Beyaz Saray yetenek avcısı yok muydu, o aşağılık herif. Onlara tek bir şans olsun tanımamıştı. Oldu bitti, demişti onlara. İlk kez Alabamalı muhteşem jug sanatçısı Jesse Pig girmişti Beyaz Saray'a, *Derby Ram* ve *John Henry* gibi parçaları kendi yorumuyla çalarak Saray'da toplanmış Thibo-

deaux ailesinin on iki artı bir üyesini eğlendiriyordu.

"Ama bu *klasik* jug," diye karşı çıkmıştı Ian Duncan. "Biz Beethoven sonatları çalıyoruz."

Yetenek avcısı hemen, "Nicky ileride ilgilenirse," demişti, "biz sizi ararız."

Nicky! Rengi bembeyaz kesmişti. Başkanın ailesine bu kadar yakın olduğunu bir hayal et. Ian ve Al anlamsız bir şeyler mırıldanarak sahneyi ve jug çalmayı bırakmışlardı; hemen arkalarından Hamlet karakterlerini canlandırmak üzere Elizabeth dönemi kıyafetleri giymiş bir grup köpek sahneye çıkmıştı. Köpekler de başaramamışlardı ama bu sadece züğürt tesellisiydi.

"Duyduğuma göre," dedi Nicole, "okyanus derinliklerinde çok az ışık varmış, şu garip şeye bakın." Önünde ışıldayan feneriyle bir balık televizyon ekranı boyunca yüzdü.

Daire kapısı çalınca Duncan irkildi.

Ian Duncan sakınımlı bir tavırla kapıyı açtı. Kapıdaki komşusu Bay Stone'du, huzursuz görünüyordu.

"All Souls'da yoktun?" dedi Edgar Stone. "Araştırırlarsa bulamazlar mı?" Elinde Ian Duncan'ın düzeltilmiş sınav sonucu vardı.

Duncan, "Sınavım nasıl?" diye sordu. Kendini hazırlamıştı.

Daireye giren Stone ardından kapıyı kapattı. Televizyona bir göz attı, okyanus coğrafyacılarıyla oturan Nicole'e baktı, biraz dinledikten sonra kısık sesle, "İyi yapmışsın," dedi. Sınav kâğıdını uzattı.

"*Geçtim* mi?" Duncan inanamamıştı. Kâğıtları alıp kuşkuyla inceledi. Sonra olup biteni anladı.

Stone geçmesi için bir numara yapmıştı. Herhalde tamamen insani nedenlerden dolayı notunu değiştirmişti. Duncan kafasını kaldırınca birbirlerine baktılar, hiç konuşmadılar. Bu korkunç bir şey, diye düşündü Duncan. Ne yapacağım şimdi? Adamın yaptığına şaşırmıştı ama yapmıştı işte.

Kalmak istediğimi fark etti. Neden? Çünkü o zaman buradan çıkabilirim, çünkü o zaman tüm bunlardan, dairemden, işimden vazgeçmek, her şeye boş verip çekip gitmek için iyi bir nedenim olur. Yanıma sırtımdaki gömlekten başka hiçbir şey almadan, Mars düzlüklerine varır varmaz parçalara ayrılacak bir hurdaya göç etmek için.

"Teşekkür ederim," dedi asık bir suratla.

Stone canlı bir sesle "Sen de bir gün aynı şeyi benim için yaparsın," dedi.

Duncan, "Ah, evet, çok sevinirim," dedi.

Stone daireden hızla çıkarak Duncan'ı televizyonu, jug'ı, yanıtları değiştirilmiş sınav kâğıtları ve düşünceleriyle baş başa bıraktı.

. III .

Abraham Lincoln belediye binası sakinlerinden Amerikan vatandaşı Vince Strikerock'ın ertesi sabah tıraş olduğu sırada neden televizyonda der Alte'yi dinlediğini anlayabilmek için, Batı Almanya'nın Birleşik Devletler'in elli üçüncü eyaleti olarak Birliğe girdiği günlere, 1994 yılına dönmek gerek. Özellikle bu der Alte'de, Başkan Rudi Kalbfleisch'da, Strikerock'u rahatsız eden bir şey vardı. Kalbfleisch iki yıl sonra görev süresinin sonuna gelip kanunen emekliye ayrıldığında harika bir şey olacaktı. Bu daima harika bir şey, daima güzel bir gündü; yani kanunun bu adamları ofislerinden çıkarıp atması. Vince bunu her zaman kutlanmaya değecek bir olay olarak görürdü.

Vince yine de, bu adamlar hâlâ görevleri başındayken elden gelenin en iyisini yapmanın doğru olduğunu düşünüyordu, tıraş bıçağını bir yana koydu, televizyon tuşlarıyla oynamak üzere oturma odasına geçti. n, r ve b tuşlarıyla oynayarak uğursuz bir cızırtıdan ötesi olmayan konuşmanın düzelmesini bekledi... ama en ufak değişiklik bile olmadı. Bu yaşlı adamın diyecekleri üzerine başka sayısız seyircinin de kendilerine özgü fikirleri olduğunu düşündü Vince. İşin aslı şu ki, belki sadece bu binada bile kendi televizyonuyla yaşlı adama baskı yapması için kendisine destek verecek yeterince insan vardı. Ama sözün

özeti, demokrasi denen şey de buydu işte. Vince iç çekti. İstedikleri bundan ibaretti: insanların söylediklerini dinleyen bir hükümet. Banyoya dönüp tıraşa devam etti.

"Julie!" diye seslendi karısına. "Kahvaltı hazır mı?" Mutfaktan hiç ses gelmiyordu. Doğru ya, sabah sersem kafayla uyandığında karısının yatakta da yanında olmadığını fark etmişti.

Birden hatırladı. Dün gece All Souls'dan sonra, korkunç bir kavga sonucunda boşanmışlardı; belediye binası Evlenme ve Boşanma Kurulu'na gidip B evraklarını doldurmuşlardı. Julie etrafa saçılmış eşyasını toplayıp gitmişti; dairede yalnızdı, kimse kahvaltısını hazırlamayacaktı, üstelik acele etmezse kahvaltı da yapamayacaktı.

Bu bir tür şoktu, çünkü evliliği *tam altı ay* sürmüştü, artık sabahları onu görmeye çok alışmıştı. Yumurtasını nasıl sevdiğini biliyordu (küçük bir parça tuzsuz Münster peyniriyle pişirilmiş olmalıydı). Yaşlı Başkan Kalbfleisch'ın getirdiği, boşanmayı serbest bırakan şu lanet yeni yasa! Hatta lanet olası Kalbfleisch; şu moruk o ünlü öğlen uykularından birinde neden geberip gitmiyor ki! Ama elbette o zaman yerini başka bir der Alte alacak. Yaşlı adamın ölümü Julie'yi geri getirmeyecek, bu konu o devasa AABD bürokrasisinin işi değildi.

O hırsla televizyona doğru yürüdü ve d tuşuna bastı; yeterli sayıda vatandaş şu tuşa bassa yaşlı adam tamamen duracaktı; dur tuşu o anlaşılmaz konuşmanın bitmesi anlamına geliyordu. Vince biraz bekledi ancak konuşma devam etti.

Derken bu kadar erken saatte bir konuşma olma sının garip olduğunu fark etti; saat sabahın sekiziydi. Belki yakıt deposunun patlamasıyla tüm ay kolonisi havaya uçmuştu. Eğer öyleyse yaşlı adam, uzay programının devam etmesi için insanlara kemerlerini daha çok sıkmaları gerektiğini anlatıyor olacaktı; bu ve bunun gibi tuhaf felaketler beklenmeliydi. Ya da belki dünyada kadim bir akıllı türün son kalıntıları bulunmuştu (ya da Mars'ta mı demeliyiz?); umarız Fransa'da değil, der Alte'nin kullandığı sözcüklerle "kendi ülkemizde" bulunmuştur. Aşağılık Prusyalılar, diye düşündü Vince. Sizi batı yarımküreyle sınırlı kalması gereken federal birliğimize, "çadırımıza" asla kabul etmemeliydik. Ama Dünya küçüldü. Milyonlarca mil uzaktaki bir gezegen veya uyduda yeni bir koloni kurunca, New York ile Berlin arasındaki üç bin millik mesafe anlamsızlaşıyor. Üstelik Tanrı biliyor ki Berlin'deki Almanlar bu işe çok hevesliydiler.

Vince ahizeyi alıp bina müdürünü aradı. "Karım Julie, yani eski karım Julie dün gece başka bir daireye mi geçti acaba?" Yerinin öğrenebilirse onunla kahvaltı edebilirdi, bu da epeyce eğlenceli olurdu. Umutla yanıtı bekledi.

"Hayır, Bay Strikerock." Bir sessizlik. "Bizim kayıtlarımızda buna dair bir şey yok."

"Lanet olsun," dedi Vince, telefonu kapattı.

Hem evliliğin bir anlamı var mıydı? Bir şeyler paylaşmak için yapılmış bir anlaşma, tıpkı şu anda, saat sekizde der Alte'nin yaptığı konuşmanın anlamını tartışabilmek ve Karp u'daki işine, Sohnen Werke'nin Detroit şubesine gitmek için hazırlanırken kahvaltını

bir başkasına (karına) hazırlattırabilmek gibi. Hatta yemek gibi kişinin yapmaktan hoşlanmadığı şeyleri bir başkasına yaptırabilmesi üzerine kurulu bir anlaşmaydı evlilik; kendi yaptığı yemeği yemekten nefret ederdi. Bekârken bina yemekhanesinde yerdi, deneyimleri ona bunu öğretmişti. Mary, Jean, Laura, şimdi de Julie, dört evlilik, üstelik sonuncusu en kısası. Yokuş aşağı gidiyordu. Tanrı korusun, belki de gizli bir eşcinseldi.

Der Alte televizyonda "... paramiliter hareketler Barbar Dönemleri hatırlatıyor, bu yüzden son bulacaklarına dair kuşkularım var," gibi şeyler söylüyordu.

Barbar Dönemler; bu terim, bir önceki yüzyıl ortalarında sürmüş Nazi dönemini kibarca anlatmak için kullanılıyordu, dönem üzerinden neredeyse bir yüzyıl geçmişti ama hatırası biçim değiştirse de hâlâ canlıydı. Bu yüzden der Alte, kendilerine Eyüp'ün Oğulları adını veren, son zamanların yarı-dini nitelikli sapkın örgütü suçlamak için yayına çıkarılmıştı; örgüt, ulusal etnik yaşam ya da başka bir şeyin arıtılmasını savunarak sokaklarda heyecanla koşturuyordu. Bir başka deyişle, toplum yaşamından yasaklanmış kişilere (özellikle düşman Çin Halk Cumhuriyeti'nin bomba denemelerindeki radyasyon sızıntısı sırasında doğanlara) uygulanan katı kanunları protesto ediyorlardı.

Buna Julie de dâhil, diye tahmin yürüttü Vince, çünkü Julie kısırdı. Çocuk sahibi olamayacağı için oy da kullanamazdı... yalnızca Almanlar ve benzeri orta Avrupalıların kafasında mantıklı olabilecek bir düşünce. Köpeği sallayan kuyruk, diye düşündü yü-

zünü kurularken. Kuzey Amerika'daki biz köpeğiz, Reich da kuyruk. Ne hayat ama! Belki sekiz bacaklı yaratıklar, hatta arıların bile oy kullanabildiği bir koloniye göç etmeli, solgun, alil, uçuk sarı bir güneş altında yaşamalıyım... orada Eyüp'ün Oğulları da yoktur. Oradaki özel insanların tümü özel oldukları için gönderilmedi; pek çoğu (iyi bir nedenle) göç etmeye uygun bulundu. Özel olmayan çok sayıda kişi de dünyanın (AABD, Fransız İmparatorluğu, Asya Halk Cumhuriyeti, özgür yani zenci Afrika'nın) kalabalık nüfusundan ve bürokrasinin hâkimiyeti altındaki yaşamdan bıktıkları için gitti.

Mutfakta kendine pastırma ve yumurta hazırladı. Pastırma pişerken, binada beslenmesine izin verilen tek evcil hayvan olan küçük yeşil kaplumbağası III. George'un yemini verdi. III. George'un kuru sinek (insan gıdasından çok daha besleyiciydi, % 25 protein içeriyordu), hamburger ve karınca yumurtasından oluşan bir kahvaltısı vardı, bu kahvaltı Vince Strikerock'a şu sözü hatırlatıyordu: *de gustibus non disputandum est* – zevkler tartışılmaz, hele sabahın sekizinde.

Yalnızca beş yıl öncesine kadar Abraham Lincoln binasında kuş beslenebiliyordu ama artık yasaktı. Doğrusu çok gürültülüydü. Bina kuralı s205: Islık çalmayacak, şarkı söylemeyecek, kuş sesi çıkarmayacaksın. Kaplumbağa sessizdi, tıpkı zürafa gibi ama insanın der Alte Frederich Hempel zamanında yok olmuş diğer dostları kedi ve köpekler gibi zürafalar da yasaktı; o günleri hayal meyal hatırlıyordu. Öyleyse sorun sessizlik değildi, geriye her

zamanki gibi yalnızca parti bürokrasisi mantığı kalıyordu. Partinin gerekçelerini tam olarak anlayamıyordu, diğer yandan bu durumdan memnundu. Bu, ruhsal olarak partinin bir parçası olmadığı anlamına geliyordu.

Televizyondaki solgun, gereğinden uzun süren, yarı bunak görüntü kayboldu ve yerini kısa bir an için saf, dinlenebilir müzik aldı. Percy Grainger'dan *Handel on the Strand*, tamamen pespaye bir parça... tam da az önceki görüntüye yaraşır şey, diye düşündü Vince. Televizyondaki melodi hoparlörde çınlarken, Alman askerlerinin katı tarzını taklit edercesine topuklarını hızla birbirine vurup dikkat kesildi, çene yukarıda, kollar gergin; Vince Strikerock, Ge adı verilen otoritelerin uygun bulduğu bu çocuk müziğini dikkatle dinliyordu. Heil, dedi Vince kendi kendine, sonra koluyla Nazi selamı verdi.

Müzik çınlamaya devam etti.

Vince kanalı değiştirdi.

Ekranda, peşine birileri düşmüşe benzeyen, kalabalık içinde bir adam belirdi; iki yanını polislerin aldığı adam park edilmiş bir araca doğru yürüyerek gözden kayboldu. O anda haber spikeri konuştu, "... tıpkı AABD'nin diğer yüzlerce şehrinde olduğu gibi Bonn'da da, Viyana okulunun önde gelen psikiyatrlarından Dr. Jack Dowling de yürürlüğe yeni giren McPhearson Yasası'na muhalefetten gözaltına alındı..."

Armalı polis arabası, ekrandan kayboldu.

Suratını asan Vince, korkunç bir işaret bu, dedi içinden. Zamanımızın simgesi; daha baskıcı, hem de

korkak bir yasama. Peki, Julie'nin evden ayrılışı beni bunalıma sokarsa kim yardım edecek? Üstelik sokacak gibi gözüküyor. Bugüne kadar hiçbir uzmana gitmemiştim, hayatım boyunca hiç gereksinim duymamıştım. Ama bu... bunun gibi bir şey, hiç bu kadar kötü bir şey başıma gelmemişti. Julie, diye düşündü, neredesin?

Televizyondaki görüntü değişti ama yine de aynıydı. Vince Strikerock bu kez farklı bir kalabalığın arasında, farklı polisler eşliğinde farklı bir psikanalistin götürüldüğünü gördü; gözaltına alınan bir başka muhalif ruh.

"Doktorun hastalarının vefası oldukça ilginç," diye gönülsüzce televizyon. "Aslında, neden olmasın? Bu adam belki yıllardır yazgısını psikanalize teslim etmişti."

Buna ne zaman kapılmıştı, merak etti Vince.

Julie, dedi kendi kendine, eğer şu anda başka bir adamla birlikteysen, kıyamet kopacak demektir. Ya ben ruhumu teslim ederim (bu beni hemen öldürür çünkü) ya da hem seni hem de her kimse onu gebertirim. *Hele bir de benim arkadaşlarımdan biriyse.*

Bana geri döneceksin, dedi. Seninle ilişkimiz çok başkaydı, Mary, Jean ya da Laura ile olduğu gibi değildi. Seni seviyorum, işte o kadar. Tanrım, diye düşündü, ona âşığım! Bu zamanda ve bu yaşta. İnanılır gibi değil. Bunu ona söylesem, herhalde gülmekten katılır. Julie böyledir.

Şu durumda olduğuma, Julie gibi soğuk ve bencil bir yaratığa psikolojik olarak bağımlı olduğuma göre, bir doktora gitmem gerek, diye düşündü. Lanet ol-

sun, bu durum hiç doğal değil. Ve bu... düpedüz aptallık.

Viyana okulunun önde gelen üyesi, Almanya, Bonn'da yaşayan Dr. Jack Dowling beni tedavi edebilir mi acaba? Beni bu durumdan kurtarabilir mi? Ya da gösterdikleri şu diğer adam (polis aracı ilerledikçe konuşmaya devam eden haber spikerini dinledi), Egon Superb? Zeki, canayakın, anlayışlı birine benziyordu. Bana kulak ver Egon Superb, diye geçirdi içinden, başım büyük belada; bu sabah uyandığımda küçük dünyam başıma yıkıldı. Büyük olasılıkla bir daha asla göremeyeceğim bir kadına ihtiyacım var. A. G. Chemie'nin ilaçları işime yaramaz... ölümcül bir aşırı doz hariç. Benim istediğim yardım da bu değil.

Belki kardeşim Chic'i ayaklandırmalıyım, ikimiz birden Eyüp'ün Oğulları'na katılmalıyız, diye geldi aklına. Chic ve ben, Bertold Goltz'a bağlılık yemini ederiz. Diğerleri bunu yaptı, diğer işe yaramazlar, sınavdan geçemeyenler, ya benim gibi özel yaşamlarında ya işlerinde ya da *Be*'den *Ge*'ye düşerken sosyal yaşamlarında.

Vince garip bir şekilde, Chic ve ben, Eyüp'ün Oğulları diye geçirdi içinden. İlginç üniformalarla, caddeden aşağı uygun adım yürüyoruz. Görenler bizimle alay ediyor. Ve neye inanıyoruz? Nihai zafere mi? Fare avcısı *Rattenfänger*'in sinema uyarlamasına benzeyen Goltz'a mı? Bu düşünceden bir anda korktu, sindi.

Ama bu fikir aklının derinliklerine yer etti.

Abraham Lincoln binasının en üst katındaki dairesinde oturan Vince'in ağabeyi, zayıf, kel Chic Stri-

kerock uyandı ama yatakta biraz daha kalabilmek umuduyla, göz ucuyla saate baktı. Ama şans yüzüne gülmedi, saat sekiz on beşi gösteriyordu. Kalkma zamanı... Neyse ki sokakta gürültüyle ıvır zıvır satan bir haber makinesi onu tamamen uyandırdı. Chic birdenbire yatakta birinin daha olduğunu fark etti ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi; gözlerini faltaşı gibi açtı, yastığın üzerine yayılmış kahverengi saçlardan anladığı kadarıyla kadın olan bu kişiyi dikkatle inceledi, kadın tanıdık geliyordu (bu biraz rahatlatıcı bir şey ama, değil mi?). Julie! Kardeşinin, Vince'in karısı. Hay Allah! Chic yatakta doğruldu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Dün gece, All Souls'dan sonra ne oldu aslında? Julie geldi, değil mi, elinde bir bavul ve iki pardösüyle, berbat gözüküyordu, tamamen tutarsız bir şeyler anlatıyor, anlattığı her şey aynı basit sonuca varıyordu: Vince'le boşanmışlardı; artık onunla resmi bir ilişkisi yoktu, böylece buraya canının istediği gelip gidebilirdi. İşte o yüzden buradaydı. Neden? O kısmı anımsayamıyordu. Bugüne kadar Julie'yi hep sevmişti ama bu karşısındaki olayı açıklamıyordu; yaptığı, saklı tuttuğu bir şeyle, iç dünyasının değerleriyle ilgiliydi, Chic ya da başka bir *gerçekle* değil.

Her neyse, Julie buradaydı işte, derin bir uykudaydı; fiziksel olarak buradaydı ama içine dönmüş, kıvrılıp kabuğuna çekilmişti; çünkü aslında yaşadığı olay, yasa şu durumda ne kadar bariz olursa olsun, Chic'e ensesten çok uzak değil gibi geliyordu. Julie, Chic'in gözünde aileden biriydi. Ona hiç başka gözle bakmamıştı. Ama dün gece, birkaç içkiden sonra

olan olmuştu işte. Artık içemiyordu. İçtiğinde bir an için daha iyi gibi görünen bir hale bürünüyordu; sessiz, somurtkan bir adam yerine dışadönük, serüven düşkünü, atak biri olup çıkıyordu. Ama tüm bunların bir sonucu vardı. Sonuçta başına gelen, hemen yanında yatıyordu.

Yine de çok derinlerde, çok özel bir yerde bu duruma uzun boylu itiraz edemiyordu. Julie'nin buraya gelmesi kendisine yapılmış bir iltifat gibiydi.

Ama durum, Vince girişte kimlik denetimi yaparken biraz garip olacaktı. Vince kaçınılmaz olarak, her şeyi açıkça konuşmak isteyecekti, derinlerdeki dürtüler üzerine konuşulduğunda tartışma büyüyecekti. Julie, Vince'i terk edip buraya taşınırken hangi *gerçeğin* peşindeydi acaba? Neden? Aristo'yu zevkten dört köşe edecek türden ontolojik sorular ve bir zamanlar "son erek" dedikleri kavramla ilgili teleolojik konular. Vince bu konularda akıl yürütemiyordu; hepsi bomboştu, devasa bir sıfır.

Patronu aramak en doğrusu, diye düşündü Chic, arayıp biraz geç gelebilir miyim, diye sorayım. Bu işi Julie'yle halletmemiz gerek; neler oluyor, falan filan. Burada ne kadar kalacak, evin masraflarına ortak olacak mı? Günlük yaşamın yalın, felsefeyle ilgisiz dertleri.

Mutfakta kahve hazırladı, çıkarmadığı pijamalarıyla oturup içmeye koyuldu. Telefonu alıp patronunun tuşuna bastı: Maury Frauenzimmer. Ekran soldu, griye dönüp beyazlaştı, sonra Maury'nin epeyce iflı bedeni belirdi. Tıraş oluyordu. "Evet, Chic?"

"Merhaba," dedi Chic, sesi korkusuz çıkıyordu.

"Burada bir kız var, Maury, biraz gecikeceğim."

Erkek erkeğe bir konuşmaydı. Kızın kim olduğunun önemi yoktu; bu konuyu deşmek gereksizdi. Maury de sorma gereği duymadı; yüzüne bilinçsiz, kendine has bir takdir ifadesi yerleşti, sonra da sansür. Ama takdir önce geliyordu! Chic sırıttı, sansür ilgilenmedi.

"Kahrolası," dedi Maury, "dokuzdan önce ofiste ol." Ses tonu şunu demek istiyordu: Keşke yerinde olsaydım. Kıskandım seni, lanet olası.

"Ah, oldu, elimden geldiğince çabuk geleceğim." Yatak odası ve Julie'ye bir göz attı. Julie yatakta oturuyordu. Belki Maury de onu görmüştü. Kim bilir, belki görmemişti. Her iki seçenekte de telefonu kapatma zamanı gelmişti. "Görüşürüz Maury, ahbap," dedi Chic. Telefonu kapattı.

"Kimdi o?" dedi Julie uykulu bir sesle. "Vince mi?"

"Hayır. Patronum." Chic, Julie için kahve suyu koydu.

"Günaydın," dedi Chic; yatak odasına girdi, yatağa, Julie'nin yanına oturdu. "Nasılsın?"

"Tarağımı unutmuşum," dedi Julie.

"Bina tedarikçisinden bir tane alırım."

"Uyuz plastik şeyler."

"Eh," dedi Chic, kadından hoşlanmıştı, duygusal bir andı yaşadığı. Yaşadığı durum, Julie'nin yatakta olması ve kendisinin de üzerinde pijamalarıyla kadının yanında oturması, hem acı hem tatlı bir durumdu, Chic'e dört ay önce biten son evliliğini hatırlatıyordu. "Hey," dedi, yavaşça bacaklarına vurarak.

"Ah, Tanrım," dedi Julie. "Keşke ölseydim." Bunu Chic'i suçlayarak, tüm olup bitenler onun suçuymuş gibi söylememişti, aslında ciddi bile değildi; sanki dün gece yarım kalmış bir konuşmayı sürdürüyordu. "Bütün bunların amacı sence nedir, Chic?" dedi. "Vince'i seviyorum ama çok aptal; büyüyüp yaşamın sorumluluğunu alması mümkün değil. Modern, düzenlenmiş yaşamın ete kemiğe bürünmüş hali olduğunu sanıyor, düzenini kurmuş adamı oynuyor ama uzaktan yakından ilgisi yok. Daha çok genç." Julie iç çekti. Bu ses Chic'i ürküttü, çünkü soğuk, acımasız ve insanlıktan çok uzak bir sesti. Bina kütüphanesinden aldığı bir kitabı iade etmekten farksız bir tavırla kendini Vince'ten yalıtıyor, bir insanı gözden çıkarıyordu.

Tanrım, dedi Chic içinden, bu adam kocandı. Ona âşıktın. Onunla yattın, onunla yaşadın, ona dair bilinecek ne varsa hepsini öğrendin; onu benden bile iyi tanıyorsun ve bir düşün, ben yaşadığın tüm zamandan daha uzun süre onun ağabeyi oldum. Kadınlar içlerinde çok katılar, diye düşündü. Korku verecek kadar katı.

"Ah, işe gitmem gerek," dedi Chic sinirli bir hareketle.

"Oradaki kahveyi bana mı yaptın?"

"Evet. Elbette!"

"Buraya getirir misin, Chic?"

Julie giyinirken Chic kahveyi almaya gitti.

"Yaşlı Kalbfleisch bugünkü konuşmasını yaptı mı?" diye sordu Julie.

"Bilmiyorum." Konuşmanın yapılacağını dün ak-

şam gazetede okumuştu ama televizyonu açmak aklına gelmemişti. Yaşlı herifin ne diyeceği, hangi konu da konuşursa konuşsun umurunda değildi.

"Küçük şirketine koşarak gidip işinin başına oturman mı gerçekten gerekli mi?" Julie onun gözlerinin içine baktı ve Chic belki o ana dek ilk kez Julie'nin göz renginin bu kadar güzel olduğunu fark etti: ortaya çıkmak için gün ışığına ihtiyaç duyan, kaya sertliğinde, parlak bir kahverengi. Kadının garip, köşeli bir çenesi ve trajedi maskelerine benzer, uçları aşağı kıvrık büyük bir ağzı vardı, dudaklarındaki doğallıktan uzak ıslak kırmızılık sayesinde, insanın dikkati felaket bir renge boyanmış saçlarından yüzüne dönüyordu. Hoş, yuvarlak hatlı bir vücudu vardı ve güzel giyinirdi, ne giyse çok yakışırdı. Elbiseler üzerinde iyi dururdu, hatta diğer kadınlara pek yakışmayan fabrika üretimi pamuklular bile. Şimdi üzerinde, dün gece giydiği büyük siyah düğmeli zeytin yeşili elbise vardı, gerçekten ucuz bir elbiseydi ama yine de kadının üzerinde tek kelimeyle zarif görünüyordu. Kadının havası, hatta kemik yapısı bile asalet havası taşıyordu. Bu asalet çenesinde, burnunda ve mükemmel dişlerinde kendini belli ediyordu. Julie Alman değildi ama İskandinavyalıydı, İsveçli ya da Danimarkalı. Chic ona bakarken çok güzel göründüğünü, yıllar sonra bile formunu koruyacağını, formunun bozulmayacağını düşündü; kadın çok sağlam gözüküyordu. Julie'nin vücudunun sarktığını ya da şişmanlayıp bozulduğunu hayal bile edemiyordu.

"Ben açım," dedi Julie.

"Sana kahvaltı hazırlamamı mı istiyorsun?" Ne

istediğini anladığına kuşku yoktu.

"Hayatım boyunca bir erkeğe hazırlamam gereken tüm kahvaltıları hazırladım, sen ya da senin küçük, aptal kardeşin için," dedi Julie.

Chic o korkuyu yine hissetti. Çok kısa zamanda aşırı katılaşmıştı kadın; onu tanıyordu, böyle olduğunu biliyordu ama bir süre bastırılamaz mıydı, hiç olmazsa kısa bir süre için? Vince ile birlikteyken yaşadığı son ruhsal durumu buraya mı taşıyacaktı? Küçük bir balayı dönemi yaşamak mümkün değil miydi?

Sanırım belaya battık, dedi Chic içinden. İşin içine fazla daldım ama hazır değilim. Tanrım, belki kendi hayatını yaşar, umarım. Çok çocukça bir umuttu, edilgen, yetişkinlere has olmayan, erkekçe bile olmayan bir umut. Gerçek erkeklerin böyle umutlara kapılmadıklarını anladı.

"Ben kahvaltı hazırlayayım," deyip mutfağa gitti. Julie yatak odasındaki aynanın önünde saçını taramaya başlamıştı.

Garth McRae her zamanki canlı ses tonuyla, sert bir ifadeyle, "Kapa şunu!" dedi.

Kalbfleisch simulakrumu durdu. Kolları ileri uzanmış, son haliyle kaskatı kesilmişti, yaşlı yüzündeki ifade anlamsızdı. Simulakrum susunca televizyon kameraları otomatik olarak birer birer kapandı; artık yayınlayacakları bir şey yoktu, kameraların arkalarındaki hepsi birer Ge olan teknisyenler de bunu biliyorlardı. Garth McRae'ye baktılar.

McRae, "Mesajı verdik," diye Anton Karp'a haber verdi.

"Tebrikler," dedi Karp. "Bertold Gotz, bu Eyüp'ün Oğulları hiç tekin değiller; sanırım bu sabahki konuşma haklı korkumu biraz olsun yansıttı." Çekingen bir ifadeyle, kontrol odasındaki diğer Karp Werke simulakrum mühendisleriyle birlikte onaylaması için McRae'ye baktı.

"Bu daha başlangıç," dedi McRae hemen.

Başını sallayarak, "Doğru," diye onayladı Karp. "Ama iyi bir başlangıç." Kalbfleisch simulakrumuna doğru yürüdü, sanki dokununca yine çalışacakmış gibi yavaşça omzuna dokundu. Çalışmadı.

McRae güldü.

"Keşke Adolf Hitler'den de bahsetseydi," dedi Karp, "Eyüp'ün Oğullarını Nazilere, Goltz'u da Hitler'e benzetseydi."

"Ama işe yaramazdı. Doğru olsa bile yaramazdı. Sen aslında politik bir insan değilsin, Karp; en iyi hikâyenin 'gerçek' olduğu düşüncesine neden inanıyorsun? Bertold Goltz'u durdurmak istiyorsak, onu yeni Hitler olarak lanse etmemeliyiz; çünkü şu anda nüfusun yüzde ellisi gizliden gizliye aslında yeni bir Hitler bulmak umudu taşıyor," dedi McRae. Gülümsedi ama Karp üzgün gözüküyordu, aslında endişeliydi ve korkuyordu.

"Bilmek istediği şu," dedi Karp, "Kalbflesich, Eyüp'ün Oğullarıyla başa çıkabilecek mi? Sende von Lessinger cihazları var, bir yanıt ver."

"Hayır," dedi McRae. "Başa çıkamayacak."

Karp çok şaşırdı.

"Ama Kalbfleisch gidecek," dedi McRae. "Hem de çok yakında. Önümüzdeki ay içinde." Karp'ın ya-

nıt olarak istediği şeyi, Anton ve Felix Karp'ın, tüm Karp Werke'nin içgüdüsel bir hareketle, ilk refleks olarak soracakları o çok önemli sorunun yanıtını hemen söylemedi. *Bir sonraki simulakrumu yapacak mıyız?* Karp'ta biraz cesaret olsa soracaktı ama konuşmaya korkuyordu. McRae'nin bildiği kadarıyla, Karp tam bir korkaktı. Alman iş dünyasıyla birlikte hareket edebilmesi amacıyla iç bütünlüğü uzun zaman önce kasten bozulmuştu; yöneticiler arasında ruhsal ve ahlaksal olarak güçsüz kılınma, Ge sınıfına girmek için baş koşuldu.

Ona söyleyebilirim, diye düşündü McRae. Onu sakinleştirebilirim. Ama neden? Bugünkü simulakrumu yapıp şimdi çalışması gerektiği gibi çalıştıran, bunu yaparken kimsede kuşku uyandırmamayı başaran Karp'tan hiç hoşlanmıyordu. En küçük hata gizlenen gerçeği, Amerika ve Avrupa Birleşik Devletleri'nin ileri gelenlerini, seçkin sınıfı *Be*'lerden ayıran Geheimnis'i[2] ifşa ederdi; bir ya da daha çok sır onları Geheimnisträger[3] yapıyor, yalnızca emirleri uygulayan Befehlträger'lerden[4] ayırıyordu.

Ne var ki bunların hepsi McRae için Alman mistisizminden başka şey değildi, o her şeyi daha yalın yöntemlerle görmeyi yeğliyordu. Karp u. Sohnen Werke, simulakra yapmayı beceriyordu, örneğin Kalbfleisch'ı yapmış ve bu der Alte'yi başkanlığı süresince sorunsuz çalıştırmakla iyi bir iş çıkarmıştı.

---

2 Geheimnis: (Alm.) Sır.

3 Geheimnisträger: (Alm.) Sırrı saklayan, ketum.

4 Befehlträger: (Alm.) Emirleri getirip götüren ve uygulayan kişi.

Ama bir sonraki der Alte'yi başka bir şirket yapacak ve hükümet Karp ile bütün ekonomik ilişkisini kesecekti; böylece hükümet keyfini sürdüğü ekonomik ayrıcalıklara ortak çıkan büyük kartelden kurtulmuş olacaktı... devletin zararına elbette.

AABD'nin bir sonraki simulakrumunu yapacak şirket, yöneticilerin denetimi altında çalışacak küçük bir kuruluş olacaktı.

McRae'nin aklına gelen ad, Frauenzimmer ortaklığıydı; bu şirket, sim-yap, gezegen koloniciliği için simulakra yapımı sektöründe küçük, bir köşede unutulmuş bir kuruluştu.

Bundan Anton Karp'a söz etmedi ama Maurice Frauenzimmer ile iş görüşmelerine kısa süre içinde başlayacaktı. Bu durum doğal ki Frauenzimmer'i de şaşırtacaktı, onun da bu gelişmeden haberi yoktu.

Karp McRae'ye dikkatle bakarak düşünceli bir ifadeyle, "Sence Nicole ne diyecek?" diye sordu.

McRae gülümseyerek, "Sevinecek herhalde. Yaşlı Rudi'yi hiç sevmedi," dedi.

"Ben sevdiğini sanıyordum." Karp hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"First Lady bugüne dek hiçbir der Alte'yi sevmedi," dedi McRae terslenerek. "Sevmesi için bir neden var mı? Ne de olsa... Nicole yirmi üç, Kalbflesich ise sahte belgelerimize bakılırsa yetmiş sekiz yaşında."

Karp mırıldanarak, "Ama onunla yapacak bir işi mi var? Hiçbir şey. En fazla, birkaç açılışa birlikte giderler!" dedi.

"Sanırım, Nicole yaşlı, tükenmiş ve işe yaramaz insanlardan genel olarak hoşlanmıyor," dedi McRae,

Anton Karp'ı da bu genellemeye dâhil ederek; orta yaşlı işadamının korktuğunu anladı. "Eh, bu da ürününüzün en yalın tanımlamasıdır," diye ekledi.

"Ama nitelikleri..."

"Onu biraz daha..." McRae doğru sözcüğü arıyordu, "albenili yapabilirdiniz."

"Yeter," dedi Karp heyecanla kızararak. McRae'nin şu anda kendisine bile isteye işkence ettiğini biliyordu; yaptıklarının tek amacı ne kadar büyük ve güçlü olursa olsun, Karp u. Sohnen Werke'nin sadece hükümetin bir hizmetlisinden, bir çalışanından başkası olmadığını anlatmak içindi. O kadar güçlü değildi ve Başkan yardımcısı McRae bile bu çıkışı ancak sahip olduğu dokunulmazlık sayesinde yapabilirdi.

"İşleri bir kez daha yürütecek olsan, nasıl düzeltirdin?" dedi McRae tane tane konuşarak. "Krupp'un yirminci yüzyılda yaptığı gibi toplama kampı kurbanlarını çalıştırarak mı? Belki von Lessinger cihazını kullanırdın... çalışanların olarak Belsen-Belsen'dekinden de çabuk ölmelerini sağlamak için..."

Karp dönüp hızla çıktı. Titriyordu.

McRae gülümseyerek bir puro yaktı, Alman-Hollanda yapımı olmayan bir Amerikan purosu.

. IV .

Nat Flieger'ın Ampek F-a2'yi helikoptere taşıdığını gören EME'nin en iyi kayıt teknisyeni şaşkınlıktan bakakaldı. "Onu *bununla* mı yakalayacaksın?" diye homurdandı Jim Planck. "Tanrım, Fa-2'nin modası daha geçen sene geçmişti!"

"Eğer çalıştıramayacaksan..." dedi Nat.

"Çalıştırabilirim," diye mırıldandı Planck. "Daha önce çürümüşleri bile çalıştırmıştım; sadece..." Bir an ümitsizliğe kapıldı. "Sanırım bununla birlikte eski model bir karbon mikrofon kullanıyorsun."

"Seyrek olarak," dedi Nat. Destekler gibi Planck'in sırtına vurdu; onu yıllardır tanıyordu ve artık adama alışmıştı. "Dert etme. Hallederiz."

Planck etrafa bakarak, "Baksana," dedi, alçak sesle sordu: "Leo'nun kızının da bizimle geleceği doğru mu?"

"Evet, doğru."

"O Molly Dondoldo işleri her zaman arapsaçına döndürür; demek istediğimi anlıyor musun? Hayır, anlamıyorsun. Nat, Molly ile ilişkin bu aralar ne âlemde bilemiyorum ama..."

"Sen Richard Kongrosian'la nasıl kayda gireceğiz, onu düşün," dedi Nat kısaca.

"Tabii, tabii." Planck kabul ettiğini belli eden bir hareketle omuzlarını silkti. "Hayat senin hayatın, iş

de senin projen, Nat; ben yalnızca söylediklerini yapan maaşlı bir köleyim." Elini gittikçe seyrelen, hafif parlak, siyah saçlarının arasında sinirle dolaştırdı. "Hazır mıyız?"

Molly çoktan helikoptere binmişti; oturmuş, etrafıyla ilgilenmeden kitabını okuyordu. Üzerinde parlak renkli, yün bir bluz ve şort vardı; Nat bunların yağmur ormanlarına giderken giyilmeye uygun giysiler olmadığını düşündü. Orada iklim o kadar farklıydı ki, acaba Molly daha önce kuzeye gitti mi diye merak etti. Oregon-Kuzey Kaliforniya bölgesinin nüfusu 1980'deki olaylardan sonra çok azalmıştı; bölge Kızıl Çin'in yoğun bombardımanı altında kalmıştı ve patlamaların bulutları nerdeyse on yıl boyunca kaybolmamıştı. Hâlâ tam olarak dağılmış sayılmazlardı. Ancak NASA teknisyenleri bulutların artık güvenli olduklarını açıklamışlardı.

Patlamadan kaynaklanan verimlilik, birbirine geçmiş dallar... Nat bu ormanın artık tropikal bir ormana benzediğinin farkındaydı. Yağmur hemen hiç durmuyordu; 1990'dan önce de yoğun şekilde yağardı ama artık bardaktan boşanıyordu.

Nat, Jim Planck'a, "Hazırız," dedi.

Planck, dişlerinin arasında tuttuğu yanmayan bir puroyla, "Gidelim öyleyse, biz ve bir de şu evcil kurtçuğun. Elini değdirmeden piyano çalan, yüzyılın en büyük piyanistinin kaydına gidelim. Nat, bir fıkra duydum. Richard Kongrosian bir gün toplu taşıma araçlarından birindeyken bir trafik kazası geçirmiş; korkunç bir biçimde aracın altında kalmış, sargılarını açıklarında ne görmüşler dersin? *Bileklerinde eller çık-*

mış!" Planck kıkırdadı. "Böylece bir daha asla piyano çalamamış."

Molly kitabını indirip soğuk bir ifadeyle, "Demek bu uçuşta *Be* şakalarına maruz kalacağız?" dedi.

Planck'ın rengi attı, eğilip beceriksiz hareketlerle kayıt cihazlarını kontrol etmeye başladı. "Üzgünüm, Bayan Dondoldo," dedi ama sesi hiç üzgün gibi değildi, daha çok baskı altında ve gücenmişe benziyordu.

"Helikopteri çalıştır," dedi Molly. Kitabını okumaya devam etti. Nat'in gördüğü kadarıyla, elindeki yirminci yüzyıl sosyologlarından C. Wright Mills'in yasaklanmış bir kitabıydı. Artık bir *Ge* olmayan Molly Dondoldo'nun, şu an ait olduğu sınıfa okunması yasaklanmış bir kitabı toplum içinde okumaktan korkmadığını fark etti. Molly'yi takdir ederek, onun pek çok açıdan farklı bir kadın olduğunu düşündü.

"Bu kadar aksi olma Molly," dedi.

Molly kafasını kaldırmadan, "*Be* mizahından nefret ederim," dedi.

Helikopter çalıştı; Jim Planck işbilir manevralarla taşıtı havalandırdı. Sahil otoyolu ve Imperial Vadisi'nin karşılıklı, sonsuz uzunluktaki kanalları üzerinden kuzeye doğru gidiyorlardı.

"Güzel bir uçuş olacak," dedi Nat, Molly'ye. "Bunu şimdiden görebiliyorum."

Molly ağzının içinde mırıldanarak, "Senin şu kurtçuğunu sulaman gerekmiyor mu?" dedi, "kusura bakmazsan yalnız kalmak istiyorum, gerçekten."

"Kongrosian'ın yaşadığı trajediyle ilgili ne biliyor-

sun?" diye sordu Nat.

Molly bir an sustuktan sonra, "90'ların sonundaki patlamayla ilgili. Sanırım oğlu. Ama kimse tam olarak bilmiyor; daha fazla bilgim yok, Nat. Oğlunun bir hilkat garibesi olduğunu söylüyorlar."

Nat, Kongrosian'ın evine gitmekten duyduğu korkuyu bir kez daha hissetti.

"Bu işi bu kadar önemseme," dedi Molly. "90'daki patlamalardan sonra çok sayıda garip bebek doğdu. Sen de onlara sık sık rastlamıyor musun? Ben görüyorum. Belki sen görmek istemiyorsundur." Kaldığı sayfayı kıvırarak kitabı kapattı. "İşte bu, tertemiz hayatlarımız için ödediğimiz bedel. Tanrım, Nat, sen şu şeye alışkınsın, şu Ampek kayıt cihazına ve o, tüm titremesi ve canlılığıyla gerçekten ödümü koparıyor. Belki çocuğun biçimsiz oluşu babasının fizik ötesi güçlerinin bir sonucudur; belki Kongrosian kendini suçluyordur, patlamayı değil. Gittiğimizde ona sorarsın."

"Ona sormak!" Nat şaşkın şaşkın tekrarladı.

"Tabii. Neden olmasın?"

"Bu berbat bir fikir," dedi Nat. Molly'yle geçmişte kalmış ilişkisinde de sık sık olduğu gibi, Molly'nin kendisine özellikle katı ve saldırgan davrandığını düşündü; nerdeyse erkeksi bir kadına benziyordu, Molly'nin Nat'e hiç seslenmeyen bir duygusuzluğu vardı. Her şeyden öte Molly gereğinden çok akıllıydı; babasının o ince, duygusal yanına sahip değildi.

"Neden bizimle gelmek istedin?" diye sordu Molly'ye. Kongrosian'ı dinlemeye değil herhalde, orası kesindi. Belki neden Kongrosian'ın çocuğuydu,

o farklı çocuk; Molly bundan etkilenirdi. Nat içinde kadından uzaklaştığını hissetti ama bunu ona belli etmedi; hatta ona gülümseyebildi.

"Kongrosian hoşuma gidiyor," dedi Molly sakin bir sesle. "Onunla şahsen tanışmak ve onu dinlemek onur verici."

Nat, "Ama Brahms ve Schumann'ın fizik ötesi versiyonlarının tutmayacağını söylediğini duydum," dedi.

"Nat, özel hayatınla ticareti ayırmayı başaramaz mısın? Kişisel zevklerim Kongrosian'ın tarzından yana, ama bu onun satacağı anlamına gelmiyor. Biliyorsun, geçtiğimiz birkaç yılda halk müziğinin tüm o alt türleriyle çok iyi satış yaptık. Kongrosian gibilerse, Beyaz Saray'da ne kadar gözde olurlarsa olsunlar, yanlış zamanda yaşadıklarına inanır ve onlarla ekonomik bir batağa saplanmam." Molly tembelce Nat'in tepkisini bekleyerek gülümsedi. "Gelmek istememin bir nedeni daha. Sen ve ben, birbirimize işkence ederek birlikte çok güzel vakit geçiriyoruz. Sadece sen ve ben, bir gezi... Jenner'de bir otelde kalabiliriz. Bunu aklına getirmiş miydin?"

Nat derin ve huzursuz bir nefes aldı.

Molly'nin gülümsemesi büyüdü. Nat bir an, Molly'nin gülümsemekten çok kendisine güldüğünü düşündü. Molly onu avucuna alabilir, istediğini yaptırabilirdi; bunu ikisi de biliyordu ve bu durum Molly'nin çok hoşuna gidiyordu.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu Molly. "Niyetin, yirminci yüzyılda dendiği gibi, ciddi mi?"

Nat, "Seninki?" dedi.

Molly omuz silkti. "Belki ucubelerden hoşlanıyorum. *Senden* hoşlanıyorum Nat, senden ve şu karınmış, evcil hayvanınmış ya da her ikisiymiş gibi besleyip şımarttığın, kurtçuğa benzeyen F-a2 kayıt cihazından hoşlanıyorum."

"Bunları sana da yapardım," dedi Nat. Birden Jim Planck'ın kendisini izlediğini hissetti ve pencereden aşağıyı seyretmeye koyuldu. Nat'teki bu değişiklik Jim'i utandırdı. Planck bir mühendisti, bedeniyle çalışan bir insan, Molly'nin dediği gibi sadece bir *Be* ama iyi biriydi. Bu tarz konuşmalar, Jim için çok yüksek düzeyliydi.

Bu konuşmalar benim için de ağır, diye düşündü Nat. Bunları eğlenceli bulan tek kişi Molly. Ve bunları gerçekten eğlenceli buluyor, sıradan bir hoşlanma değil.

Otoyol, merkezden kontrol edilen arabaları ve görünmez lastik izlerini toplu bir alay gibi takip ettirmesiyle, Chic Strikerock'ı uyuşturuyordu. Kendisini arabasında bir kara büyü seansına katılmış gibi hissetti, sanki o ve diğer katılımcılar hayatlarını ne olduğu tartışılmasa daha iyi olacak olan bir gücün hâkimiyetine terk etmişlerdi. Aslında bu basit bir homeostatik sürücü okuydu, diğer araçlar ve yol kenarındaki yön gösterici duvarlara durmadan sinyal gönderiyordu ama Chic bunu sevmiyordu. Arabada oturmuş *New York Times* okuyordu. Dikkatini etrafını saran bunaltıcı, sürekli hareket eden ortamdan çok gazeteye yöneltmişti, Ganymede'de bulunan tek hüc-

reli fosillerle ilgili bir makaleye dalıp gitmişti.

Eski uygarlıklar, diye düşündü Chic. Orta uzay daki büyük gezegenlerin uydularında havasız, yerçe kimsiz boşlukta çalışan otomatik kazıcılar tarafından keşfedilmeye ramak kalmış bir önceki katman.

Soyuluyoruz, diye düşündü. Bir önceki katmanda çizgi romanlar, doğum kontrol hapları, boş kola şişeleri bulunacak. Ama onlar (yönetim) bunu açıklamayacak. Coca-Cola'nın iki milyon yıl boyunca tüm güneş sistemine dağıtıldığını neden keşfetmek istesinler? Onun için kola tüketmemiş bir uygarlık, herhangi bir yaşam formu bile düşünülemezdi. Aksi takdirde buna nasıl bir "uygarlık" denebilirdi? Ama derken karamsarlığım bana hâkim oluyor, diye düşündü. Maury bundan hoşlanmayacak, işe varmadan bu ruh halinden kurtulsam iyi olacak. İş için pek elverişli değil. Ve her zamanki gibi çalışmak zorundayız. Yüzyılın değilse bile günümüzün sloganı bu. Hepsinden önce, beni erkek kardeşimden ayıran da bu: gerçeklerle yüzleşebilme yeteneğim ve dış dünya alışkanlıklarında kendimi kaybetmemem. Vince bunu yapabilseydi, ben olurdu.

Ve belki karısı ona geri dönerdi.

Ve Maury Frauenzimmer'in projesine dâhil olur, bizzat Maury tarafından Sepp von Lessinger'la 2003'teki New York yedek mühendisler toplantısında tanıştırılır, von Lessinger'ın zaman makinesi aracılığıyla bir psikiyatrın 1925 yılına, Hitler'in paranoya tedavisi için gönderilmesi işleminde çalışırdı. Aslında, von Lessinger bunun için çok çalıştı ama anlaşılan *Ge*ler sonuçları sakladılar, eh, doğal olarak. Bırak

Geler saygın konumlarını korusunlar, diye düşündü Chic. Sonuçta von Lessinger da ölmüştü.

Sağ tarafında bir şey cızırdadı. Theodorus Nitz'in, o en kötü şirketin Chic'in arabasına iliştirilen reklamıydı.

"Defol git," dedi Chic. Ancak çok iyi iliştirilen reklam, rüzgârla savaşarak arabanın kapısına doğru emeklemeye başladı. Az sonra içeri sızacak, Nitz reklamlarının huysuz ve iç karartan tarzıyla Chic'e uzun bir nutuk çekecekti.

Pencere kenarından içeri sızarken onu öldürebilirdi. Reklam canlıydı, üstelik kesinlikle ölümlüydü; reklam ajansları bunun benzeri yüzlercesini harcıyordu.

Sinek büyüklüğündeki reklam içeri girmeyi başarır başarmaz mesajını vızıldayarak iletmeye başladı. "Anlat bakalım! Restoranlardaki diğer insanlar beni görüyorlar mıdır acaba diye düşündüğün oluyor, değil mi! Bu çok ciddi farkına varılma sorununu nasıl çözeceğini merak ediyorsun, özellikle..."

Chic reklamı ayağıyla ezdi.

Elindeki kart Nicole Thibodeaux'ya, İsrail başbakanının Beyaz Saray'a geldiğini ve şu anda onu Kamelya Odası'nda beklediğini söylüyordu. İnce, uzun boylu, her zaman gündemdeki Yahudi fıkralarını ("Tanrı bir gün İsa'yla karşılaşmış, İsa'nın üzerinde..." falan gibi şeyler; hiçbirini anımsamıyordu, çok uykusu vardı) bilen bir adam olan Emil Stark. Her neyse, bugün Nicole ona bir fıkra anlatacaktı. Wolff Komisyonu raporunu getirmişti.

Üzerinde uzun bir ceket ve ayağında terliklerle

kahvesini içip *Times* okumaya başladı, sonra gazete-ye bir köşeye fırlatıp Wolff Komisyonu'nun getirdiği rapora göz attı. Kimi seçmişlerdi? Hermann Goering; sayfalara bakarken General Wolff'u kovmayı hayal etti. Ordunun yönetim katındakiler uğraşmak için Barbar Dönemin bir adamını seçmişlerdi; bunu biliyordu ama Washington'daki yetkililer General Wolff'un kalın kafalının biri olduğunu fark edemeden onun önerilerine uymaya karar vermişlerdi. Bu, başkumandanlığın politik çevrelerdeki gücünün kanıtıydı.

Nicole, sekreteri Leonore'u aradı. "Emil Stark'a içeri gelmesini söyle." Daha fazla bekletmenin anlamsızdı ı, zaten Stark her durumda çok memnun olacaktı. Diğer pek çokları gibi, kuşkusuz İsrail başbakanı da Goering'in sıradan bir palyaço olduğunu düşünüyordu. Nicole alaylı alaylı güldü. Eğer buna inanıyorlarsa, İkinci Dünya Savaşı'nın Savaş Suçları Mahkemesi belgelerini hâlâ anlamamışlar demekti.

"Bayan Thibodeaux," diyen Stark gülümseyerek kapıda belirdi.

"Goering'i seçmişler," dedi Nicole.

"Tabii," dedi Stark gülümsemeye devam ederek.

"Seni sersem," dedi Nicole. "Goering fazla zeki, hepimizden de zeki, bunu bilmiyor musun? Onunla pazarlık yapmayı denersek... "

"Ama Goering savaşın sonuna doğru halkın gözündeki değerini kaybetti," dedi Stark nazik bir sesle, masaya geçip Nicole'ün karşısına oturdu. "Gestapo ileri gelenleri ve Hitler'in yakın çevresi, siyah gömlekliler, yani Bormann ve Himmler ve Eichmann

kazanırken, Goering davayı kaybeden askeri faaliyette çalışmıştı. Goering parti faaliyetlerinde askeri kanadın kaybetmesinin ne demek olduğunu biliyordu; gördü de."

Nicole ses çıkarmadı. Rahatsız olmuştu.

"Bu sizi rahatsız mı ediyor?" dedi Stark sakince. "Bence de zor bir durum. Ama Reichmarschall'a sunacağımız basit bir teklifimiz var, değil mi? Teklifi tek bir cümleyle sunabiliriz, o da bunu anlayacaktır."

"Ah, evet," diye onayladı Nicole. "Goering anlayacaktır. Eğer reddederse daha azına razı olacağımızı da anlayacaktır, hatta daha da azına ve sonunda..." Aniden sustu. "Evet, bu beni rahatsız ediyor. Sanırım von Lessinger son sözlerinde haklıydı: *kimse Üçüncü Reich'ın yanına gitmemeli.* Ruh hastalarıyla uğraşırsan sen de onlardan biri olur, ruh hastası olur çıkarsın."

Stark alçak sesle, "Kurtarılması gereken altı milyon Yahudi var, Mrs. Thibodeaux," dedi.

Nicole iç çekerek, "Tamam!" dedi. Öfkeyle adamın gözlerinin içine baktı ama İsrail başbakanı gözlerini kaçırmadı; Nicole'den korkmuyordu. Geri çekilmek Stark'ın alışkın olduğu bir tutum değildi; bu mevkie gelebilmek için uzun bir yol aşmıştı ve değişik yöntemlerle hareket etseydi asla başarılı olamazdı. Onun mevkii korkaklara göre bir yer değildi. İsrail, büyük bloklar arasında duran, yakaladığı ilk fırsatta Nicole'ü yok edecek küçük bir ulustu ve hep öyle olmuştu. Stark üstelik gülümsemeye devam ediyordu ya da Nicole'e mi öyle geliyordu? Öfkesi arttı. Kendini ikudarsız hissetti.

"Bu konuyu hemen çözmeliyiz," dedi Stark. "Eminim yapmanız gereken başka işler de vardı Bayan Thibodeaux. Beyaz Saray'ın bu akşamki programını planlamak örneğin. Bir davet aldım." Stark yavaşça ceketinin cebine vurdu, "Eminim bundan haberiniz vardır. Bize güzel bir yetenek gösterisi sözü vermişsiniz, değil mi? Her zaman sözünüzü tutarsınız." Sesi bir mırıltı gibi nazik ve huzurluydu. "Puro içebilir miyim?" Cebinden küçük, basık bir altın tabaka çıkarıp içindeki puroyu aldı. "Bunu ilk kez içeceğim. Isabela yaprağından yapılmış Filipin purosu. El yapımı, doğal olarak."

"Doğal olarak, " dedi Nicole kızgın bir tavırla.

"Herr Kalbfleisch da içiyor mu?" diye sordu Stark.

"Hayır," dedi Nicole.

"Müzikli gecelerinize de katılmıyor, değil mi? Bu iyi değil. Shakespeare'i hatırlattı, *Julius Caesar*'ı. 'Ona güvenmiyorum, çünkü onda hiç müzik yok.' Hatırladınız mı? 'Onda hiç müzik yok.' Sizce de tam bugünkü der Alte'yi anlatmıyor mu? Ne yazık ki onunla tanışmadım. Yine de sizinle görüşüyor olmak benim için bir zevk Bayan Thibodeaux, inanın bana." Emil Stark'ın gözleri gri ve son derece parlaktı.

Nicole, "Teşekkür ederim," diyerek homurdandı, içinden Stark'ın gitmesini ümit ediyordu. Yaptıkları konuşmada Stark'ın baskın olduğunu hissediyordu, bu da onu yorgun ve huzursuz yapıyordu.

"Bilirsiniz," dedi Stark, "biz İsrailliler için Almanlarla uğraşmak her zaman çok güç olmuştur; hiç kuşkum yok, ben de Herr Kalbfleisch ile zorlanırdım."

Purosunun dumanını üfledi; Nicole puro kokusundan rahatsız olup burnunu kırıştırdı. "Kalbfleisch ilk der Alte'ye, Herr Adenauer'e benziyor ya da küçükken okulda izlediğim tarih videolarından öyle hatırlıyorum. Onun Üçüncü Reich'ın toplam hükümdarlık süresinden daha çok iktidarda kalmış olması çok ilginç... ki bu sürenin bin yıl olması bekleniyordu."

"Evet," dedi Nicole durgun bir şekilde.

"Belki von Lessinger'ın sistemiyle yardımcı olursak bunu gerçekleştirebiliriz." Stark'ın bakışları imalarla yüklüydü.

"Öyle mi? Siz hâlâ..."

"Bence," dedi Emil Stark, "Üçüncü Reich'a ihtiyacı olan silahlar verilirse bile zaferi ancak beş yıl daha sürebilir, hatta o kadar bile sürmeyebilir. Üçüncü Reich doğası gereği lanetli; Nazi partisinde Führer'den sonra görevi alabilecek bir lideri üretecek düzenek yok. Almanya bölünecek, yine Bismarck'tan önce olduğu gibi küçük, birbiriyle didişen kavgacı eyaletlere ayrılacaktır. O büyük parti mitinglerinden birinde Hess'in Hitler için haykırışını bir anımsayın: 'Hitler ist Deutschland.' 'Hitler Almanya'dır.' Haklıydı. İşte, Hitler'den sonra ne oldu? Tufan. Hitler de bunu biliyordu. Böyle düşünürsek, Hitler'in adamlarının kaybetmesine *bilinçli olarak* yol açtığı sonucuna varılabilir. Ancak bu anlaması zor bir psikanalitik kuram. Şahsen bu kuramı inanılamayacak kadar gösterişli buluyorum."

Nicole düşünceli bir sesle, "Hermann Goering zamanından alınıp buraya getirilirse, onunla yüzleşmek ve tartışmalara katılmak ister misiniz?"

"Evet," dedi Stark. "Hatta bu konuda ısrar ediyorum."

"*Israr* mı ediyorsunuz?" Nicole Stark'ın yüzüne baktı.

Stark evet anlamında başını salladı.

"Sanırım Dünya Yahudilerinin ruhani temsilcisi ya da benzeri bir mistik varlık olduğunuz için böyle düşünüyorsunuz," dedi Nicole.

"Görevli olduğum için böyle düşünüyorum," diye yanıtladı Stark, "İsrail hükümetinin en yüksek düzeydeki görevlisi olduğum için." Stark sessizleşti.

Nicole, "İsrail'in Mars'a bir araştırma mekiği göndereceği doğru mu?" diye sordu.

"Mekik değil, taşıma aracı. Yakında oradaki ilk kolektif çiftliğimizi kuracağız. Doğrusunu söylemek gerekirse, Mars kocaman bir Negev.[5] Günün birinde orada portakal ağaçları yetiştireceğiz."

"Küçük, şanslı insanlar," dedi Nicole alçak sesle.

"Efendim?" Stark kulağını ona çevirdi, işitmemişti.

"Çok şanslısınız. Arzularınız var. AABD'de ise bizim..." Nicole bir an düşündü. "Kurallarımız var. Standartlarımız. Bunlar çok dünyevi, bunu uzay yolculuklarına dair bir kelime oyunu olarak da söylemiyorum. Lanet olsun Stark, aklımı karıştırıyorsunuz. Neden bilmiyorum."

"İsrail'e gelmelisiniz," dedi Stark. "İlginizi çekebilir. Örneğin..."

"Örneğin din değiştirebilirim," dedi Nicole. "Adımı da Rebecca olarak değiştiririm. Bak Stark, seninle

5 Negev: İsrail'in güneyinde üçgen şeklinde bir çölün adı.

yeteri kadar konuştum. Şu Wolff Raporu konusundan hoşlanmıyorum, çok riskli olduğunu düşünüyorum, geçmişi büyük ölçüde tamir etme düşüncesi falan, içerdiği düşünce altı ya da yedi ya da sekiz, hatta on milyon masum insanın hayatı bile olsa. Hitler henüz kariyerinin başındayken onu öldürmeleri için suikastçı gönderdiğimiz zaman yaşananlara bak; her seferinde bir şey ya da biri bize engel oldu, oysa tam yedi kez denedik! Biliyorum (artık ikna oldum), bize engel olan gelecekten gelen ajanlardı, ya bizim zamanımızdan ya da bizden önce. Eğer von Lessinger'ın sistemiyle bir kişi oynayabiliyorsa, iki kişi de oynar. Birahanedeki bomba, uçağındaki bomba..."

"Ama bu çabanız neo-Nazi unsurları çok *mutlu edecektir*. Sizinle işbirliği yapacaklar."

Nicole sert bir sesle yanıt verdi: "Bunun endişelerimi gidermesi mi gerekiyor? Bunun bir felaketin habercisi olduğunu herkesten önce senin görmen gerekir."

Stark bir an hiçbir şey söylemedi; el yapımı Filipin purosunu içerek sıkıntılı bir yüzle Nicole'e baktı. Sonra omuzlarını silkti. "Sanırım bu noktada duracağım Bayan Thibodeaux. Belki de haklısınız. Bunu adamlarımla birlikte derinliğine düşünmek istiyorum. Öyleyse akşam burada, Beyaz Saray'daki müzikalde görüşürüz. Bach ya da Handel olacak mı? Her iki besteciyi de çok severim."

"Bu akşam İsrail gecesi olacak, sizin için," dedi Nicole. "Mendelssohn, Mahler, Bloch, Copeland." Nicole gülümsedi, Emil Stark da karşılık verdi.

Stark, "General Wolff'un raporunun bir kopyası

var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Nicole başını sallayarak. "Rapor Geheimnis, çok gizli."

Stark tek kaşını kaldırdı. Gülümsemesi silindi.

"Raporu Kalbfleisch bile görmeyecek," dedi Nicole.

Bulunduğu durumda hareket etmeye hiç niyeti yoktu ve Emil Stark da bunu çok iyi anlayabiliyordu. Ne de olsa adam kurnaz bir uzmandı. Nicole masasına yürüyüp oturdu. Stark'ın gitmesini umutla beklerken göz atması için sekreteri Leonore'un bıraktığı özet dosyalarını incelemeye başladı. Dosya sıkıcıydı, acaba gerçekten öyle miydi? En üstteki özeti dikkatle tekrar okudu.

Özet, Beyaz Saray yetenek ekibinin, hastalıklı derecesinde nörotik olan büyük piyanist Richard Kongrosian'la bu gece için anlaşamadığını belirtiyordu, Kongrosian aniden Jenner'deki yazlığını terk etmiş ve elektroşok tedavisi için gönüllü olarak bir sanatoryuma yatmıştı. Ve bunu kimse bilmemeliydi.

Kahretsin, dedi Nicole öfkeyle kendi kendine. Öyleyse bu gece şimdiden bitmiş oluyor, yemekten sonra doğru yatmaya gidebilirim. Çünkü Kongrosian, sadece Brahms ve Chopin'in en büyük yorumcusu değildi, aynı zamanda ilginç, göz alıcı ve büyük bir dehaydı.

Emil Stark purosunun dumanını üfleyerek merakla Nicole'ü izliyordu.

"'Richard Kongrosian' adı size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Nicole kafasını kaldırarak.

"Elbette. Bazı Romantik besteciler için..."

"Yine hastaymış. Ruhsal olarak. Yüzüncü kez. Yoksa bunu bilmiyor muydunuz? Dedikoduları duymadınız mı?" Nicole öfkeyle önündeki özeti fırlattı, kâğıt yere düştü. "Bazen keşke artık kendini öldürse, bağırsakları delinse ya da hastalığı her neyse bir şey olsa diye düşünüyorum. Bu hafta."

"Kongrosian büyük bir sanatçı," diye onaylayarak başını salladı Stark. "Endişenizi anlıyorum. Bu karışık günlerde, Eyüp'ün Oğulları sokaklarda yürürken, vahşet ve kaos yeniden boy gösterecek gibi gözükürken..."

"O yaratıkların ömrü uzun olmayacak," dedi Nicole yavaşça. "Bu konuda kaygılanmanıza gerek yok."

"O zaman durumun farkındasınız. Ve kontrol altına aldınız." Stark kısa bir süre için yüzünü soğuk bir ifadeyle buruşturdu.

"Bertold Goltz sadece bir *Be. Out, un* ve *Be*; tümü birden. O bir şaka. Bir palyaço."

"Goering gibi mi?"

Nicole hiçbir şey söylemedi. Ama gözlerini kırpıştırdı, Stark da bunu gördü, bir anlık, geçici bir duraksama. Yine yüzünü buruşturdu, bu kez istemeden. Endişe yüzünden. Nicole'ün tüyleri ürperdi.

. V .

Al Miller, 3 numaralı Hurda Pazarı arkasındaki küçük bina içindeki odada ayaklarını masaya uzatmış, Upmann purosu içip dışarıya bakıyor, kaldırımı, Reno, Nevada'nın mağazaları ve yoldan geçenleri seyrediyordu. Yeni araçların parıltısı, uçuşan etiketler ve üstlerindeki flamalar ardında LOONEY LUKE yazan devasa tabelanın altına gizlenmiş bir şey gördü.

Üstelik o şeyi gören tek kişi de o değildi: önlerinde hızla yürüyen küçük bir çocukla bir kadın ve bir adam belirdi kaldırımda; çocuk heyecanla zıplayarak "Baba bak! Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bak, bu *papoola*," dedi.

"Aa, gerçekten," dedi adam gülümseyerek, "Marion, baksana, tabelanın altında şu Marslı yaratıklardan var. Gidip biraz gevezelik edelim mi?" adam çocukla birlikte yaratığa doğru yürüdü. Kadın kaldırımda kaldı.

"Hadi, gelsene anne!" diye bağırdı çocuk.

Al Miller ofisinde oturduğu yerden, gömleğinin içindeki düzeneği kontrol etti. Papoola LOONEY LUKE tabelasının altından çıktı; Al yaratığı altı kısa bacağı üzerinde paytak adımlarla kaldırımda yürüttü; yaratığın anteni üzerinde kayan yuvarlak, komik bir şapka vardı, kadını görünce yaratığın gözleri şaşılaşıp yine düzeldi. Papoola ayakları üzerinde kadının pe-

şinden güçlükle yürüdü; bu hareket çocukla adamın çok hoşuna gitti.

"Baba bak, annemin peşinden gidiyor! Anne! Anne! Arkanı dönüp şuna baksana!"

Kadın arkasına baktı, turuncu renkli küçük bir böcek görünümündeki, tabak gibi bir gövdeye sahip organizmayı görünce bir kahkaha attı. Herkes papoolalara bayılıyor, diye düşündü Al. İşte, komik Marslı papoola. Konuş papoola, sana gülen sevimli hanımefendiye merhaba de.

Papoola'nın kadına dair düşündükleri Al'e iletildi. Papoola kadına merhaba diyor, onunla tanışmanın büyük zevk olduğunu söylüyordu. Kadın kaldırıma çıkıp yanına gelinceye kadar kadınla konuşup onu rahatlattı; kadın çocukla adamın yanına geldi, şimdi üçü yan yanaydılar. Dünyaya kesinlikle düşmanca bir amaçla gelmemiş, zaten böyle bir yeteneği de olmayan Marslı yaratıktan gelen sinyalleri alıyorlardı. Onların onu sevdiği kadar Papoola da onları sevmişti; bunu onlara söyledi, kendi gezegeninde alışkın olduğu sıcak dostluk ve nezaketi gösterdi.

Papoola anılarını kendine özgü tavrıyla anlatırken kadınla adam, kuşkusuz Mars çok güzel bir yer olmalı, diye düşünüyordu. Tanrım, orada yaşayanlar Dünyadakiler gibi soğuk ve şizoid değiller; kimse bir başkasını gözetlemiyor, kimse diğerlerinin dinsiyaset sınavlarına not vermiyor, her hafta bina Güvenlik Birimlerine rapor vermiyor. Papoola onları kaldırıma mıhlamış, düşünsenize, diyordu. Kendi kendinizin patronusunuz, kendi çiftliğinizi işletiyor, istediğinize inanıyor ve *kendiniz* oluyorsunuz! Bir de

şu halinize bakın, burada durup beni dinliyor olmaktan bile korkuyorsunuz.

Adam karısına dönüp endişeli bir sesle, "Gitsek... iyi olacak," dedi.

"Ya, hayır," dedi çocuk yalvararak. "Bir kez daha bir papoola'yla konuşma şansımız olur mu? İlerdeki hurda pazarından olmalı." Al adamın çocuğun işaret ettiği yöne dikkatle bakışını fark etti.

Adam çocuğa yanıt verdi: "Elbette. Onu bu makineleri satmak için buraya getirmişler zaten. Şimdi bizimle uğraşıyor, alışverişe yöneltmeye çalışıyor." Yüzündeki hayranlık siliniverdi. "Sahibi de orada oturmuş, onu yönetiyor."

Papoola, ama size anlattıklarım doğru, diye düşündü. İşin ucunda satış taktiği olsa bile Mars'a gidebilirsiniz. Sen ve ailen orada kendi gözlerinizle göreceksiniz; eğer özgür kalmaya cesaretin varsa elbette. Yapabilir misin? Gerçek bir erkek misin? Bir LOONEY LUKE aracı satın al; hâlâ şansın varken al, çünkü bir gün, hem de uzun zaman sonra değil, NP çökecek, bunu biliyorsun. Ondan sonra hurda pazarlarının yerinde yeller esecek. Sıkıyönetim altında ancak birkaç şanslı insanın kaçabileceği o ufak delik de ortadan kalkacak.

Al orta bölmedeki düğmelerle oynayıp ibreyi yükseltti. Papoola'nın tinsel gücü arttı, adamı kendine çekti ve kontrolü ele aldı. Papoola, bir araç almalısın, diyerek adamı zorladı. Kolay ödeme planı, servis güvencesi, seçebileceğin pek çok model. Şimdi imza atma zamanı, sakın erteleme. Adam dükkâna doğru bir adım attı. Aman çabuk, dedi Papoola. Her an

yetkililer gelip dükkâna kilit vurabilir ve son şansın ebediyen yok olabilir.

Adam güçlükle, "İşte... böyle yapıyorlar," diyebildi. "İnsanı tuzağa düşürüyor. Hipnoz bu. Hemen gitmeliyiz." Ama gidemedi, artık çok geçti. Gidip bir araç alacaktı, Al ofisinde elindeki kontrol kutusuyla adamı içeri çekiyordu.

Al yavaşça kalktı. Dışarı çıkıp satış yapma zamanı gelmişti. Papoola'yı kapadı, ofis kapısını açıp dışarı adım attı.

Araçlar arasından kendisine doğru gelen aşina bir yüz gördü. Eskiden çok yakın dostu olan Ian Duncan'dı bu. Tanrım, diye düşündü Al. Ne istiyor? Tam şimdi, şu anda!

"Al," diye bağırdı Ian Duncan el sallayarak. "Biraz konuşabilir miyiz? Meşgul değilsin herhalde?" Duncan terlemiş, yüzü kâğıt gibi bembeyaz halde yaklaştı, bir yandan korkuyla etrafı süzüyordu. Al'in son görüşünden bu yana tamamen çökmüştü.

"Bana bak," dedi Al öfkeyle. Ama artık çok geçti; çocuk, adam ve kadın etkiden kurtulmuş, hızla kaldırımda yürüyorlardı.

"Seni, ee, rahatsız etmek istememiştim," diye ağzının içinde geveledi Ian.

"Rahatsız etmiyorsun," dedi Al gidenlerin peşinden düşünceli düşünceli bakarak. "Evet, sorun nedir Ian? Kötü görünüyorsun. Hasta mısın? Gel, içeri gir." Duncan'ı ofise sokup kapıyı kapadı.

"Jug'ımı buldum. Beyaz Saray'a girmeye çabaladığımız günleri hatırlıyor musun? Bir kez daha denemeliyiz Al. Yemin ediyorum ki daha fazla da-

yanamayacağım. Hayatımızdaki en önemli şey ol duğuna yemin edeceğimiz bir şeyde başarısız olmak istemiyorum." Mendiliyle alnını sildi, soluk soluğa kalmıştı, elleri titriyordu.

Al hemen, "Artık bir jug'ım bile yok," dedi.

"Olmalı. Her birimiz kendi bölümünü benim jug'ımla kaydedebilir, sonra hepsini teybe aktarıp Beyaz Saray'a sunarız. Bu köşeye kıstırılmışlık duygusuyla daha ne kadar yaşayabilirim, bilmiyorum. Tekrar çalmalıyım. Bugün *Goldberg* Çeşitlemeleri üzerine çalışmaya başlarsak iki ayda..."

Al sözünü kesti: "Hâlâ orada mı yaşıyorsun? O dev Abraham Lincoln binasında?"

Ian evet anlamında başını salladı.

"Ve hâlâ Barvarian kartelindeki işte mi çalışıyorsun? Hâlâ dişlileri mi kontrol ediyorsun?" Ian Duncan'ın niçin bu kadar mutsuz olduğunu anlayamadı. "Boş versene, en kötü olasılıkla göç edersin. Jug konusunu konuşmak bile abesle iştigal. Yıllardır çalmıyorum, aslında seni son gördüğümden beri çalmıyorum. Bir dakika." Papoola'yı kontrol eden düzeneği tuşladı; papoola kaldırım kenarından yavaşça tabela altındaki yerine ilerledi.

Ian papoola'yı görünce, "Hepsinin öldüğünü sanıyordum," dedi.

"Öldüler," dedi Al.

"Ama bu dışarıdaki hareket ediyor ..."

"Bu sahte," dedi Al, "bir simulakrum, kolonileşmede kullandıklarına benzer. Onu ben kontrol ediyorum." Eski dostuna kontrol kutusunu gösterdi. "İnsanları kaldırımdan çekip buraya getiriyor. Aslın-

da Luke'da bir orijinal olmalı, model olarak kullanılarak bunların üretildiği bir tane. Fakat kimse kesin olarak bilmiyor, yasa da Luke'a dokunamıyor. Eğer elinde bir tane varsa bile NP Luke'dan onu alamıyor." Al oturup piposunu yaktı. "Sınavı geçme," dedi Ian'a. "Daireni kaybet ve ilk depozitonu geri al. Parayı bana getir, ben de seni Mars'a götürecek güzel bir araç vereyim. Nasıl fikir?"

"Sınavda kalmaya çalıştım," dedi Ian, "ama izin vermediler. Yanıtları düzelttiler. Gitmemi istemiyorlar. Buna izin vermeyecekler."

"'İstemeyenler' kim?

"Abraham Lincoln'de, yan dairemde oturan adam. Adı sanırım Edgar Stone. Bunu bilerek yaptı. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Galiba bana iyilik yaptığını düşünüyordu... Bilmiyorum." Ian etrafına baktı. "Ofisin çok güzelmiş. Burada yaşıyorsun, değil mi? Ofis taşındığında sen de taşınıyorsun?"

"Evet," dedi Al, "kalkıp gitmeye daima hazırız." Dükkân altı dakika içinde yörüngesel hız kazanabiliyordu ama yine de NP'nin onu yakalamasına birkaç kez nerdeyse ramak kalmıştı. Papoola yaklaştıklarını fark etmişti ancak rahatça kaçabilecekleri kadar uzak değillerdi; kaçışlar çoğunlukla alelacele ve tam bir düzenden yoksun olur, arkada hep hesap defterleri ve birkaç araç kalırdı.

"Onlardan ancak bir adım öndesin," dedi Ian kaygılı bir sesle. "Yine de bu seni pek rahatsız etmiyor. Sanırım bu kişisel bir özelliğin."

"Yakalanırsam, Luke beni kefaletle dışarı çıkarır." O zaman dert edecek ne vardı? İşvereni güçlü bir

adamdı. Thibodeaux klanı, popüler dergilerde daha çok Luke'un kabalığı ve araçların hurdalığı üzerinde durarak saldırıları başka yöne çekmişlerdi.

"Sana gıptayla bakıyorum," dedi Ian. "Dik duru şuna. Sakinliğine."

"Sizin binanın rahibi yok mu? Git ona dök içini."

Ian zavallı bir sesle yanıt verdi: "Tamamen yararsız. Şimdiki rahip Patrick Doyle, nerdeyse benim kadar kötü halde. Genel müdür Don Tishman'ı soracak olursan, o bizden de beter, sinirleri iflas etmiş. Aslında tüm bina huzursuz. Belki Nicole'ün sinüzit ağrısından dolayıdır."

Al adama baktı ve Ian'ın söylediklerinde gerçekten ciddi olduğunu fark etti. Beyaz Saray ve temsil ettikleri, Ian'ın yaşamını işgal etmişti, tıpkı yıllar önce Servis'te arkadaş oldukları günlerdeki gibi. "Sadece senin için," dedi Al yavaşça, "jug'ımı çıkarıp çalışmaya başlayacağım. Bir kez daha deneyeceğiz."

Ian Duncan tek kelime etmeden şaşkınlıkla baktı.

"Ciddiyim," dedi Al başını sallayarak.

Ian şükran dolu bir fısıltıyla, "Tanrı seni korusun Al," dedi.

Al Miller içi daralmış bir halde piposunun dumanını üfledi.

Chic Strikerock'ın önünde çalıştığı küçük fabrika, bir bütün olarak, estetikten uzak boyutlarıyla belirivirdi; bina ulaşabileceği son sınırlara dek büyüktü, şapka kutusuna benzeyen bu açık yeşil yapı eğer müşkülpesent değilseniz modern bile sayılabilirdi. Frauenzimmer Associates. Az sonra ofiste, işinin ba-

şında olacak, parlak sabah güneşini içeri girişini engellemek için jalûzilerle uğraşacaktı. Yetmezmiş gibi, hem kendisine hem de Maury'ye asistanlık yapan orta yaşlı sekreter Bayan Greta Trupe'a söylenecekti.

Hayat ne güzel, diye düşündü Chic. Ama belki dün firmanın mallarına el konulmuştu; bu onu hiç şaşırtmaz, hatta büyük olasılıkla üzmezdi bile. Ama bu elbette Maury için utanç verici olurdu ve sürekli kavga etmelerine rağmen Chic Maury'yi severdi. Ne de olsa küçük bir şirket, küçük bir aile gibidir. Herkes birbirini yakından tanır, hem kişisel hem de ruhsal olarak. Kartel büyüklüğündeki şirketlerdeki insanlıktan uzak ilişkilerden farklı olarak, çok daha güzel bir yakınlık yaşanır.

Dürüst olmak gerekirse, bunu tercih ederdi: Yakınlığı. Ona göre güç dehlizlerinde, güçlü *geheimlich* şirketlerdeki o ete kemiğe bürünmüş bürokratik ayrıksı ilişkiler dehşet vericiydi. Maury'nin ikinci dereceden bir operatör olması aslında Chic'in hoşuna gidiyordu. Eski günlere ait gibiydi, sanki yaşayan yirminci yüzyıl gibi.

Aracını Maury'nin eski aracının yanına park edip çıktı, elleri cebinde yürüyerek ön kapıya vardı.

Açılmamış, yanıt verilmemiş posta yığını, kahve fincanları, elkitapları, buruşturulmuş faturalar ve çivilenmiş takvimlerle birlikte küçük, darmadağınık ofis toz kokuyordu; pencerelerden bugüne kadar hiç temiz hava ve güneş ışığı girmemiş gibiydi. Odanın karşı ucunda mümkün olan en büyük yeri kaplar halde sessiz duran dört simulakra gördü; bunlar bir gruptu: biri yetişkin bir erkek, onun eşi bir kadın ve

iki çocuk. Bu, firma kataloğundaki en büyük üründü: bir famnexdo.[6]

Yetişkin erkek simulakrum ayağa kalktı ve medeni bir hareketle Chic'i selamladı. "Günaydın Bay Strikerock."

"Maury geldi mi?" Chic sağa sola bakındı.

"Hemen hemen," diye yanıtladı simulakrum. "Kahve ve çörek almak için caddeye indi."

"Çok güzel," dedi Chic paltosunu çıkararak. "Siz Mars'a gitmeye hazır mısınız bakalım?" diye sordu simulakraya. Paltosunun astı.

"Evet, Bay Strikerock," dedi yetişkin kadın başını sallayarak. "üstelik çok da mutluyuz. Bize güvenebilirsiniz." Bir komşu tavrıyla nazikçe Chic'e gülümsedi. "Dünyanın baskıcı yasalarından kurtulmak bizi çok rahatlatacak. Radyoda McPhearson Yasası ile ilgili haberleri dinledik."

"Bunun çok korkunç olduğunu düşünüyoruz," dedi erkek.

"Aynı fikirdeyim," dedi Chic. "Ama elden ne gelir?" Yeni posta için etrafına bakındı ama posta her zamanki gibi yığının içinde kaybolmuştu.

"Göç edilebilir," dedi erkek simulakrum.

"Hmm," dedi Chic dalgın bir halde. Yedek parçacılardan gelmiş, yeni gibi gözüken beklenmedik bir fatura yığını gördü; can sıkıntısı, hatta korkuyla elini uzattı. Maury bunları görmüş müydü? Büyük olası-

---

6 Famnexdo: Family-next-door. Terim komşu aile anlamındadır. Mars'a göç eden ailelerin kendilerini yalnız hissetmemeleri için yanlarına verilen simulakra grubuna verilen addır.

lıkla evet. Onları görmüş ve görmeyeceği bir yere fırlatıp atmıştı. Frauenzimmer Associates hayatın bu gerçekleriyle yüz yüze gelmese daha iyi çalışabilecekti. İçedönük nörotik bir hasta gibi, işleyebilmek için algı sistemini gerçeğin pek çok yüzünden uzak tutmak zorundaydı. Bu tam anlamıyla ideal bir sistem değildi ama alternatifi var mıydı? Gerçekçi olmak, vazgeçmek ve ölmek demekti. Küçük firma hayatta kalabilmek için çocuksu bir hayale ihtiyaç duyuyordu ya da Maury ve Chic öyle sanıyordu. Her iki durumda da, ikisi birden bu tavrı takınmıştı. Simulakraları (yetişkin olanlar) buna katılmıyordu; onların gerçeğe verdikleri o soğuk, akılcı değer bu tavrın tam zıddıydı, bu yüzden Chic simulakranın önünde kendini hep çıplak hisseder, hafif bir utanç duyardı; onlara daha iyi örnek olması gerektiğini biliyordu.

"Bir araç alıp Mars'a gitsen," dedi yetişkin erkek, "biz de sana famnexdo oluruz."

"Mars'a göç edecek olsam bir komşu aileye ihtiyacım olmaz," dedi Chic. "Oraya zaten insanlardan kaçmak için giderim."

"Biz çok iyi komşu oluruz," dedi kadın.

"Bakın," dedi Chic, "erdemlerinizi bana anlatmanıza gerek yok. Onları sizden daha iyi biliyorum." Haklı bir gerekçeyle olsa da hadlerini bilmeleri, içtenlikleri Chic'in hem hoşuna gitti hem canını sıktı. Bu simulakra, komşu aile olarak tam bir baş belası olacak, diye düşündü. Yine de göçmenlerin tek tük yapılanmış kolonilerde istedikleri buydu. Bunu anlayabiliyordu; Frauenzimmer Associates'in işi de bunu anlamaktı.

Göç eden bir adam hiç tanımadığı, çok az varlığın yaşadığı (ya da Tanrı korusun, hiçbir varlığın yaşamadığı) bir çevrede moralini yükseltecek bir komşu, daha doğrusu yaşamı, insan hareketlerini ve sesini taklit eden, hiç olmazsa insanın mekanik benzeri olan bir varlık satın alabiliyordu. Bunun temel psikolojik katkısı yanında başka avantajları da vardı. Famnexdo simulakra grubu aynı zamanda toprağı işliyor, çift sürüyor, ekim yapıyor, suluyor, toprağı verimli kılıyordu. Ürünse insana kalıyordu, çünkü famnexdo grubu kişinin arazisinin içinde değil çevresinde yaşıyordu. Famnexdolar aslında yan komşu bile sayılmazlardı, kişinin emrindeydiler. Onlarla iletişim aslında kişinin kendisiyle kurduğu döngüsel bir iletişimdi; iyi çalışmaları kaydıyla, famnexdo kişinin gizli hayalleri ve umutlarını alıp konuşarak geri aktarıyordu. Terapi anlamında bu işe yarıyordu, fakat kültürel anlamda söz konusu olan kısır bir ilişkiydi.

Yetişkin erkek saygılı bir sesle, "İşte Bay Frauezimmer," dedi.

Chic yukarı bakınca ofis kapısının yavaşça açıldığını gördü; Maury kahve ve çöreğini dikkatle tutarak kapıda belirdi.

Maury, "Dinle dostum," dedi kısık sesle. Maury kısa boylu, yuvarlak ve sürekli terleyen bir adamdı, kötü bir aynadaki yansımalara benziyordu. Bacakları kötü görünüyordu, sanki onu ayakta zorlukla tutuyorlarmış gibiydi, sendeleyerek ilerledi. "Üzgünüm," dedi, "ama sanırım seni işten çıkarmak zorundayım."

Chic bakakaldı.

"Daha fazla devam edemeyeceğim," dedi Maury.

İş yüzünden kirlenmiş küt parmaklarıyla kahve fincanını tutarken, masanın üstünü kaplamış kâğıtlar ve elkitapları arasında fincan ve çöreği koyacak yer aradı.

"Lanet olsun," dedi Chic. Sesi kulaklarında çok zayıf yankılandı.

"Bunun olacağını biliyordun." Maury'nin sesi boğucu bir hal almıştı. "İkimiz de biliyorduk. Ne yapabilirim? Haftalardır bir tek büyük sipariş bile almadık. Seni suçlamıyorum. Şuradaki famnexdo grubuna bak, öylece duruyorlar. Onları çoktan göndermiş olmalıydık." İrlanda keteninden yapılmış mendilini çıkarıp alnını sildi. "Üzgünüm Chic." Kaygıyla elemanına bakıyordu.

Yetişkin erkek simulakrum, "Bu çok üzücü bir değiş tokuş," dedi.

"Bence de," diye onayladı eşi.

Maury onlara bakıp, "Zor elbette, yani, siz kendi işinize baksanıza. Kim suni, rolden ibaret fikrinizi sordu?"

Chic mırıltıyla, "Onları rahat bırak," dedi. Maury'nin haberine çok şaşırmıştı. Akılcı tahminlerine karşın duygusal anlamda şok olmuştu.

"Bay Strikerock giderse," dedi erkek simulakrum, "biz de onunla gideriz."

Maury simulakraya ters ters bakıp homurdandı: "Ne yapacağınız umurumda değil, bir avuç malzemeden başka şey değilsiniz. Biz bu işi halledeken birazcık susun. Siz karışmadığınız zaman da yeterince sorunumuz var zaten." Masasına oturup *Chronicle* okumaya koyuldu. "Dünyanın sonu yakın. Yalnız

bizim değil Chic, yalnız Frauenzimmer Associates'in değil. Gazetedeki şu habere bak: 'Tamirci Orley Short'un cesedi bugün St. Louis Candy Şirketi'ne ait, 180 metrelik yavaşça soğuyan sıcak çikolata fıçısının dibinde bulundu.'" Kafasını kaldırdı. "'Yavaşça soğuyan', anlıyor musun, işte bu. İşte böyle yaşıyoruz. Devam ediyorum. '53 yaşındaki Short, dün iş çıkışı eve dönmeyince...'"

"Yeter," diyerek kesti Chic. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bu da o zamanlardan biri."

"Kesinlikle. Koşullar olanaklarımızı aşmış halde. Kaderci olma zamanı, anlıyorsun ya: teslim olmak gibi. Frauenzimmer Associates'in sonsuza dek kapandığını görmeye mecburum. Samimiyim, bir sonraki hamle bu olacak." Dalgın dalgın famnexdo simulakra grubuna baktı. "Sizi neden yaptık, bilmiyorum. Sizin yerinize burjuvaların ilgisini çekecek kalitede bir grup sokak fahişesi yapmalıymışız. Dinle Chic, *Chronicle*'daki korkunç haberin nasıl bittiğini anlatayım. Simulakralar, siz de dinleyin. Bu geldiğiniz dünya hakkında bir fikir verecektir. 'St. Louis polisi, kayınbirader Antonio Costa'nın şeker fabrikasına gidip Short'un çikolata içine 90 metre kadar battığını gördüğünü belirtti.'" Maury gazeteyi öfkeyle katladı. "Weltanschaung'unda böyle bir olay varken nasıl çalışabilirsin? Korkunç bir şey. İnsanın dayanma gücü kalmıyor. Son bölüm o kadar korkunç ki, neredeyse komik oluyor."

Bir anlık sessizlik sonrası yetişkin erkek simulakrum Maury'nin bilinçaltına tepki vererek konuştu: "Böyle zamanlarda McPhearson Yasası'nın yürürlü-

ğe girmesi hiç doğru değil. Nereden gelirse gelsin, mutlaka bir psikiyatrik yardıma ihtiyacımız var."

"'Psikiyatrik yardımmış'", dedi Maury alayla. "Evet, tam isabet Bay Jones ya da Smith, adını her ne koyduysak. Bay Yan Komşu, her kimsen işte. Bu Frauenzimmer Associates'i kurtarırdı demek, öyle mi? On yıl boyunca saati iki yüz dolardan bir tutam psikanaliz... genellikle bu kadar sürüyor, değil mi? Tanrım!" Bıkkın bir tavırla simulakraya arkasını döndü, çöreğini yemeye koyuldu.

Chic hemen, "Bana bir tavsiye mektubu verecek misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi Maury.

Belki Karp and Sohnen'de çalışırım, diye düşündü Chic. Kardeşi Vince orada, *Ge*'lerin yanında çalışıyordu, işe girmesine yardımcı olabilirdi. Hiç yoktan iyidir, zavallı işsizler ordusuna, Dünya üzerini kaplamış sonsuz *Be* sınıfının en alt tabakasına katılmaktansa orada çalışırdı, üstelik şu anda göç edecek kadar bile parası yoktu. Belki nihayet zamanı gelmişti; gerçekle doğrudan yüz yüze gelecekti. Bir kez olsun, uzun zamandır sürdürdüğü çocuksu hırslarından vazgeçecekti.

Peki ya Julie? O ne olacaktı? Kardeşinin karısı, işlerin karışıklığını umutsuz bir aşamaya getiriyordu; örneğin Julie şimdi maddi olarak Chic'in sorumluluğunda mıydı? Bunu Vince ile enine boyuna, yüz yüze tartışması gerekiyordu. Ne olursa olsun. Sohnen Werke'de işe ihtiyacı olsun olmasın.

Bu durumda Vince'e bunları söylemek için yaklaşmak tuhaf olacaktı; Julie konusu çok kötü zamanda

ortaya çıkmıştı.

"Dinle Maury," dedi Chic. "Beni şimdi işten çıkaramazsın. Bir sorunum var; sana telefonda söylediğim gibi, şu anda bir kız var ve o..."

"Peki."

"E... efendim?"

Maury Frauenzimmer iç çekti. "*Peki*, dedim; seni biraz daha tutacağım. Böylece Frauenzimmer Associates'in iflası hızlanacak. Ne olacak." Maury boş verir bir hareketle omuzlarını sertçe silkti. "*Geht das Lebens*[7]."

Simulakranın iki çocuğundan biri yetişkin erkeğe, "O iyi bir adam, değil mi baba?" diye sordu.

"Evet, Tommy," dedi erkek başını sallayarak. "Gerçekten öyle." Yavaşça çocuğun omuzlarına vurdu. Sevinçten tüm ailenin yüzü parladı.

"Seni önümüzdeki Çarşambaya kadar tutacağım," dedi Maury. "Elimden fazlası gelmez, belki biraz işine yarar. Sonrasını... bilemiyorum. Önümü göremiyorum. Önsezilerim kuvvetli olmasına rağmen hem de, her zaman söylerim ya. Bir noktaya kadar, geleceğe dair sezgilerim olmuştur. Ama bu durumda hiç yok, küçücük bile. Her şey devasa bir kafa karışıklığı, anladığım kadarıyla."

Chic, "Teşekkür ederim Maury," dedi.

Maury Frauenzimmer homurdanarak gazetesini okumayı sürdürdü.

"Belki önümüzdeki Çarşambaya kadar iyi bir şey olur," dedi Chic. "Beklemediğimiz bir şey." Belki satış müdürü olarak büyük bir sipariş alırım diye dü-

7 Geht das Lebens: (Alm.) Hayat böyledir.

şündü.

"Evet, belki," dedi Maury. İkna olmuşa benzemiyordu.

"Gerçekten elimden geleni yapacağım," dedi Chic.

"Tabii," diyerek onayladı Maury. "Yap Chic, elinden geleni yap." Sesi mücadeleden vaz geçmiş bir tonla sönüp gitti.

. VI .

Richard Kongrosian için McPhearson Yasası tam bir felaketti, çünkü tek bir hareketle yaşamdaki en büyük desteği, Dr. Egon Superb'i yok etmişti. Artık ölene dek sürecek hastalık sürecinde hastalığın insafına kalmıştı, üstelik tam şu anda hastalık onu tamamen egemenliği altına almıştı. Bu nedenle Jenner'dan ayrılmış, gönüllü olarak San Francisco'daki Franklin Aimes Nöropsikiyatri Hastanesi'ne yatmıştı. Burasını evi kadar yakından tanıyordu, çünkü geçtiğimiz on yıl boyunca buraya pek çok kez gelmişti.

Ancak bu kez büyük olasılıkla buradan çıkma şansı yoktu. Hastalığı artık çok ilerlemişti.

Bildiği kadarıyla, yaşadığı sorun obsesif-kompulsif kişilik bozukluğu, yani kişide gerçekliğin bir zorlama düzeyine inmesiydi. Her davranışı ona zorla yaptırılıyordu, hiçbir şeyi gönüllü, içinden gelerek ya da özgürce yapamıyordu. Yetmezmiş gibi, her şeyi daha da zorlaştırarak şimdi bir de Nitz reklamıyla uğraşıyordu. Aslında reklam yanındaydı, cebinde getirmişti.

Kongrosian cebinden çıkardığı o berbat mesajı bir daha dinleyerek Theodorus Nitz reklamına başladı. Reklam, "Her an bir kişi bir başkasını rahatsız edebilir, hem de günün her saati!" diye vızırdadı.

Kongrosian'ın beyninde renkli bir sahne beliriverdi: siyah saçlı yakışıklı bir adam öpmek üzere bornoz giymiş sarışın, iri göğüslü bir kıza yaklaşıyor. Kızın yüzündeki kendinden geçmiş ve teslim olmuş ifade birden siliniyor, yerine tiksinme geliyor. Sonra reklam nerdeyse şarkı söyler gibi devam ediyor: "O rahatsız edici ter kokusundan arınmamıştı! Gördünüz mü?"

İşte bu benim, dedi Kongrosian kendi kendine. Kötü kokuyorum. Kongrosian'da reklam yüzünden kötü koku fobisi başlamıştı; reklam onu kirletmişti ve kokudan kurtulmak mümkün değildi; tam dört hafta boyunca binlerce kez boşuna yıkanıp durulanmıştı.

Koku fobisinin can sıkan yanı buydu işte; bir kez içinize girdi mi kurtulamıyordunuz, hatta fobinin dehşet veren gücü gittikçe artıyordu. Şimdi hiç kimseye yaklaşmaya cesaret edemiyordu; kokusunu almamaları için insanlardan en az otuz metre uzak durmalıydı. Asla sarışın, iri göğüslü bir kızla birlikte olamayacaktı.

Ama kokunun bir sanrı olduğunu, aslında bunun gerçek olmadığını biliyordu; bu sadece saplantıydı. Ne yazık ki bu farkındalık işe yaramıyordu. Hâlâ hiç kimsenin, ne olursa olsun, otuz metre yakınına gelemiyordu. İri göğüslü olsa da olmasa da.

Örneğin tam şu anda, Beyaz Saray'ın yetenek avcısı, şef Janet Raimer onu arıyordu. Onu Franklin Aimes'in bu özel odasında bulsa, görüşmekte ısrar edecek, yaklaşmaya çalışacaktı ve Kongrosian yerin dibine girecekti. Kongrosian Janet'ı severdi, orta yaşlı, şakacı ve neşeli bir kadındı. Janet'ın reklamdan

bulaşan korkunç kokuyu duymasına katlanamazdı. Bu durumun çözümü yoktu, Kongrosian odanın ortasındaki masada kamburunu çıkararak oturmuş, yumruklarını sıkıp gevşetiyor, ne yapacağını düşünüyordu.

Belki onu telefonla arayabilirdi. Ama kokunun telefon kablolarından da iletileceğine inanıyordu, kadın bir şekilde kokuyu alırdı. Bu nedenle, bu seçenekten sonuç alamazdı. Belki bir telgraf çekerdi? Hayır, koku telgrafa geçerdi, ondan da Janet'a.

Aslında kokusu tüm dünyayı kirletebilirdi. Bu en azından kuramsal açıdan mümkündü.

Ama insanlarla *bir tür* iletişim kurması gerekiyordu; örneğin hemen şu anda Jenner'daki evlerinde bulunan oğlu Plautus Kongrosian'ı aramak istiyordu. İnsan ne kadar isterse istesin, kişilerle ilişkisini geliştiremiyordu.

Belki A.G. Chemie bana yardım edebilir, diye düşündü. Belki kokumu hiç olmazsa bir süreliğine yok edecek yeni, ultra güçlü bir sentetik deterjan üretmişlerdir? Orada görüşebileceğim kim var? Hatırlamaya çalıştı. Houston, Texa Senfoni Yönetim Kurulu'nda kim vardı...

Odasındaki telefon çaldı.

Kongrosian telefon ekranına dikkatle bir el havlusu serdi. "Kahretsin," dedi, onu da kirletmekten korktuğu için telefondan birkaç adım uzakta durdu. Doğal olarak bu ümit boşunaydı ama bir adım atması gerekiyordu, hâlâ uğraşıyordu.

"Washington, D.C. Beyaz Saray'dan Janet Raimer arıyor," dedi telefondaki ses. "Buyurun Bayan Rai-

mer. Sizi Bay Kongrosian'ın odasına bağladım."

"Merhaba Richard," dedi Janet Raimer. "Ekranın üzerine ne koydun?"

Telefondan olabildiğince uzak durabilmek için karşı duvara yaslanmış olan Kongrosian, "Bana ulaşmaya çalışmamalıydın Janet. Ne kadar hasta olduğumu biliyorsun. Aşırı obsesif-kompulsif durumdayım, üstelik bugüne dek başıma gelenlerin en kötüsü. Bir daha topluluk karşısında çalıp çalamayacağımdan hiç emin değilim. Bu çok büyük bir risk. Bugünkü gazetede fabrikada sertleşen çikolata kazanına düşen adamın haberini okumuşsundur. Onu ben yaptım."

"Sen mi yaptın? Nasıl?"

"Düşünce gücüyle. Hiç istemeden elbette. Şu anda Dünya üzerindeki tüm psikomotor kazaların sorumlusu benim, bu nedenle elektroşok tedavisi için hastaneye yattım. Modası geçmiş olsa bile bu tedaviye inanıyorum. İlaçların üzerimde hiç etkisi yok. Eğer benim gibi berbat kokuyorsan hiçbir ilaç..."

Janet Raimer sözünü kesti, "Sandığın kadar berbat koktuğuna inanmıyorum Richard. Seni yıllardır tanırım, gerçekten kötü koktuğunu düşünemiyorum, en azından o muhteşem kariyerini yok edecek kadar."

"Bana inancın için teşekkür ederim," dedi Kongrosian karamsar bir tonda, "ama anlamıyorsun. Bu herhangi bir fiziksel koku değil. Bu düşüncede bir koku. Bir gün sana Binswanger'in ya da herhangi bir başka varoluşçu psikoloğun bu konu üzerine bir yazısını gönderiririm. Onlar beni ve sorunumu gerçekten anlamışlardı, hem de yüz yıl önce yaşamış olmalarına rağmen. Belli ki adamlar kâhinlermiş. Minkowski,

Kuhn ve Binswanger beni anlamış olmalarına karşın yaşadığım trajediye yardımcı olamıyorlar."

Janet, "First Lady büyük bir merakla iyileşmeni bekliyor," dedi.

Janet'ın durup dururken ondan bahsetmesi Kongrosian'ı öfkelendirdi. "Tanrım, anlamıyor musun Janet? Şu anda tamamen sanrılara mahkûm durumdayım. Ruhsal anlamda en ileri derecede hastayım. Seninle şimdi görüşebiliyor olmam bile aslında inanılmaz. Şu anda tam anlamıyla otizmin pençesine düşmemem, egomun gücünü gösteriyor. Benim durumumdaki herkes otist olurdu." Bir an için haklı bir gurur duydu. "Şu anda yüz yüze olduğum şey, bu koku fobisi ilginç bir durum. Görünen o ki bu daha ciddi bir hastalığa karşı geliştirilen, Umwelt, Mitwelt ve Eigenwelt'i algılayışımı yıkan bir tepki. Yapmayı başardığım şey..."

Janet Raimer, "Richard," diyerek sözünü kesti. "Senin için çok üzülüyorum. Keşke yardım edebilsem." Sesi birden titredi, ağlayacakmış gibiydi.

Kongrosian, "Ah, kimin Umwelt'e, Mitwelt'e ve Eigenwelt'e ihtiyacı var? Boş ver Janet. Bu kadar duygusal olma. Tıpkı önceki gibi, gene çıkacağım buradan." Ama aslında buna inanmıyordu. Bu kez farklıydı. Belli ki Janet da bunu hissetmişti. "Her neyse," diye devam etti, "sanırım bu sırada Beyaz Saray yetenekleri için başka yerleri araştırman gerekiyor. Beni unutmak ve başka mecralara açılmak zorundasın. Eğer bunu da yapmayacaksa, bir yetenek avcısı ne işe yarar?"

"Sanırım öyle," dedi Janet.

Oğlum, diye düşündü Kongrosian. Belki oğlum benim yerime çıkabilir. Bu ne tuhaf, ne tekinsiz bir fikirdi; bu fikri oğlunun aklına sokacağından korkarak hemen unuttu. Gerçekten, işte bu da ne kadar hasta olduğunun kanıtıydı. Sanki birilerinin ilgisini çekecekmiş gibi, cidden, Plautus'un çıkardığı yarı müzikal, zavallı sesler... oysa belki en geniş, olabilecek en açık görüşe göre bu sesler *etnik* sayılabilirdi.

"Ortadan bu şekilde çekilişin bir trajedi," dedi Janet Raimer. "Dediğin gibi, bu boşluğu dolduracak birini ya da bir şeyi bulmak benim işim, bunu olanaksız olduğunu bilsem bile. Yine de deneyeceğim. Teşekkür ederim Richard. Durumunu düşünürsek benimle konuşman çok nazikti. Şimdi kapatıyorum, sen de dinlen."

Kongrosian, "Sana kokumu bulaştırmamış olmayı umuyorum," dedi ve telefonu kapadı.

Dış dünyayla son bağlantım, diye düşündü. Bir daha asla telefonda konuşamayabilirim, dünyamın gitgide daraldığını hissediyorum. Tanrım, bu nerede sona erecek? Ama elektroşok işe yarayacak; bu küçülme süreci tersine dönecek ya da hiç olmazsa yavaşlayacak.

Acaba Egon Superb'a ulaşmaya çalışsam mı, diye düşündü. McPhearson Yasasına karşın. Hiç umut yok; Superb artık yok, yasa onu ortadan kaldırdı, en azından söz konusu hastaları olduğunda. Egon Superb özünde bir birey olarak hâlâ var olabilir, ama "psikanalist" kategorisi sanki hiç var olmamış gibi silindi. Ama şimdi ona ihtiyacım var! Sadece bir kez daha onunla görüşebilsem; lanet olası A.G. Chemie

ve o dev lobileri, o dev etkileri. Belki kokumu onlara bulaştırabilirim.

Evet, onları arayacağım. Kongrosian karar verdi. Şu süper deterjan olasılığını sorup onlara kokuyu bulaştıracağım; bunu hak ediyorlar.

Telefon rehberinden A.G. Chemie'nin körfez bölgesi şubesinin numarasına baktı, bulunca düşünce gücüyle numarayı tuşladı.

Kongrosian telefonun bağlanmasını beklerken o yasayı geçirttiklerine pişman olacaklar diye düşündü.

A.G. Chemie santrali yanıt verince, "Baş psiko-kimyager ile görüşmek istiyorum," dedi.

Hatta hiç bekletmeden, meşgul gibi görünen bir erkek sesi bağlandı, ekranın üzerine serdiği havlu Kongrosian'ın adamı görmesini engelledi ama sesi gençti, işinin uzmanı ve çok profesyonel çıkıyordu. "Burası Merkez B. Ben Merrill Judd. Kimsiniz ve niçin görüntü bölmesini kapadınız?" Psiko-kimyager rahatsız olmuşa benziyordu.

Kongrosian, "Beni tanımıyorsunuz Bay Judd," dedi. *Şimdi kokuyu onlara bulaştırma zamanı*, diye düşündü. Telefona yaklaşıp havluyu birden ekranın üzerinden çekti.

"Richard Kongrosian," dedi psiko-kimyager ona bakarak. "Sizi tanıyorum, en azından sanatınızı biliyorum." Genç, işini bildiği belli, aptal gözükmeyen ve tamamen bölünmüş, şizoid kişilikli bir adamdı. "Sizinle tanışmak bir şeref. Sizin için ne yapabilirim?"

"İğrenç Theodorus Nitz ter kokusu reklamı için bir panzehre ihtiyacım var," dedi Kongrosian. "Bilirsiniz, 'Özellikle sevdiklerimizle çok yakınlaştığımız

zamanlar onları rahatsız etme tehlikesi büyür,' diye başlayan reklam." Reklamı düşünmekten bile nefret ediyordu; düşündüğü zaman kokusu güçleniyordu, sanki böyle bu mümkünmüş gibi. Sonra insanlarla teması özledi, dehşetle kıstırılmışlığını hissetti. "Sizi korkutuyor muyum?" diye sordu.

A.G. Chemie görevlisi Kongrosian'ın bilge, profesyonel yoğunluğunu hesaba katarak, "Önemli değil. Doğal olarak, sizin içten kaynaklanan psikosomatik rahatsızlığınızla ilgili tartışmaları işittim Bay Kongrosian."

Kongrosian sert bir sesle, "Öyleyse, izninizle rahatsızlığımın *dışarıdan* kaynaklandığını belirteyim; bunu başlatan Nitz reklamıdır." Yabancıların, hatta neredeyse tüm dünyanın psikolojik durumunun farkında olması ve bunun hakkında konuşuyor olmaları onu bunalttı.

Judd, "Bunları hissetmeniz için Nitz reklamına önceden bir şey yerleştirilmiş olmalı," dedi.

Kongrosian, "Tam aksine," dedi. "Aslına bakarsanız bu yüzden Nitz Ajansına milyonlarca dolarlık tazminat davası açacağım, yasal süreci başlatmaya hazırım. Ama konumuz bu değil. Ne yapabilirsin Judd? Kokuyu alıyorsun, değil mi? Aldığını kabul et, sonra terapi olanaklarını araştıralım. Bir psikanalistle, Dr. Egon Superb'la görüşüyordum ama karteliniz sayesinde artık o da yanımda değil."

"Hmm," dedi Judd.

"Yapabileceğin tek şey bu mu? Dinle, bu hastane odasından çıkmam olanaksız. İlk adım sizden gelmeli. Rica ediyorum. Çok kötü durumdayım. Eğer daha

da kötüleşirsem..."

"İsteğiniz çok şaşırtıcı," dedi Judd. "Bunu biraz düşünmem gerek. Size hemen yanıt veremem, Bay Kongrosian. Nitz reklamından bulaşan bu koku ne zaman başladı?"

"Yaklaşık bir ay önce."

"Peki, ondan önce?"

"Belli belirsiz korkular. Kaygı. Çoğunlukla da depresyon. Bazı algı değişimleri de oluyordu ama başa çıkmayı başardım. Herhalde yavaş yavaş tüm melekelerimi kemiren, keskinliklerini körelten sinsi bir şizofreni süreciyle karşı karşıyayım." Kongrosian'ın suratı asıldı.

"Belki hastaneye gelebilirim."

"Ah," dedi Kongrosian memnun olmuş gibi. Böylece kokuyu sana bulaştırmam daha kolay olur, dedi kendi kendine. Sen de kokuyu şirketine, Dr. Superb'i işinden eden zalim kartele taşıyacaksın. "Lütfen gelin," dedi yüksek sesle. "Sizinle yüz yüze görüşmeyi çok isterim. Ne kadar çabuk gelirseniz o kadar iyi. Ama uyarıyorum: sonuçlarından ben sorumlu değilim. Risk tamamen size ait."

"Risk mi? Riski göze alıyorum. Bu öğleden sonra olur mu? Bir saat boşluğum var. Hangi hastanede olduğunuzu söyleyin, eğer bu bölgedeyse..." Judd kâğıt kalem arıyordu.

Jenner'a kısa sürede ulaştılar. Akşamüzeri şehir dışındaki helikopter alanına indiler; Kongrosian'ın yakındaki tepede bulunan evine arabayla gidecekleri için önlerinde daha uzun bir yol vardı.

"Yani şimdi, adamın evinin oraya inemiyor muyuz?" dedi Molly. "Oraya"

"Taksi çağırırız," dedi Nat Flieger. "Bilirsin ya."

"Bilirim," dedi Molly. "Taksilere dair birkaç şey okudum. Taksı şoförü daima bölgeyle ilgili, belki biraz merak uyandıran dedikoduları yapan yerli bir köylüdür." Kitabını kapayıp ayağa kalktı. "Nat, belki merak ettiğin şeyi taksi şoföründen öğrenebilirsin. Hani Kongrosian'ın bodrumundaki şu gizli dehşeti."

Jim Planck kısık bir sesle, "Bayan Dondoldo..." dedi. Yüzünü buruşturdu. "Leo hakkında pek çok fikrim var ama yemin ederim..."

"Bana katlanamıyorsun, ha?" diye sordu Molly kaşlarını kaldırarak. "Acaba neden Bay Planck, acaba neden?"

"Yeter, kesin artık," dedi Nat helikopterden eşyalarını nemli toprağa bırakırken. Yağmur kokan hava ağır ve yapış yapıştı; Nat içinden havaya, havanın *sağlıksızlığına* isyan etti. "Tam astımlılara göre," dedi etrafa bakarak. Kongrosian, elbette onları karşılamaya gelmeyecekti; evini ve kendisini bulmak onların işiydi. Aslında Kongrosian onları kabul ederse şanslı sayılırlardı; Nat bütün bunların farkındaydı.

Molly helikopterden dikkatle inerken (ayağında sandalet vardı), "Burası çok komik kokuyor," dedi. Derin bir nefes aldı, açık renk penye bluzu genişledi. "Öf. Çürük sebzeler gibi."

"Hah, tam da öyle," dedi Nat, Jim Planck'ın eşyalarını indirmesine yardım ederken.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Jim. "Sanırım bitti, Nat. Burada ne kadar kalacağız?" Helikoptere

binip hemen geri dönmek istiyor gibiydi; Nat adamın yüzündeki belirgin panik ifadesini gördü. Planck, "Bu bölge bana hep şeyi hatırlatır... hani çocuk ki taplarındaki üç inatçı keçi vardır ya. Bilirsin." Sesi si nirden titriyordu. "Yani cüceler."

Molly ona bakıp tiz bir kahkaha attı.

Yanlarına bir taksi geldi ama şoför yerli bir köylü değildi, yirmi yaşlarında otonomik, kendi kendine işleyen, sessiz bir sistemdi. Hemen kayıt cihazları ve kendi eşyalarını taksiye yüklediler, aracın içindeki bilgi deposundan gelen yol talimatıyla Richard Kongrosian'ın evine doğru yola çıktılar.

Kasabanın eski moda evleri ve dükkânlarının önünden geçerken Molly, "Acaba burada eğlenmek için ne yapıyorlar?" dedi.

Nat, "Belki helikopter sahasına uğrayıp ara sıra gelen yabancıları izliyorlardır," dedi. Tıpkı bizim gibi, diye düşündü etrafta onlara bakan insanları görünce.

Eğlence biziz, dedi kendi kendine. Belli ki başka şey yok; kasaba 1980'deki kargaşadan önceki günleri yaşıyor gibiydi; dükkânların renkli cam vitrinleri ve çizilmiş, uzun zamandır tamir edilmemiş plastik girişleri vardı. Devasa, bomboş, eski moda bir süpermarketin yanında boş bir park yeri vardı: artık var olmayan karadan yol alan araçlar için boş bir alan.

Burada yaşayabilen bir adam için ortam bir tür intihar olmalı, diye düşündü Nat. Kongrosian'ın modern, geniş ve kalabalık Varşova'yı, dünya üzerindeki hareketlilik ve iletişimin en parlak merkezlerinden biri olan o şehri terk edip buraya, kasvetli, yağmurdan sırılsıklam, çürümekte olan bu kasabaya

yerleşmesi ancak kurnaz bir kendi kendini yok etme içgüdüsünün oyunu olabilirdi. Ya da bir tür cezaydı. Neden, bu olabilir miydi? Tanrı bilir, kendi kendini cezalandırıyor olabilirdi, belki de bunun oğluyla, o farklı çocukla bir ilgisi vardı... Molly'nin dedikleri doğruysa elbette.

Aklına Jim Planck'ın fıkrası geldi, şu psikokinetik Richard Kongrosian'ın bir kaza geçirip ellerinin çıkmasıyla ilgili olan. Ama Kongrosian'ın elleri *vardı*; sadece müzik yaparken onları işe katmıyordu. Elleri olmadan daha çok ton, daha keskin ritimler buluyor, şarkıyı daha çok parçaya ayırabiliyordu. Bedenin parçaları işin dışındaydı; sanatçının zihni doğruca piyanoya bağlanıyordu.

Çürümekte olan bu sokaklarda yaşayan insanlar, aralarında kimin yaşadığını biliyorlar mıdır? diye merak etti Nat. Herhalde hayır. Büyük olasılıkla Kongrosian saklanıyordur, ailesiyle yaşıyor ve toplumu görmezden geliyordur. O bir münzevi, zaten burada kim münzevi olmaz ki? Eğer Kongrosian'ın burada olduğunu bilseler ondan kuşkulanırlardı; çünkü o bir sanatçı ve bir *Psi*; taşınması gereken çifte yük. Hiç kuşkusuz bu insanlarla bir araya geldiğinde (örneğin manavdan alışveriş yaparken) psikokinetik yeteneğini bir kenara bırakıp herkes gibi ellerini kullanıyordur. Tabii Kongrosian, Nat'in sandığından daha cesur değilse...

Jim Planck, "Dünyaca ünlü bir sanatçı olursam, ilk yapacağım şey böyle geri kalmış bir yere taşınmak olacak." Sesinde alay yüklüydü. "Bu ödülüm olacak."

"Evet," dedi Nat, "birinin yeteneğinden faydala-

nabiliyor olmak güzeldir sanırım." Dalgın bir ifadeyle konuşuyordu, tam karşıda bir kalabalık görünce dik katini oraya yöneltti. Üniformalı askerler ve bayraklar... Gördüğü şeyin son zamanlarda her yerde, hatta Kuzey Kaliforniya'nın bu ıssız kasabasında bile karşılarına çıkan aşırı sağcıların, Eyüp'ün Oğulları denen neo-Nazilerin gösterisi olduğunu fark etti.

Ama aslında Eyüp'ün Oğullarının kendilerini gösterecekleri yer tam burası değil miydi? Bu çürümüş yer yenilgi kokuyordu; burada yenilmişler, sistemde hiçbir rolü olmayan *Be*'ler yaşıyordu. Geçmişteki Naziler gibi Eyüp'ün Oğulları da hiçbir şeyin miras kalmadığı bu insanlardan, onların hayal kırıklığıyla besleniyordu. Böylece zamanın dışına düşmüş bu geri kalmış kasabalar, bu hareketin ilk beslenme bölgeleriydi... öyleyse burada buna tanık olmak Nat'i şaşırtmamalıydı.

Ama bunlar Alman değildi, Amerikalıydı.

Bu insanı ciddileştiren bir düşünceydi. Eyüp'ün Oğullarını Alman zihniyeti çılgınlığının hiç değişmeden devam eden bir uzantısı olarak görüp göz ardı edemezdi, çünkü bu fazla yalın, sıradan bir düşünce olurdu. Burada yürüyüş yapanlarla aynı ülkenin vatandaşıydı, onlarla hemşerileriydi. Aralarında kendisi de olabilirdi; EME'deki işini kaybedecek olsa ya da onu çökertecek, aşağılayacak toplumsal bir şey yaşasa...

"Şunlara bak," dedi Molly.

"Bakıyorum," diye yanıt verdi Nat.

"'Onların arasında ben de olabilirdim' diye düşünüyorsun, değil mi? Doğrusu sende inançlarını her-

kesin arasında savunacak yürek olduğunu sanmıyorum; hatta bir inancının olduğunu bile sanmıyorum. Bak. Bu Goltz."

Haklıydı. Lider Bertold Goltz bugün buradaydı. Adamın bir orada bir burada olması ne garipti; nerede ne zaman karşına çıkacağını bilemiyordun.

Belki Goltz da, von Lessinger'in tekniğini kullanıyordu: Zamanda yolculuk tekniğini.

Nat, bunun Goltz'a geçmişteki diğer karizmatik liderlerden farklı bir avantaj sağladığını düşündü, bu avantaj onu öyle ya da böyle ölümsüz kılıyordu. Geleneksel şekilde öldürülemezdi. Bu da hükümetin bu hareketi neden bastırmadığını açıklıyordu. Nicole'ün buna neden hoşgörüyle yaklaştığını merak etmişti. Hoş görüyordu, çünkü mecburdu.

Teknik olarak Goltz öldürülebilirdi ama daha önceki bir Goltz geleceğe gidip onun yerine geçebilirdi. Goltz yaşlanmadan, değişmeden böyle yaşamaya devam edecek, bu hareket de sonunda başarıya ulaşacaktı; çünkü Adolf Hitler'in izinden gitmeyecek bir liderleri vardı: pareziye[8] ya da onu yozlaştıracak başka bir hastalığa yakalanmayacaktı.

Görüntüye dalmış olan Jim Planck mırıldandı: "Adi herif bayağı yakışıklıymış, değil mi?" O da etkilenmişe benziyordu. Adam sinema ya da televizyonda oyunculuk yapabilir, diye düşündü Nat. Kendisi olmaktansa onun gibi biri olmayı yeğlerdi. Goltz'un bir tarzı vardı. Uzun boyluydu ve yoğun hissedilen esrarengiz bir havası vardı... ancak Nat

8 Parezi: Tıp biliminde frengi sonucu oluşan hafif felç ya da akıl hastalığına verilen ad.

bunun gereğinden de ağır olduğunu fark etti. Goltz kırklarının ortasında gibi gözüküyordu ve yağlan mamanın, gençliğin kaslı yapısının onu ele geçirdiği belliydi. Yürürken terliyordu. Adamda sıradan *fiziksel* nitelikler vardı; hiç hayali ya da ruhani değildi, kasla rından fışkıran bir ruh yoktu sanki.

Yürüyüşçüler dönüp taksiye yöneldiler.

Taksi durdu.

Molly iğneleyici bir sesle, "Makineleri bile emri altına alıyor. En azından yerel olanları," dedi. Rahatsızlığı belli bir şekilde güldü.

"Yollarından çekilsek iyi olur," dedi Jim Planck. "Yoksa bizi Marslı karıncalar gibi ezecekler." Taksinin ayarlarıyla oynamaya başladı. "Lanet olası düzenekler bozuk, hiçbir şey oynamıyor, ölü gibi."

"Korkudan ölmüştür," dedi Molly.

İlk sıradaki yürüyüşçülerin arasında Goltz da vardı, ortada dikiliyor, uçuşan, çok renkli bir bayrak taşıyordu. Goltz onları görünce bağırdı. Nat ne dediğini anlayamadı.

"Önümüzden çekilin diyor," dedi Molly. "Kongrosian'ın kayıt işinden vazgeçip Goltz'a mı katılsak? Şu örgüte girelim. Ne dersin Nat? Al sana bir şans. Zorla sokulduğuna yemin etsen başın ağrımaz." Molly taksinin kapısını açıp yavaşça kaldırıma zıpladı. "Yirmi yıl önce modası geçmiş bir taksideki aptal bir kısa devre yüzünden hayatımdan olamam."

"Selam, güçlü lider," diyen Jim Planck da kaldırıma, Molly'nin yanına sıçrayarak askerlerin yolundan çekildi; askerler artık yekvücut olmuş, öfkeyle bağırıp çağırıyor, ellerini kollarını savuruyorlardı.

Nat, "Ben burada kalıyorum," dedi. Kayıt cihazlarının ortasında oturuyordu, bir eli çok değerli Ampek F-a2'nin üzerindeydi, onu terk etmeye hiç niyeti yoktu, Bertold Goltz için bile.

Caddede hızla yürüyen Goltz birden gülümsedi. Çok sempatik bir gülümsemeydi bu, sanki tüm siyasi hayallerinin ciddiyeti yanı sıra kalbinde hâlâ duygudaşlığa küçük bir yer varmış gibiydi.

"Bir sorununuz mu var?" dedi Goltz, Nat'e. Liderleri dâhil olmak üzere ilk sıradaki yürüyüşçüler eski, hurda taksiye yaklaşmışlardı; grup ikiye ayrılıp yavaş yavaş, düzensiz bir şekilde geriledi. Ancak Goltz yerinde kaldı. Buruşuk, kırmızı bir mendil çıkarıp boynu ve alnındaki parlak teri sildi.

"Yolunuz üzerinde durduğum için özür dilerim," dedi Nat.

"Lanet olsun," dedi Goltz, "Seni bekliyordum." Koyu renkli, zekice bakan parlak gözlerini dikkatle kaldırdı. "Nat Flieger, Tijuana'daki Electronic Musical Enterprise'ın Repertuar ve Sanatçılar bölümü başkanı. Bu çorak topraklara Richard Kongrosian'la kayıt yapmak için geldin... *ama Kongrosian'ın evinde olmadığını* bilmiyorsun. Kongrosian şu an San Francisco'daki Franklin Aimes Nöropsikiyatri Hastanesi'nde."

"Tanrım," dedi Nat şaşırarak.

"Benimle kayıt yapsana," dedi Goltz sevimli bir sesle.

"Ne kaydedeceğiz?"

"Ah, şöyle bir iki aşina slogan atar, bağırıp çağırabilirim. Yarım saat falan... küçük bir kaydı doldura-

cak kadar. Bugün ya da yarın yok satmayabilir ama yakın zamanda..." Goltz Nat'e göz kırptı.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Şu Ganymedeli yaratık, söylediklerim için fazla saf bir varlık mı dersin?" Artık gülümsemesindeki sıcaklık yoktu, gülümseme sanki dudaklarına yapışmış gibiydi.

"Ben bir Yahudi'yim Bay Goltz. O yüzden neo-Nazilere iyi gözle bakmam çok zor."

Bir anlık sessizlikten sonra Goltz, "Ben de bir Yahudi'yim Bay Flieger," dedi. "Ya da daha doğrusu İsrailliyim. İstersen araştır. Kayıtlarda var. Herhangi bir ciddi gazete ya da medya haber arşivinde bulabilirsin."

Nat bakakaldı.

"Senin ve benim, bizim düşmanımız, der Alte sistemi," dedi Goltz. "Nazi geçmişin gerçek varisleri onlar. Bunu bir düşün. Onlar ve karteller. A.G. Chemie, Karp and Sohnen Werke... bunu bilmiyor muydun? Nereye daldın Nat Flieger? Beni dinlemiyor musun?"

Bir aradan sonra Nat, "Dinliyorum. Ama tam ikna olmadım," dedi.

"Öyleyse sana bir şey anlatayım," dedi Goltz. "Nicole ve çevresindekiler, Mutter,[9] von Lessinger'in zaman makinesini kullanarak Üçüncü Reich'la, Hermann Goering ile iletişime geçecekler. Bunu yakında yapacaklar. Bu seni şaşırttı mı?"

"Ben de böyle bir dedikodu duymuştum." Nat omuz silkti.

9 Mutter: (Alm) Anne.

"Sen bir *Ge* değilsin," dedi Goltz. "Benim gibisin Flieger, ben ve halkım gibi. Sonsuza dek dışarıda kalacaksın. Bizim dedikodu bile duymamamız gerek. Bilgi sızıntısı olmamalı. Ama biz *Be*'ler konuşmayacağız, anlaştık mı? Şişko Hermann'ı geçmişten bugüne getirmek, sence de fazla ileri gitmek değil mi?" Nat'in yüzüne baktı, tepkisini bekliyordu.

"Eğer bu doğruysa..."

"Doğru, Flieger." Goltz onaylayarak başını salladı.

"O zaman bu, hareketinizi başka bir yere koyuyor."

"Haber halka duyurulduğunda bana gel, görüşelim. Doğru olduğunu öğrendiğinde yani. Tamam mı?"

Nat hiçbir şey söylemedi. Adamın yoğun, karanlık bakışını fark etmedi.

"Hoşça kal, Flieger," dedi Goltz. Taksiye dayanmış bayrağını alıp yürüyenlerin yanına doğru hızla yürüdü.

. VII .

Don Tishman ve Patrick Doyle, Abraham Lincoln Binası idari ofisinde, 304 numarada oturan Ian Duncan'ın az önce yaptığı başvuruyu inceliyorlardı. Ian Duncan, iki haftada bir yapılan bina yetenek gösterisinde sahne almak istiyordu, üstelik tam Beyaz Saray yetenek avcısının gösteriyi izlemeye geleceği gecede.

Tishman, bu isteğin alışıldık isteklerden biri olduğunu düşünüyordu. Tek fark, Ian Duncan'ın gösterisini *Abraham Lincoln'de oturmayan* biri ile birlikte sunmak istemesiydi.

Doyle düşünceli bir ifadeyle konuştu: "Eski bir asker arkadaşıymış. Bir kez anlatmıştı; yıllar önce ikisi benzer bir gösteri yaparlarmış. İki jug ile yapılan Barok müzik. Bir yenilik."

"Peki, ortağı hangi binada yaşıyormuş?" diye sordu Tishman. Başvuruyu Abraham Lincoln ile söz konusu binanın ilişkilerinin niteliğine göre onaylayacaklardı.

"Bir binada yaşamıyor. Şu Loony Luke'un araçlarını satıyor, bilirsin ya. Mars'a ite kaka gidebilen şu küçük, ucuz araçlar. Dükkânda yaşıyor anladığım kadarıyla. O dükkânlar sık sık taşınır; göçebe bir yaşam. Eminim sen de işitmişsindir."

"Evet," dedi Tishman, "bu durumda konuyu tar-

tışmaya bile gerek yok. İşin içinde bu adam olduğu sürece sahnemizde böyle bir gösteri olamaz. Ian'ın jug'ı tek başına çalmaması için hiçbir neden yok; eminim sadece kendini tatmin etmek için yapıyordur. Ancak dışarıdan bir kişi geleneklerimize aykırı; sahnemiz yalnız kendi halkımıza aittir, her zaman böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır. Bu yüzden konuyu tartışmamıza bile gerek yok." Rahibe eleştiren bir bakış attı.

"Doğru," dedi Doyle, "ancak yasal olarak, izlemesi için yetenek gösterilerimize bir akrabamızı davet edebiliyoruz... Neden bir asker arkadaşı da olmasın? Neden bir gösteri sunmasına *izin vermiyoruz*? Bu Ian için çok anlam taşıyor; sanırım son sınavlarının iyi olmadığını biliyorsun. Çok zeki biri değil. Aslına bakarsan, onun daha çok beden gücü gerektiren bir iş yapması gerektiğini düşünüyorum. Ama eğer sanatsal yeteneği varsa, örneğin şu iş kavramı..."

Tishman belgelerini karıştırırken Beyaz saray yetenek avcılarının lideri Bayan Janet Raimer'ın Abraham Lincoln'e geleceğini gördü. Doğal olarak binadaki en iyi gösteriler o geceye programlanacaktı... bu yüzden Duncan ve Miller barok jug grubu bu geceye çıkabilmek için çok başarılı olmak zorundaydı, ve (Tishman'a göre) büyük olasılıkla onlardan çok daha başarılı gösteriler vardı. Hepsinden öte Jug... üstelik elektronik bile değil.

"Tamam," dedi yüksek sesle, "kabul ediyorum."

"İşte insani yanın," dedi Doyle, Tishman'ı iğrendiren bir duygusallıkla. "Bence hepimiz Duncan ve Miller'ın o eşsiz jug'larıyla çaldıkları Bach ve

Vivaldi'den çok hoşlanacağız."

Tishman çekinceyle başıyla onayladı.

Vince Strikerock'a karısının (daha doğrusu eski karısının) en üst katta Chic ile birlikte yaşadığı haberini veren, binanın en yaşlı sakini Joe Purd'dü. Üstelik ağabeyinin yanına taşınalı epeyi zaman olmuştu.

Vince kulaklarına inanamayarak, öz kardeşim, dedi kendi kendine.

Saat geç olmuştu, neredeyse on birdi, karartmanın eli kulağındaydı. Vince yine de bir asansöre yöneldi, bir dakika sonra Abraham Lincoln'ün en üst katına çıkmaktaydı.

Onu öldüreceğim, diye karar verdi. Aslında ikisini de öldüreceğim.

Bina sakinleri arasından rastgele seçilen bir jüri karşısına çıkarsam herhalde bu işten aklanırım, diye düşünüyordu, ne de olsa bu binanın resmi kimlik okuyucusuyum, herkes beni tanır, saygı duyar. Bana güvenirler. Peki ya Chic, onların gözündeki değeri ne? Üstelik ben gerçekten çok büyük bir kartelde, Karp u. Sohnen'de çalışıyorum, Chic ise batmak üzere ve zerre önemi olmayan bir yerde. Bunu herkes biliyor. Bu gibi şeyler önemlidir. Bunları terazinin kefelerine koyup tartacak, daima göz önünde bulunduracaksın. Onaylasan da onaylamasan da, hayat böyle.

Ayrıca saf, katıksız bir gerçek daha vardı: Vince Strikerock bir *Ge*'ydi, Chic ise bir *Be*; bu bile tek başına aklanmasını garanti ederdi.

Chic'in daire kapısının önünde durdu; kapıyı çalmadan, ne yapacağına kararsız halde öylece duruyor-

du. Bu korkunç bir şey, dedi kendi kendine. Aslında ağabeyini çok severdi, Vince'in yetişmesine o yardımcı olmuştu. Chic onun için Julie'den daha fazla değer taşımıyor muydu? Hayır. Onun için Julie'den başka hiç kimse ve hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Kolunu kaldırıp kapıyı vurdu.

Kapı açıldı. Üzerinde mavi sabahlığı, elinde bir dergiyle Chic kapıda duruyordu. Biraz daha yaşlı, yorgun, kel ve her zamankinden daha bitkin görünüyordu.

Vince, "Bu günlerde neden gelip beni neşelendirmeye çalışmadığını şimdi anlıyorum," dedi, "Julie burada yaşıyorken nasıl gelebilirdin?"

Chic, "İçeri gir," dedi. Kapıyı ardına kadar açtı. Bitkin halde, kardeşini küçük oturma odasına götürdü. "Sanırım işimizi zorlaştıracaksın," dedi omzunun üstünden. "Sanki yaşadıklarım yetmiyormuş gibi. Kahrolası şirket batmak üzere..."

"Kimin umurunda!" dedi Vince hızla soluyarak. "Sen bunu hak ettin," Julie'ye bakındı ama evde ne ondan ne de eşyalarından bir iz vardı. Yaşlı Joe Purd yanılıyor olabilir miydi? İmkânsız. Purd binada olup biten her şeyi bilirdi, dedikodu onun hayatıydı. O bir uzmandı.

Chic, Vince'i karşısına alıp koltuğa otururken, "Bu akşam haberlerde ilginç bir şey gördüm," dedi. "Hükümet McPhearson Yasası'nın uygulamasında bir istisna olacağını açıkladı. Bir psikanalist, adı Egon..."

Vince, "Dinle," diyerek Chic'in sözünü kesti. "Julie nerede?"

"Sensiz de bir dolu sıkıntım var." Chic kardeşini

süzdü. "Julie için senden vaz geçeceğim."

Vince'in öfkeden soluğu kesildi.

"Şaka," dedi Chic duygusuz bir sesle. "Özür dilerim, bunu neden söylediğimi biliyor musun? Julie dışarıda bir yerlerde kendine giysi alıyor. Pahalı biri, değil mi? Beni uyarmalıydın. Binanın haber panosuna bir not yazabilirdin. Sana ciddi bir teklifte bulunacağım. Beni Karp und Sohnen Werke'ye sok. Julie buraya geldiğinden beri bunu düşünüyorum. Buna bir anlaşma diyelim."

"Olmaz."

"O zaman Julie de yok."

Vince, "Karp'ta nasıl bir iş istiyorsun?" diye sordu.

"Ne olursa. Yani halkla ilişkiler, satış ya da pazarlama bölümlerinde herhangi bir iş; mühendislik ya da üretim birimlerinde değil. Maury Frauenzimmer'in yanında yaptığım işe benzer bir şey. Masa başı işi yani."

Vince sesi titreyerek "Seni ulaştırma uzman yardımcısı olarak işe aldırabilirim," dedi.

Chic sertçe güldü. "İyi iş. Ben de sana Julie'nin sol ayağını veririm öyleyse."

"Tanrım," dedi Vince, kulaklarına inanamıyordu. "Sen tamamen keçileri kaçırmışsın."

"Hiç değil. Çok kötü durumdayım, kariyerim açısından. Üzerinde pazarlık yapabileceğim tek şey eski karın. Ne yapabilirim? Göz göre göre mahvolayım mı? Boş versene, ayakta kalmak için savaşacağım." Chic sakin ve çok mantıklı görünüyordu.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Vince.

İşte şimdi Chic'in sakinliği kaybolmaya başlamıştı.

"Ne? Ha, elbette, aşkından deliye döndüm, görmüyor musun, nasıl sorarsın bunu?" Sesinde güçlü bir acı tonu vardı. "Bu yüzden Karp'taki iş karşılığında onu sana geri veriyorum. Dinle Vince, Julie soğuk ve saldırgan biri; kendinden başka hiç kimseyi düşünmüyor. Anladığım kadarıyla buraya sadece seni üzmek için geldi. Bunu bir düşün. Bak ne diyeceğim. Burada Julie'yle ilgili bir sorunumuz var, senin ve benim; bu sorun hayatımızı mahvediyor. Haksız mıyım? Bence bu sorunu bir uzmana danışmalıyız. Dürüst olmak gerekirse, bu sorun benim için çok büyük. Çözemiyorum."

"Ne uzmanı?"

"Herhangi bir uzman. Örneğin binanın evlilik danışmanı. Ya da AABD'nin kalan son psikanalistine, televizyonda konuştukları şu Egon Superb'a gideriz. O da işten el çektirilmeden adamla görüşelim. Ne diyorsun? Haklı olduğumu biliyorsun; sen ve ben bu işi asla çözemeyiz." Hemen ekledi: "Çözsek de ikimiz birden sağ çıkamayız."

"Sen git."

Chic, "Tamam," diye başıyla onayladı. "Ben giderim. Ama sen de doktorun kararına uyacaksın. Anlaştık mı?"

"Hadi canım!" dedi Vince. "O zaman ben de gelirim. Doktorun kararını aktardığında sana inanacağımı sanmıyorsun herhalde?"

Daire kapısı açıldı. Vince arkasını döndü. Julie koltuğu altında bir paketle kapıda duruyordu.

"Sonra gel," dedi Chic, Julie'ye, "lütfen." Ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

"Seninle ilgili olarak bir psikiyatristle görüşecek ğiz," dedi Vince, Julie'ye. "Anlaştık." Sonra kardeşine dönüp "Faturayı bölüşürüz. Tüm hesabı yüklenemem."

"Tamam," dedi Chic. Tuhaf bir şekilde, ya da belki Vince'e öyle gelen bir hareketle, Julie'yi yanağından öperek yavaşça omzuna vurdu. Vince'e dönüp, "Ve Karp und Sohnen Werke'deki işi de hâlâ istiyorum, bu sorun nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Julie kimin olursa olsun. Anladın mı?"

Vince, "Ne yapabilirim, bir bakalım," dedi. Öfkeyle, homurdanarak konuşuyordu. Vince'e göre Chic pazarlıkta fazla şey talep etmiş durumdaydı. Ama Chic onun ağabeyiydi. *Aile* diye bir şey vardı.

Chic telefonu alıp, "Hemen Dr. Superb'ı arıyorum," dedi.

"Gecenin bu saatinde mi?" dedi Julie.

"Yarın o zaman. Erkenden." Gönülsüz bir hareketle telefonu yerine koydu.

"Başlamak için sabırsızlanıyorum; bu iş kafamı meşgul ediyor ve bundan daha önemli sorunlarım var." Julie'ye baktı. "Yanlış anlama."

Julie sertçe, "Psikiyatriste gitmeyi ve onun kararını uygulamayı kabul etmiyorum. Eğer seninle kalmak istiyorsam..."

"Superb ne derse onu yapacağız," dedi Chic, Julie'ye. "Superb sana eski evine dönmeni söyler ve gitmezsen, seni mahkeme kararıyla bu evden çıkarttırırım. Çok ciddiyim."

Vince ağabeyinin bu kadar acımasız olduğunu hiç hatırlamıyordu, şaşırdı. Büyük olasılıkla, batmakta

olan Frauenzimmer Associates yüzündendi. Chic'in tüm dünyası işiydi ne de olsa.

"İçki istiyorum," dedi Chic. Mutfaktaki içki dolabına doğru yöneldi.

Nicole, yetenek avcısı Janet Raimer'a, "*Bunları* da nereden buldun?" diye sordu; elektrogitarlarını çalarak Beyaz Saray'ın Kamelya Odası'nın ortasına yerleştirilmiş mikrofona monoton sesler çıkaran folk şarkıcılarını gösteriyordu. "Gerçekten felaketler." Canı çok sıkılmıştı.

Janet resmi ve soğuk bir sesle yanıt verdi, "Ohio, Cleveland, Oak Farms'daki belediye binasından."

"Pekâlâ, geri gönder," dedi Nicole; büyük odanın diğer ucunda çökmüş gibi hareketsiz oturan Maxwell Jamison'a eliyle işaret etti. Jamison güçlükle tek harekette ayağa kalkıp gerindi, folk şarkıcıları ile mikrofonlarına doğru yürüdü. Şarkıcılar ona baktı. Yüzlerinde olan biteni anlamış olduklarına dair bir ifade belirdi ve cızırdayan şarkıları yavaş yavaş kesildi.

"Duygularınızı incitmek istemem," dedi Nicole şarkıcılara, "ama bu akşam yeterince etnik müzik dinledim. Üzgünüm." Onlara her zamanki parıldayan gülümsemesiyle baktı; onlarsa üzüntüyle gülümsediler. Bitmişti. Onlar da biliyordu.

Hadi bakalım, Oak Farm binalarına, dedi Nicole kendi kendine. Ait olduğunuz yere.

Üniformalı bir Beyaz Saray uşağı iskemlesine yaklaştı.

"Bayan Thibodeaux," diye fısıldadı. "Genel Sekreter yardımcısı Garth McRae, Easter Lily Kameriyesi'nde

sizi bekliyor. Haberiniz olduğunu söyledi."

"Ah, evet," dedi Nicole. "Teşekkür ederim. Ona kahve ya da içki ikram et ve biraz sonra geleceğimi söyle."

Uşak çıktı.

"Janet," dedi Nicole, "Kongrosian'la yaptığın telefon konuşmasının kasetini tekrar dinletir misin? Ne kadar hasta olduğunu kendim görmek istiyorum; hastalık hastası insanlar söz konusu olduğunda bir türlü emin olamıyorum."

"Konuşmada görüntü yok, biliyorsun," dedi Janet, "Kongrosian yüzüne bir havlu..."

"Evet, biliyorum," dedi Nicole rahatsız olmuş tavırla. "Ama onu sadece sesinden bile anlayacak kadar iyi tanıyorum. Gerçekten hasta olduğunda daha içedönük ve ketum oluyor. Eğer sadece kendini acındırıyorsa gevezelik ediyor." Nicole ayağa kalkınca Kamelya Odası'nın dört bir yanına dağılmış ziyaretçiler de tek harekette ayağa kalktılar. Bu akşam çok ziyaretçi yoktu; saat geç olmuştu, hatta neredeyse gece yarısıydı ve sanatsal yetenek programı çok zayıftı. Bu akşam kesinlikle o muhteşem akşamlardan değildi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Janet Raimer neşeyle. "Bunlardan, bu Moonraker'lardan daha iyisini bulamazsam..." Asık suratlarla gitarlarını toplamakla meşgul folk şarkıcılarını işaret etti. "Tamamen en iyi Ted Nitz reklamlarından oluşan bir program hazırlarım."

Janet pırıl pırıl dişlerini göstererek gülümsedi. Nicole çekindi. Janet bazen haddinden fazla, o akıllı profesyonel kadın oluveriyordu. Çok eğlendirici, çok

istikrarlı ve bu güçlü ofisle tamamen bütünleşmiş bir kişiye dönüşüyordu; Janet her zaman kendinden çok emin olabiliyor, bu da Nicole'ü rahatsız ediyordu. Janet Raimer'ı etkilemenin hiçbir yolu yoktu. Janet için hayattaki her şeyin bir çeşit oyuna dönüşmüş olmasına şaşmamak gerekti.

Ölü folk şarkıcılarının yerine sahneye başka bir grup çıktı. Nicole programa göz attı. Bunların adı Las Vegas String Quartet'ti; az sonra o gösterişli isimlerine karşın Haydn çalacaklardı. Gidip Garth'ı görsem mi acaba, diye düşündü Nicole. Başa çıkmak zorunda olduğu sorunlar yanında Haydn fazla ince duruyordu. Fazla süslüydü ve olması gerektiği kadar gerçek değildi.

Goering'i buraya getirdiğimizde sahneye bir sokak bandosu çıkarıp Bavyera askeri marşları çaldırırız, diye geçirdi aklından. Bunu Janet'a söylemeyi unutmamalıyım. Ya da belki bir parça Wagner. Naziler Wagner'e bayılıyordu, değil mi? Evet, bundan emindi. Üçüncü Reich ile ilgili tarih kitapları okuyordu; Dr. Goebbels güncesinde Nazi yetkililerinin *The Ring*'in gösterimini nasıl huşu içinde izlediklerini yazmıştı. Yoksa *Meistersinger* miydi? Bandoya *Parsifal*'den de parçalar çaldırırız diye düşündü gizli bir heyecanla. Marş olarak elbette. Bir tür proktolojik versiyon, tam Üçüncü Reich'ın üstinsanlarına uyacak tarzda.

24 saat içinde von Lessinger teknisyenleri 1944'e gidiş için gereken bağlantıları kurmuş olacaklardı. Tuhaf ama belki yarın bu saatlerde Hermann Goering, Beyaz Saray arabulucuları ile zayıf, nazenin ve yaşlı Çavuş Tucker Behrans aracılığıyla kendi za-

manından alınıp buraya, bu çağa getirilmiş olacaktı. Çavuş Behrans, canlı, özgün ve nefes alan bir varlık olması dışında, pratikte bir der Alte'ydi, yalnızca bir simulakrum değil yani. En azından Nicole böyle biliyordu. Bazen Nicole'e, Karp u. Sohnen Werke ile iş birliği yapan A.G. Chemie'den oluşan bir kartelin yarattığı, tamamen suni varlıklarla donatılmış bir çevrenin merkezindeymiş gibi geliyordu. Kartelin *eratz realite*'ye bağlılığı... bu Nicole'e göre çok ağırdı. Yıllar süren bağlantılardan sonra onda bir çeşit korku türemişti.

"Bir randevum var," dedi Janet'a. "İzninle." Ayağa kalkıp Kamelya Odası'ndan çıktı; Garth McRae'nin beklediği Easter Lily Kameriyesi'ne yürürken peşinde iki NP vardı.

Garth kameriyede, Nicole'ün üniformasından anladığı kadarıyla, üst düzey polislerden yüksek rütbeli biriyle oturuyordu. Adamı tanımıyordu. Görünen o ki Garth ile birlikte gelmişti; iki adam Nicole'ün geldiğinden habersiz, alçak sesle konuşuyordu.

"Karp und Sohnen'e haber verdin mi?" diye sordu Nicole, Garth'a.

İki adam birden saygı ve dikkatle ayağa kalktı. "Ah, evet Bayan Thibodeaux," diye yanıt verdi Garth. "En azından Anton Karp'a Rudi Kalbfleisch simulakrumunun yakın zamanda sonlandırılacağını bildirdim. Sadece bir sonraki simulakrumun başka kanallar aracılığıyla yaptırılacağını henüz söylemedim."

"Neden?" diye sordu Nicole.

Garth yanındakine baktı. "Bayan Thibodeaux, bu beyefendi, yeni NP üyesi Wilder Pembroke. Kendisi

bana, Karp und Sohne»nin üst düzey yöneticilerinin gizli bir toplantı yapıp yeni der Alte'nin başka bir şirkete yaptırılması olasılığını tartıştıklarını bildirdi." Garth, "NP'nin Karp'ta çalışan birkaç adamı var, doğal olarak bunu söylemeye bile gerek yok," diye devam etti.

Nicole polis memuruna "Karp şimdi ne yapacak?" diye sordu.

"Şirket, halka der Altelerin birer makine olduklarını ve son canlı der Alte'nin elli yıl önce yaşadığını açıklayacak." Pembroke gürültüyle öksürdü, çok huzursuz görünüyordu. "Bu yasanın bariz şekilde çiğnenmesi elbette. Böyle bir bilgi devlet sırrı niteliği taşır ve *Be*'lere açıklanamaz. Anton Karp da, babası Felix Karp da bunun farkındalar; toplantıda bunun yasal boyutlarını da konuştular. Kendileri ve şirket yönetimindeki herkesin kovuşturulacağını biliyorlar."

"Ve buna rağmen vazgeçmiyorlar?" dedi Nicole, demek ki haklıymışız, *Karplar gerçekten* çok güçlü*ler*, dedi kendi kendine. Gerçekten de gereğinden fazla özerkliğe sahipler. Savaşmadan bundan vazgeçmeyecekler.

"Kartel çevrelerindeki üst düzey yöneticiler sağlam adamlar," dedi Pembroke. "Onlar belki son gerçek Prusyalılar. Bu konuda bir karar vermeden önce Başsavcı kendisiyle görüşmenizi rica etti; devletin Karp'a açacağı davanın ana hatlarını size aktarmaktan memnuniyet duyacağını ve pek çok hassas konuyu görüşmek için sabırsızlandığını bildirdi. Genel olarak, Başsavcı her an harekete geçmeye hazır. Emir alır almaz. Ancak..." Pembroke Nicole'ün yanında-

kilere baktı. "Edindiğim tüm bilgiler ışığında, bana göre Kartel sistemi bir bütün olarak yok edilemeyecek kadar büyük, sağlam yapılandırılmış ve birbirine kenetlenmiş. Ona karşı harekete geçmektense yerine başka bir şey ikame edilebilir. Bana böylesi daha uygun geliyor. Ve daha akla yakın."

Nicole, "Bu benim bileceğim iş," diye yanıt verdi.

Garth McRae ve Pembroke başlarıyla onayladılar.

"Bunu Maxwell Jamison ile görüşeceğim," dedi Nicole nihayet. "Max'ın, der Alte ile ilgili bu bilginin *Be*'ler, yani sırrı bilmeyen halk tarafından nasıl karşılanacağına dair açık bir fikri vardır. Ben nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. İsyan mı ederler, yoksa komik mi bulurlar? Kişisel olarak bu durumu komik buluyorum. Eminim ki, kartelde çalışan bir işçi ya da devlet memuru olsaydım bu bana komik gelirdi. Bana katılıyor musunuz?

İki adam da gülümsemedi, gergin ve ciddiydiler.

"Bence bu bilginin açığa çıkarılması toplumsal yapımızı darmadağın eder," dedi Pembroke.

"Ama bu *gerçekten* komik," diye üsteledi Nicole. "Öyle değil mi? Rudi, kartel sisteminin yarattığı bir şey, bir kukla; buna karşın AABD'nin zirvesindeki seçilmiş yönetici. Bu insanlar ona ve elli yıl öncesine kadar da diğerlerine oy verdiler, üzgünüm ama işte bu komik; bu duruma başka sıfat bulamayız." Nicole gülüyordu; bu Geheimnis'i, devlet sırrını bilmiyor olmak ve birden bunu öğrenmek onun için çok fazlaydı. "Sanırım dosdoğru hareket edeceğim," dedi Garth'a. "Evet, kararımı verdim, yarın sabah Karp Werke'yi ara. Doğrudan Anton ve Felix ile görüş. Di-

ğer konuların yanı sıra, *Be*'lere karşı bize ihanet ederlerse onları derhal tutuklayacağımızı bildir. NP'nin onlara karşı harekete geçmeye hazır olduğunu da söyle."

"Peki, Bayan Thibodeaux," dedi Garth karanlık bir sesle.

"Bu durumu da gözünüzde o kadar büyütmeyin," dedi Nicole, "Karplar gerçekten çok ileri gidip Geheimnis'i açıklarlarsa yine de ayakta kalırız... Bence yanılıyorsunuz; bu hiç de mevcut yapının sonu demek değil."

Garth yanıt verdi: "Bayan Thibodeaux, Karplar bu bilgiyi açıklarsa, *Be*'ler ne tepki verirlerse versinler, *bir daha asla yeni bir der Alte olmaz.* Yasal açıdan da konuşmak gerekirse, otoriteniz sadece der Alte'nin karısı olduğunuz sürece mevcut. Aslında insanların bunun hatırlaması o kadar kolay değil çünkü..." Garth bir an duraksadı.

"Söyle," dedi Nicole.

"Çünkü herkes, hem *Be*'ler hem *Ge*'ler, toplumdaki en yüksek otoritenin siz olduğunuzun farkında. Bu yüzden bir şekilde, doğrudan olmasa da sizin halkın çoğunluk oyuyla buraya geldiğiniz efsanesini canlı tutmak gerek."

Bir sessizlik oldu.

Pembroke sonunda, "Belki de NP, Karplar ellerindeki hükümet belgelerini açığa çıkarmadan önce harekete geçmeli. Böylece onları ellerindeki iletişim aracından etmiş oluruz," dedi.

"Tutuklansalar bile, Karplar en azından bir medya kuruluşuna ulaşabilirler. Bu gerçeği göz önünde bu-

lundursan iyi olur," dedi Nicole.

"Ama tutuklanırlarsa saygınlıkları..."

"Tek çözüm," dedi Nicole düşünceli bir şekilde, biraz da kendi kendine konuşur gibi, "bu toplantıya katılan şirket çalışanlarını, yani karteldeki tüm *Ge*'leri, sayıları ne olursa olsun, öldürmek. Hatta bu sayı yüzleri bulsa bile." Başka deyişle bir temizlik, dedi kendi kendine. İnsanların büyük devrimler sırasında tanık oldukları türden bir temizlik.

Bu düşünce Nicole'ü korkuttu.

"Nacht und Nebel," diye mırıldandı Pembroke.

"Ne dedin?" diye sordu Nicole.

"Hükümetin cinayetle görevli gizli ajanları için kullanılan bir Nazi terimi." Sakince Nicole'e baktı. "Gece ve sis yani. Onlar ek birlikti. Canavarlar. Elbette bizim polisimizin, NP'nin bununla ilgisi yok. Üzgünüm; askerlerle birlikte hareket etmek zorunda kalacaksınız, bizimle değil."

"Şaka yapıyordum," dedi Nicole.

İki adam dikkatle ona baktılar.

"Artık öyle temizlikler yok," dedi Nicole, "Üçüncü Dünya Savaşı'ndan beri olmadı. Bunu biliyorsunuz. Artık katliamlar için çok modern, çok uygarız."

Pembroke, kaşları çatık, dudakları sinirden titrer halde konuştu: "Bayan Thibodeaux, von Lessinger çalışanları Goering'i getirdiklerinde, yanında bir yedek birlik getirmelerini sağlayabilirsiniz belki. Karplarla yüz yüze çatışmada sorumluluğu alıp sonra Barbar dönemlerine geri dönebilirler."

Nicole ağzı açık kaldı.

"Çok ciddiyim," dedi Pembroke hafif kekeleye-

rek. "Karpların ellerindeki bilgiyi halka açıklamalarından çok daha iyi olur, en azından bizim için. Bu en kötü seçenek doğal olarak."

"Katılıyorum," dedi Garth McRae.

"Bu saçmalık," diye yanıt verdi Nicole.

Garth McRae araya girdi: "Öyle mi? Von Lessinger yöntemiyle özel olarak yetiştirilmiş suikastçılara ulaşıyoruz ve sizin de belirttiğiniz gibi çağımızda böyle profesyoneller yok. Söz konusu olan bir iki kişinin mi ortadan kaldırılacağı, yoksa yüzlercesinin mi? Bence bu sayı şirketin yönetim kuruluyla sınırlı tutulabilir. Belki sekiz adam, fazlası değil."

Pembroke hevesle ekledi: "Ve bu sekiz adam, Karp'ın en üst düzey yöneticileri, kesinlikle suçlu; bilinçli olarak toplanıp yasal hükümete karşı komplo kurdular. Eyüp'ün Oğulları ile aynı saftalar. Şu Bertold Goltz ile. Her akşam siyah papyon takıp yıllanmış şarap içseler, sokaklarda, bataklıklarda kavga çıkarmasalar bile."

Nicole alaycı bir ses tonuyla yanıtladı: "Bu durumda biz de suçlu oluyoruz. Çünkü bu hükümet (az önce belirttiğin gibi) işin başına hileyle geçmiş. Hem de en büyük hileyle."

Garth, "Ama bu hükümet yasal," dedi. "Sahtekâr olsa da olmasa da. Üzerine konuştuğumuz bu hile, halk için en iyisi. Buna, kartel sisteminin yaptığı gibi insanları sömürmek için başvurmuyoruz. İnsanların sırtından para da kazanmıyoruz."

Nicole içinden, işte kendimizi böyle kandırıyoruz, diye geçirdi.

Pembroke saygıyla konuştu: "Az önce Başsavcıyla

görüştüm, onun da kartellerin büyüyen gücüne dair ne düşündüğünü biliyorum. Epstein kartellerin yok edilmeleri gerektiğini söylüyor. Bu çok önemli!"

"Belki kartellere biraz çok önem veriyorsun, ben o kadar önemsemiyorum. Belki Hermann Goering'in buraya gelmesini beklesek ve onun fikrini alsak daha iyi olur," dedi Nicole.

İki adam ağızları açık ona bakıyorlardı.

"Ciddi değilim," dedi Nicole. *Ya da ciddi miydi?* Kendisi de bilmiyordu ki. "Her şeyden önce, Gestapo'yu Goering kurmuştu."

Pembroke gururlu bir ifadeyle, "Bunu asla onaylamıyorum," dedi.

Nicole, "Ama yönetimde değilsin," diye yanıtladı. "Teknik olarak Rudi yönetimde. Yani ben. Seni bu konuda istediğime uygun hareket etmeye zorlayabilirim. Sen de böyle hareket etmeye zorunlusun... tabii Eyüp'ün Oğullarına katılıp sokaklarda taş atarak marşlar söyleyip yürüyüşlere katılmayacaksan."

Hem Garth McRae hem de Pembroke huzursuz görünüyordu. Ayrıca açıkça mutsuz da.

"Korkmayın," dedi Nicole. "Politik gücün asıl temeli nedir, biliyor musunuz? Silahlar ya da askerler değil, insanlara yapmalarını istediğiniz şeyi yaptırabilmektir. Her ne yolla olursa olsun. NP'ye istediğimi yaptırabileceğimi biliyorum; siz kişisel olarak ne hissederseniz hissedin. Hermann Goering'e de istediğimi yaptırabilirim. Yaptığı şey Goering'in değil, benim kararım olacaktır."

Pembroke hemen araya girdi. "Umarım Goering'i yönetmek konusunda dedikleriniz doğrudur. Son de-

rece kişisel olarak, geçmişle yapılan tüm bu deneylerden korktuğumu kabul ediyorum. Baraj kapaklarını açıyor olabilirsiniz. Goering bir soytarı değildir."

"Bunun tamamen farkındayım," dedi Nicole. "Lütfen bana akıl vermeye kalkmayın, Bay Pembroke. Bu sizin işiniz değil."

Pembroke birden kızardı, bir süre sessiz kaldıktan sonra alçak sesle konuştu: "Özür dilerim. Şimdi, sizin için de uygunsa Bayan Thibodeaux, başka bir konuya geçmek istiyorum. Konu, AABD'nin son psikanalisti, Dr. Egon Superb. NP'nin ona çalışma izni vermesiyle ilgili olarak..."

"Bu konuda bir şey duymak istemiyorum," dedi Nicole. "Sadece işini yapmanı istiyorum. Bilmen gerekir, McPhearson Yasası'nı asla onaylamadım. Bu yüzden tamamen uygulanmadığı sürece buna karşı çıkmamı bekleyemezsin."

"Söz konusu hasta..."

"Lütfen," dedi Nicole sert bir sesle.

Pembroke ruhsuz bir ifadeyle, umursamadığını belli ederek sustu.

. VIII .

Abraham Lincoln'ün birinci katındaki sahneye doğru yürürlerken Ian Duncan, koşarak Al Miller'ın ardından gelen küçük, basık suratlı Marslı yaratık papoola'yı gördü. Birden durdu. "Onu da mı getiriyorsun?"

Al, "Anlamıyorsun. Kazanmak zorunda değil miyiz?" dedi.

Bir anlık sessizlikten sonra Ian, "Ama böyle değil," diye yanıt verdi. Anlamıştı, papoola tıpkı müşterileri çektiği gibi seyircileri de çekecekti. Seyirciler üzerindeki büyük duyusal etkisini kullanarak onları kandıracaktı. Ian, hurda satıcısının ahlakı ancak bu kadar işte, diye düşündü. Al içinse bu çok normaldi, çaldıkları jug ile kazanamayacaklarsa papoola sayesinde kazanırlardı.

Al alaycı bir ifadeyle konuştu: "Kendi kendimizin düşmanı olmayalım. Bu yaptığımız küçük bir satış tekniği, tıpkı bu yüzyıl boyunca kullanılan sıradan bir satış tekniği gibi; bu toplumun fikirlerini seninkilere yöneltmek için kullanılan eski ve saygıdeğer bir yöntem. Kabul edelim ki yıllar var ki profesyonel olarak jug çalmıyoruz." Bileğine takılı kumandaya dokununca papoola onlara yetişmek için yerinden fırladı. Al kumandaya bir daha dokundu.

Ian'ın zihninde onu bu fikre yaklaştıran bir düşün-

ce parlayıverdi. *Neden olmasın?* Herkes yapıyor.

Zorlukla, "Onu benden uzak tut, Al," diyebildi.

Al önemsemez bir tavırla omuz silkti. Ian'ın zihninde yokken var olan düşünce yavaşça geri çekildi. Ancak yine de bir kalıntı kalmıştı. Artık ne düşündüğünden emin değildi.

"Nicole'ün makinalarının yapabileceklerinin yanında bu hiçbir şey," dedi Al, Ian'ın yüzündeki ifadeyi görünce. "Etrafta bir sürü papoola ve Nicole'ün televizyonda imal ettirdiği tüm gezegeni sarmış ikna aleti, işte gerçek tehlike orada Ian. Papoola acemice bir şey, üzerinde etkisi olduğunu anlayabiliyorsun. Ama Nicole'ü dinlerken öyle değil. O baskı o kadar kurnaz ve o kadar sağlam ki..."

"Bunu bilmiyordum," dedi Ian. "Tek bildiğim başaramazsak, Beyaz Saray'da çalamazsak bu hayat yaşamaya değer değil. Bu fikri kafama bir başkası sokmadı. Ben böyle hissediyorum, kahretsin." Kapıyı tuttu, Al elinde kulpundan tuttuğu jug ile salona girdi. Ian onu izledi, biraz sonra her ikisi de sahnede, yarı yarıya dolu salonla yüz yüzeydiler.

"Nicole'ü hiç gördün mü?" diye sordu Al.

"Onu hep görüyorum,"

"Hayır, yani gerçekten. Yüz yüze. Canlı olarak."

"Tabii ki hayır," dedi Ian. Başarılı olmaktan anladıkları tamamen buydu: Beyaz Saray'a gitmek. Onu canlı olarak göreceklerdi, televizyondaki görüntüsünü değil; artık bir fantezi olmaktan çıkacak, gerçek olacaktı.

"Onu bir kez gördüm," dedi Al. "Üç Numaralı Hurda Dükkânı'nı yeni kapatmıştım, Louisiana,

Shreveport'taki iş merkezindeydi. Sabah erken saatlerdi, sekiz falan. Resmi araçların geldiğini gördüm, doğal olarak Ulusal Polis sandım ve kaçmaya başladım. Ama polis değildi. Bir kortejdi, Nicole de içindeydi; yeni bir bina açılacaktı, o zamanın en büyüğüydü."

"Evet," dedi Ian. "Paul Bunyan Binası." Abraham Lincoln futbol takımı her yıl onlarla oynuyor, her seferinde kaybediyordu. Paul Bunyan'da on binden fazla insan yaşıyordu ve hemen hemen hepsi yönetici sınıfındandı; *Ge* olmalarına ramak kalmış kadınlar ve erkeklerin yaşadıkları özel bir binaydı. Kiracılardan da çok yüksek kiralar alınıyordu.

"Onu görmeliydin," dedi Al düşünceli bir sesle, kucağında jug, seyircilere dönük oturuyordu. "Hep gerçek hayatta o kadar, yani televizyonda göründüğü kadar çekici değildir, diye düşünürsün. Çünkü televizyonda görüntüyü kontrol altında tutabiliyorlar. Pek çok lanet açıdan televizyon sentetik bir şey. Fakat Ian, televizyondakinden çok, çok daha çekiciydi. Cildinin hassas renkleri, parlaklığı, canlılığı televizyondan belli olmuyor. Hele saçının parlaklığı." Papoola'yı ayağıyla yoklayarak başını salladı; yaratık sandalyesinin altına girmiş, gözükmüyordu.

"Onu görünce ne oldum, biliyor musun? Bir hoşnutsuzluk hissettim. Oldukça iyi bir yaşamım var, Luke bana iyi maaş veriyor. İnsanlarla iş yapmaktan zevk alırım. Şu yaratığı yönetmek de hoşuma gidiyor, bu da birtakım yetenekler isteyen bir iş. Ama Nicole Thibodeaux'yu gördükten sonra, bir daha asla kendimi ve yaşadığım hayatı kabullenemedim." Ian'a baktı.

"Sanırım sen onu televizyonda gördükten sonra böyle hissettin."

Ian başıyla onayladı. Heyecanlanmaya başlamıştı, birkaç dakika içinde seyirciye tanıtılacaklardı.

Al devam etti: "Bu yüzden şuna karar verdim: haydi, jug'ını al ve bir kez daha dene." Ian'ın jug'ına sıkıca sarıldığını görünce, "Papoola'yı kullanayım mı? Sen karar ver," dedi. Soru sorar gibi kaşlarını kaldırmıştı ama yüzünde anlayışlı bir ifade vardı.

Ian, "Kullan," dedi.

"Tamam," dedi Al, elini ceketinin içine soktu. Sakin sakin ayarları yaptı. Papoola sandalyenin altından çıktı, antenleri gülünç şekilde seğiriyor, gözleri şaşı olup düzeliyordu.

Birden izleyiciler dikkat kesildiler. İnsanlar görebilmek için öne eğiliyorlar, bazıları keyiften kıkırdıyordu.

Bir adam heyecanla, "Bakın, bu bir papoola!" dedi.

Bir kadın daha iyi görebilmek için ayağa fırladı, Ian, *herkes papoola'yı* seviyor, diye düşündü. Jug'ları çalsak da çalamasak da kazanacağız. Peki, sonra ne olacak? Nicole'le tanışmak bizi olduğumuzdan daha mı mutsuz yapacak? Bu işten kazanacağımız şey bu mudur, umutsuzluk, koca bir hoşnutsuzluk? Bir acı, bu dünyada asla giderilmeyecek bir özlem?

Artık vazgeçmek için çok geçti. Salonun kapıları kapatılmıştı, Don Tishman yerinden kalkmış düzeni sağlamaya çalışıyordu. "Tamam, arkadaşlar," dedi klapa mikrofona. "Şimdi küçük bir yetenek gösterisi izleyeceğiz. Programlarınızda gördüğünüz gibi, ilk sırada sizi yerinizde oynatacak bir Bach ve Handel

potpurisi sunacak olan Duncan & Miller ve Klasik Jug'ları var." Ian ve Al'e dönüp hile kokan bir ifadeyle sırıttı, sanki "Sunumunuz nasıldı?" der gibiydi.

Al dikkat etmedi, kumandayı ayarlarken düşünceli bir şekilde seyircilere bakıyordu, nihayet jug'ı eline alıp Ian'a baktı ve ayağını yere vurmaya başladı. *G Minör Küçük Füg* potpurinin ilk parçasıydı, Al Jug'a üflemeye başlayınca canlı melodi ortaya çıkıverdi.

"Bum,bum,bum. Bum-bum-bum-bum bum bum da bum. DA bum, DA bum, da da-da bum..." Üfledikçe yanakları kızarıp şişiyordu.

Papoola sahnede gezindi, sonra sahneden inip ilk sıradaki seyircilerin önünde komik şekillere girmeye başladı. İşe başlamıştı.

Al, Ian'a göz kırptı.

"Bay Strikerock sizinle görüşmek istiyor doktor. Bay Charles Strikerock." Amanda Connors, Dr. Superb'ın ofisinden içeri başını uzattı, son birkaç gün yaşanan sıkıntının farkındaydı ama yine de işini yapıyordu. Superb da bunun farkındaydı. Amanda, bir psiko-aracı gibi tanrılarla insanlar arasında gidip geliyordu ya da bu durumda olduğu gibi psikanalist ile insanlar arasında. Hasta olanlar elbette.

"Pekâlâ." Superb yeni hastasıyla tanışmak için ayağa kalktı, *Acaba bu O mu*? diye düşünüyordu. Burada sadece, özellikle bu adamı tedavi etmek (ya da edememek) için mi bulunuyorum?

Bunu gelen her yeni hasta için düşünmüştü.

Durmaksızın düşünmek zorunda olmak onu yoruyordu. McPhaerson Yasası yürürlüğe girdiğinden

beri düşünceleri saplantı halini almıştı, sürekli düşünüyor ama hiçbir sonuca varamıyordu.

Uzun boylu ve endişeli gözüken, kel sayılabilecek gözlüklü bir adam yavaştan odaya girdi, elini uzattı. "Beni bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, doktor." El sıkıştılar. "Bugünlerde çok yoğun bir programınız olmalı." Chic Strikerock masanın tam karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Biraz," diye mırıldandı Superb. Ancak Pembroke'un dediği üzere yeni hastaları geri çeviremiyordu, o yüzden her zaman uygundu. "Benim hissettiklerimi hissediyor gibisiniz," dedi Chic Strikerock'a. "Tamamen kapana kısılmış, hatta sıradan sınırların çok çok üstünde. Sanırım yaşamda bazı zorlukları biz de bekliyoruz ama bunun bir sınırı olmalı."

"Açık konuşmak gerekirse," dedi Chic Strikerock, "her şeyden, işimden, sevgilimden vazgeçip..." Bir an durdu, dudakları titriyordu. "Şu kahrolası Eyüp'ün Oğulları'na katılmak üzereyim." Kaygıyla Dr. Superb'a baktı. "Durum bu."

"Anlıyorum," dedi Superb başıyla onaylayarak. "Peki, kendinizi buna *zorlanmış* hissediyor musunuz? Bu gerçekten bir seçim mi?"

"Hayır, bunu yapmak zorundayım, bir çıkmaza girdim."

Chic Strikerock titreyen ellerini birbirine bastırıp ince uzun parmaklarını birleştirdi. "Kariyerim ..."

Superb'ın masasındaki telefonun ışığı yanıp sönüyordu. Amanda'nın acil olarak nitelediği biri arıyordu.

"Bir saniye izin verir misiniz, Bay Strikerock?" Dr. Superb ahizeyi aldı. Ekranda Richard Kongrosian'ın

bir ortaçağ tablosu benzeri buruşturulmuş yüzü belliriverdi, sanki boğulur gibi yutkunuyordu. Superb birden, "Hâlâ Franklin Aimes'de misin?" diye sordu.

"Evet." Kongrosian'ın sesi kısa frekanslı alıcıdan kulaklarına girdi. Strikerock hastayı duyamıyordu; eğilmiş bir kibritle oynuyor, belli ki rahatsız etmekten çekiniyordu. "Biraz önce televizyonda, hâlâ çalışmakta olduğunu duydum. Doktor, bana korkunç bir şey oluyor. *Görünmez oluyorum.* Kimse beni göremiyor. Sadece kokumu alabiliyorlar; insanları uzaklaştırıcı kokudan ibaret biri haline geleceğim!"

Aman Tanrım, diye geçirdi içinden Dr. Superb.

Kongrosian çekinerek, "Ekranında beni görebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, görebiliyorum," diye yanıtladı Superb.

"Şahane." Kongrosian rahatlamış görünüyordu. "O halde hiç olmazsa elektronik monitör ve tarayıcılar beni görebiliyor. Belki insanlara bu şekilde ulaşabilirim. Ne düşünüyorsun? Daha önce benim benzerim bir hastan olmuş muydu? Psikopatoloji bilimi daha önce böyle bir şeyle karşılaşmış mıdır? Bunun bir adı var mı?"

"Bunun bir adı var." Superb düşündü. Kimlik hissinde uç krizler. Belirgin psikoz, obsesif-kompulsif yapının dağılması. "Öğleden sonra Franklin Aimes'e gelirim," dedi Kongrosian'a.

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Kongrosian, gözleri delirmiş gibi büyüyordu. "Buna izin veremem. Aslında seninle telefonda bile konuşmamam gerek, çok tehlikeli. Sana bir mektup yazacağım. Hoşça kal."

"Dur," dedi Superb.

Ekranda hâlâ görüntü vardı. En azından geçici olarak. Ancak Superb, Kongrosian'ın telefonda daha fazla kalmayacağını biliyordu. Kimlik kaybı çok çok büyüktü.

"Şimdi bir hastam var," dedi Superb. "O yüzden şu anda yapabileceğim bir şey yok. Şöyle yapalım mı? ..."

"Benden nefret ediyorsun," diye konuşmaya başladı Kongrosian. "Herkes benden nefret ediyor. Tanrım, zaten görünmez olmak *zorundayım*! Yaşamımı koruma altına almamın tek yolu bu!"

"Ben görünmez olmanın avantajlarını düşünmeyi yeğlerdim," dedi Superb Kongrosian'ın konuşmasını duymazlıktan gelerek. "Özellikle insanları şehvetle gözetlemeye niyetin varsa ya da suçluysan..."

"Nasıl bir suçlu?" Superb, Kongrosian'ın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Bunu görüştüğümüzde konuşalım. Sanırım bu mümkün olduğu kadar *Ge* olmalı. Bu çok önemli bir durum. Değil mi?"

"Ben... hiç böyle düşünmemiştim."

"Bence düşün," dedi Superb.

"Beni kıskanıyorsun, değil mi doktor?"

"Hem de nasıl!" dedi Superb. "Bir analizci olarak ben de insanları şehvetle gözetlemeye meraklı biriyim."

"İlginç." Kongrosian şimdi daha sakindi. "Örneğin şimdi öyle sanıyorum ki bu berbat hastaneden istediğim zaman çıkabilirim. Bütün ülkeyi dolaşabilirim aslında. Kokumu hesaba katmazsak elbette. Kokuyu unutuyorsun doktor. O beni ele verir. Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ettim ama hesaba katma-

dığın şeyler var." Kongrosian kısa ve alaycı gülümsedi. "Sanırım yapılabilecek tek şey kendimi Başsavcı Buck Epstein'a bağlamak, o da olmazsa Sovyetler Birliği'ne geri dönmek. Belki Pavlov Enstitüsü'nde bana yardımcı olabilirler. Evet, bunu denemeliyim; daha önce de denedim, biliyorsunuz." Sonra aklına başka bir şey geldi. "Ama beni göremezlerse tedavi de edemezler. Bu nasıl bir kısır döngü, Superb. Lanet olsun."

Belki yapacağın en iyi şey, tıpkı Bay Strikerock'ın düşündüğü gibi, Bertold Goltz ve Eyüp'ün Oğulları'na katılmaktır, diye düşündü Superb.

Kongrosian devam etti: "Biliyor musun doktor, bazen ruhsal problemimin temelinde Nicole'e aşkımın yattığını düşünüyorum. Buna ne dersin? Bunu yeni keşfettim: birden içime doğdu, son derece berrak bir duygu olarak! Libidomun yönlendiği şey ensest tabusu, duvarı ya da her neyse o, çünkü Nicole bir anne figürü. Haksız mıyım?"

Dr. Superb iç geçirdi.

Chic Strikerock karşısında zavallı bir şekilde kibritle oynuyor ve belirgin olarak gittikçe huzursuzlanıyordu. Telefon konuşması bitmeliydi. Hem de hemen.

Fakat Superb bunun nasıl başaracağını hiç bilmiyordu.

Başarısız olacağım nokta bu mu? diye düşündü sessizce. Şu von Lessinger yöntemini kullanan Pembroke denen NP'nin öngördüğü şey bu mu? Bu adam, bu Bay Charles Strikerock, onun terapisini bölüyorum. Bu telefon konuşması onun terapisini

çalıyor, buna tanığım ve elimden gelen hiçbir şey yok.

Kongrosian hızla konuşuyordu: "Nicole toplumumuzdaki son gerçek kadın. Onu tanıyorum doktor; parlak kariyerim sayesinde onunla sayısız kez bir araya geldim. Kimin hakkında konuştuğumu biliyorum, değil mi? Ve..."

Dr. Superb telefonu kapattı.

"Telefonu suratına kapattınız," dedi Chic, birden dikkat kesilmişti. Kibritle oynamayı bıraktı. "Bu yaptığınız doğru mu?" Sonra omuz silkti. "Sanırım bu sizin bileceğiniz iş, benim değil." Kibriti fırlattı.

Superb ona yanıt verdi: "Bu adamın ona hâkim olmuş sanrıları var. Nicole Thibodeaux'nun gerçek olduğunu düşünüyor. Oysa Nicole çevremizdeki en suni nesne."

Chic Strikerock şok olmuş halde gözlerini kırptı. "Ne... ne demek istiyorsunuz?" Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı, sonra tekrar oturduğu yere çöktü. "Beni tuzağa düşürmek istiyorsunuz. Sahip olduğumuz kısacık zamanda aklımı çelmeye çalışıyorsunuz. Ne olursa olsun, somut bir sorunum var, o telefondaki her kimse, onun ki gibi bir sanrı değil. Kardeşimin karısıyla yaşıyorum ve onun varlığını şantaj malzemesi olarak kullanıyorum, bana Karp u. Sohnen'de bir iş bulması için kardeşimi zorluyorum. Görünen sorun bu. Ama altında başka bir şey var, çok daha derin bir şey. Julie'den *korkuyorum*, kardeşimin karısından ya da eski karısından, her ne denecekse adına! Üstelik neden korktuğumu da biliyorum. Bunun Nicole ile bir ilgisi var. Belki ben de telefondaki o adam gibiyim, yalnız ben Nicole'e âşık değilim, on-

dan çok korkuyorum ve bence bu yüzden Julie'den de korkuyorum, sanırım tüm kadınlardan da. Bu size mantıklı mı, doktor?"

"Kötü anne imgesi. İnsana evrensel ölçekte hâkim olan bir güce sahip," dedi Superb.

"Benim gibi güçsüz adamlar sayesinde Nicole bu ülkeyi yönetiyor, bu toplumun anaerkil olmasının nedeni benim; altı yaşında bir çocuk gibiyim."

"Sen tek değilsin. Bunu görmelisin. Aslında bu ulusal bir nevroz. Çağımızın psikolojik sorunu."

Chic Strikerock yavaşça, bilinçli olarak, "Bertold Goltz ve Eyüp'ün Oğulları'na katılırsam gerçek bir erkek olacağım," dedi.

"Anneden yani Nicole'den kurtulmak istiyorsan yapabileceğin bir şey daha var. Göç et. Mars'a. Dükkânlarından biri dışarı çıkabileceğin kadar yakınına geldiğinde şu Loony Luke hurdalarından bir tane al."

Chic duraksayarak, tuhaf bir ifadeyle konuştu: "Tanrım. Bunu hiç ciddi olarak düşünmemiştim," dedi. "Bana hep deli işi gelirdi. Mantıksız. Umutsuzluğa kapılınca delirerek yapılan bir şey gibi."

"Her halükârda Goltz'a katılmaktan iyidir."

"Peki Julie?"

Superb omuz silkti. "Onu da götür, neden olmasın? Yatakta iyi mi?"

"Rica ederim."

"Özür dilerim."

Chic, "Loony Luke'un nasıl biri olduğunu merak ediyorum," dedi.

"Alçağın tekiymiş, öyle duydum."

"Belki bu iyi bir şeydir, belki istediğim budur. Gereksindiğim şey."

Dr. Superb, "Bugünlük zamanımız doldu," diye kesti. "Umarım biraz olsun yardımcı olabilmişimdir. Bir dahaki sefere..."

"Yardımcı oldunuz, güzel bir fikir verdiniz. Ya da aslında aklıma güzel bir fikir getirdiniz. Belki Mars'a göç ederim; gerçekten de, neden Maury Frauenzimmer'in beni kovmasını bekleyeyim ki? Hemen istifa edip bir Loony Luke hurda dükkânı bulacağım. Julie benimle gelmek isterse ne âlâ, gelmese de dert değil. Julie yatakta iyi doktor ama çok da farklı değil. Yeri doldurulamayacak kadar iyi değil yani. Bu yüzden..." Chic Strikerock sandalyeden kalktı. "Sizinle yine görüşemeyebiliriz doktor." Elini uzattı, el sıkıştılar.

Dr. Superb, "Mars'a gidince bana bir kart at," dedi.

Strikerock başıyla onayladı. "Olur, atarım. Yine bu adreste mi çalışıyor olursunuz?"

"Bilmiyorum", dedi Superb. İçinden, belki sen son hastamsın, diye geçirdi. Bunu düşündükçe senin beklediğim adam olduğundan daha da emin oluyorum. Ama bunu zaman gösterecek.

Ofisin kapısına kadar birlikte yürüdüler.

"Her neyse," dedi Chic Strikerock, "hiç olmazsa, telefonda konuştuğunuz adam kadar kötü durumda değilim. Kimdi o? Sanırım onu ya da resmini daha önce görmüştüm. Belki televizyonda, tamam, evet. Sanatçı gibi bir şeydi. Siz onunla konuşurken ona karşı bir tür yakınlık duydum. Sanki beraber mücadele veriyorduk, ikimizin de çok derinde ciddi sorunları

vardı ve bir yolla onlardan kurtulmaya çalışıyorduk."

Superb kapıyı açarken, "Hmm," dedi.

"Onun kim olduğunu söylemeyeceksiniz, bunu yapamazsınız, değil mi? Anlıyorum. Neyse, her kimse benden şans dileyin."

"Buna ihtiyacı var," dedi Superb. "Kim olursa olsun. Tam da şu anda."

Molly Dondoldo alay eden bir ifadeyle, "O muhteşem adamla görüşmek nasıl bir duygu, Nat?" diye sordu. "Çünkü nasıl olsa hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz: Bertold Goltz çağımızın en muhteşem adamı."

Nat Flieger omuz silkti. Taksi Jenner kasabasını geçmiş, uzun bir yokuşu tırmanıyordu, gittikçe yavaşlıyor, yağmur ormanına, dinozorlar devrinden kalmış gibi gözüken koca bataklığa doğru ilerliyordu. Nat içinden, dinozor bataklığı, diye geçirdi. İnsanlara göre değil.

"Sanırım Goltz din değiştirmiş," dedi Jim Planck, Molly'ye göz kırparak. Nat'e bakıp sırıttı.

Hafif hafif yağan yağmur sessizce başlamıştı; taksinin silecekleri gürültülü ve düzensiz bir ritimle rahatsız edici bir şekilde çalışmaya başladı. Taksi hiç olmazsa asfaltlanmış anayoldan kırmızı taşlı tali bir yola geçti; araç çukurlara girip çıkarken sallanıyor, sarsılıyordu; her yeni duruma ayak uydurabilmek için içerideki düzenek sürekli vites değiştiriyordu. Nat taksinin yaptığı işten hiç tatmin olmadığını düşündü. İçinde aracın her an duracağına, işi bırakıp istifa edeceğine dair bir duygu vardı.

"Burada ne görebiliriz, biliyor musun?" dedi Molly, aşağı inen dar yolun iki yanına dizilmiş sık yeşilliklere bakarak. "Bence bir sonraki dönemeçten hemen sonra bir Loony Luke dükkânı göreceğiz, orada oturmuş bizi bekliyor olacak."

"Bizi mi?" diye sordu Jim Planck. "Neden bizi?"

"Çünkü hiç umudumuz kalmadı."

Bir sonraki dönemeçte bir yapı vardı; Nat ne olduğunu merak ederek baktı. Eski püskü, terk edilmiş... birden yapının bir *benzin istasyonu* olduğunu fark etti. İçten yanmalı motorlu arabalar döneminden kalma bir istasyon. Şaşırıp kalmıştı.

"Bu bir antik eser," dedi Molly. "Yadigâr! Ne garip. Belki durup yakından bakmalıyız. Bu tarihi bir şey, bir kale ya da kerpiçten bir değirmen gibi; Nat lütfen, şu lanet arabayı durdursana."

Nat aracın ön panelindeki düğmelere basınca taksi sürtünme acısıyla homurdandı ve benzin istasyonu önünde durdu.

Jim Planck dikkatle kapıyı açıp adımını attı. Elinde Japon malı fotoğraf makinası vardı, onu açıp gözlerini kısarak sisli, bulanık ışığa baktı. Ilık yağmur yüzünü parlatmıştı; gözlüğünün camlarından su damlaları iniyordu, gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine soktu. "Bir iki fotoğraf çekeceğim," dedi Nat ve Molly'ye.

Molly alçak sesle Nat'e, "Burada birisi var. Kıpırdama, bir şey söyleme. Bizi izliyor," dedi.

Nat taksiden çıktı, kırmızı taşlı yolun karşısına geçip istasyona doğru yürüdü. İçerideki adamın onu karşılamak için ayağa kalktığını gördü; binanın kapısı açıldı. Kocaman bir çenesi ve çarpık dişleri olan

kambur bir adam onu eliyle selamladı ve konuşmaya başladı.

"Ne diyor?" dedi Jim Nat'e, korkmuş gözüküyordu.

Yaşlı adam mırıldanarak, "Hig, hig, hig," diyordu. Ya da Nat'e öyle geldi. Adam bir şeyler söylemeye çalışıyor ama beceremiyordu. Devam etti. Nat nihayet adamın kelimeleri uydurduğunu düşündü; adam birtakım hareketlerle heyecanla mırıldanırken elini kulağına götürüp ne dediğini anlamaya çalıştı.

Molly Nat'e, "Mektup getirip getirmediğimizi soruyor," dedi.

"Bu araçlar kasabadan mektup getiriyorlar herhalde," dedi Jim. Koca çeneli yaşlı adama dönüp "Üzgünüz, bilmiyorduk. Mektup getirmedik," dedi.

Adam başıyla onaylayarak sesini kesti, vazgeçmiş görünüyordu. Belli ki anlamıştı.

Nat adama, "Richard Kongrosian'ı arıyoruz," dedi. "Doğru yolda mıyız?"

Adam kurnazca ona baktı. "Sebzeniz var mı?"

"Sebze mi?" dedi Nat.

"Sebzeleri rahat yiyorum." Yaşlı adam göz kırptı ve umutla elini uzattı, sebze bekliyordu.

Nat, "Üzgünüm," dedi, bunu hiç düşünmemişlerdi. Jim ve Molly'ye döndü. "Sebzeymiş. Ne dediğini anladınız mı? Sebze dedi, değil mi?"

Yaşlı adam mırıldandı: "Et yiyemiyorum. Dur." Ceketinin cebini karıştırıp bir kart çıkardı, Nat'e verdi. Pis ve buruşuk kartta yazanlar güçlükle okunuyordu. Nat kartı ışığa tuttu, ne yazdığını anlamaya çalışırken gözlerini kıstı.

BANA YEMEK VERİN BEN DE SİZE ANLATAYIM ÖĞRENMEK İSTEDİĞİNİZ NE VARSA CHUPPER DERNEĞİNİN İZNİYLE

"Ben bir chupper'ım," dedi yaşlı adam, kartı hızla geri alıp ceket cebine soktu.

Molly Nat'e yavaşça, "Hadi, gidelim buradan," dedi.

Radyasyonla bu hale gelmiş bir yüz, diye düşündü Nat. Kuzey Kaliforniya chupper'ları. Burası onların kurtarılmış bölgesi. Burada kaç chupper olduğunu merak etti. On mu? Bin mi? Richard Kongrosian'ın yaşamayı seçtiği yer de burasıydı.

Ama belki Kongrosian haklıydı. Tüm deformasyonlarına rağmen bunlar da insandı. Mektuplaşıyorlardı, küçük işleri ya da görevleri vardı, belki çalışamayacak durumda olanları devlet yardımı alıyordu. Kimseyi rahatsız etmiyorlardı ve kesinlikle zararsızlardı. Verdiği ilk, içgüdüsel uzaklaşma tepkisi cesaretini kırdı.

Nat yaşlı chupper'a, "Biraz bozukluk ister misin?" diye sordu. Platinden mamul bir beş dolarlık uzattı.

Chupper başıyla onaylayarak bozukluğu aldı. "Teşekkürler."

Nat bir kez daha sordu: "Kongrosian bu yol üzerinde mi oturuyor?"

Chupper eliyle işaret etti.

"Tamam," dedi Jim Planck. "Gidelim. Dosdoğru ilerleyeceğiz." Telaşla Nat ve Molly'ye baktı. "Hadi."

Üçü yeniden taksiye bindiler; Nat aracı çalıştırınca benzin istasyonu ve yaşlı chupper'ın yanından geçtiler, adam tıpkı kapatılmış bir simulakrum, bir makine gibi

hareketsiz, ifadesiz şekilde durmuş onlara bakıyordu.

"Vay anasını," dedi Molly, "o da neydi öyle?"

Nat kısaca, "Daha bu ne ki?" dedi.

"Yüce Tarım, Kongrosian burada yaşadığına göre gerçekten söyledikleri kadar deli olmalı. Dünyayı verseler bu bataklıkta yaşamam. Keşke hiç gelmeseydim. Onun kaydını stüdyoda yapsak olmaz mı? Dönmek istiyorum."

Taksi yola sarkmış asmalar altından geçerek yavaşça ilerliyordu, birden karşılarına eski bir kasabanın kalıntıları çıktı.

Solmuş tabelaları ve kırık camlarıyla çürümekte olan, ancak yine de tam olarak terk edilmemiş ahşap binaların manzarası. Nat, sağda solda, sazların ele geçirdiği kaldırımlarda insanlar görüyordu, ya da chupper'lar. Beş altısı duraksayarak işleri her neyse ona gidiyorlardı; tanrı bilir, insan burada ne iş yapar. Telefon yok, posta yok...

Belki Kongrosian burada huzur buluyordur, diye düşündü. Yağan yağmur dışında hiç ses yoktu. Belki buna bir kez alışınca... ama o, buna asla alışamazdı. Burada çürüme faktörü çok görünürdü. Yeni bir şeylerin, büyümekte, serpilmekte olan bir şeylerin eksikliği vardı. İstiyorlarsa ya da buna zorunluysalar chupper olabilirler ama çabalamak, yaşadıkları yeri onarmalılar, diye düşündü. Bu korkunçtu.

Şimdi o da, tıpkı Molly gibi, buraya hiç gelmemiş olmayı istedi.

Yüksek sesle, "Buraya yerleşmeden önce çok uzun süre düşünürdüm," dedi. "Ama bunu becerebiliyorsan... yaşamın en zor evrelerinden birini kabul-

lenmişsin demektir."

"Neymiş o evre?" diye sordu Jim.

"Geçmişin üstünlüğü," dedi Nat. Bu bölgede egemenlik tamamen geçmişin elindeydi. Onların ortak geçmişi: yaşadıkları dönemi, bu sonucu peşi sıra getiren savaş. Herkesin yaşamındaki ekolojik değişiklikler. Burası bir müzeydi ama canlıydı. Dairesel bir döngü... gözlerini kapadı. Acaba yeni chupper'lar doğuyor mudur, diye düşündü. Bu kalıtımsal olmalı, öyle, biliyorum. Ya da korkarım öyle, diye geçirdi içinden. Bu giderek azalan bir değişim, ancak hâlâ devam ediyor.

Onlar kurtulmuşlardı. Bu gerçek çevre ile evrim süreci için iyi bir şeydi. Trilobitlerden beri. Kendini kötü hissetti.

Sonra, *bu deformasyonu daha önce görmüştüm*, diye düşündü. Yeniden yapılanma resimlerinde. Yeniden yapılanmaya dair tahminler iyi gidiyordu. Belki von Lessinger'in aracıyla düzeltilmişlerdi. Kambur bedenler, büyük çeneler, köpek dişlerinin olmaması nedeniyle et yiyememek, konuşmada güçlük. "Molly," dedi yüksek sesle, "bunların, bu chupper'ların ne olduklarını biliyor musun?"

Molly başını evet anlamında salladı.

Jim Planck araya girdi: "Neandertaller. Radyasyondan dolayı oluşmuş hilkat garibeleri değiller, bunlar evrimde geçmişe dönüş."

Taksi chupper kasabasının içinden geçerek ilerlemeye devam etti. Kör ve mekanik bir şekilde dünyaca ünlü piyanist Richard Kongrosian'ın yakınlardaki evini arıyordu.

. IX .

THEODORUS NITZ reklamı tiz bir sesle başladı: "Yabancıların yanında kendinizi *yok gibi* mi hissediyorsunuz? Sanki görünmezmişsiniz gibi farkınıza varmıyorlar mı? Otobüste ya da uzay gemisinde etrafınıza bakıp kimsenin, *hem de hiç kimsenin* sizi fark etmediğini, sizinle ilgilenmediğini, hatta..."

Maury Frauenzimmer, karbondioksitli saçma tüfeği ile dağınık ofisinin karşı duvarında asılı duran Nitz reklamına dikkatle ateş etti. Gece içeri sızmış, sabah teneke tonundaki konuşmasıyla onu karşılamıştı.

Kırılan reklam yere düştü. Maury reklamı tüm ağırlığıyla ezip saçma tüfeğini askıya kaldırdı.

"Posta," dedi Chic Strikerock. "Bugünün postası nerede?" Geldiğinden beri ofisi didik didik aramıştı.

Maury gürültüyle kahvesinden bir yudum aldı. "Dosyaların üstüne bak. Daktilo tuşlarını temizlediğimiz şu paçavranın altındalar." Üzeri şekerle kaplı kahvaltı çöreğinden bir lokma aldı. Chic'in tavırlarındaki tuhaflığı fark etmişti ve bunun ne demek olduğunu merak ediyordu.

Chic aniden, "Maury, sana bir şey yazdım," dedi. Masanın üstüne katlanmış bir kâğıt parçası koydu.

Maury daha bakmadan ne olduğunu anladı.

"İstifa ediyorum," dedi Chic. Rengi solmuştu.

"Lütfen etme," dedi Maury. "Bir şey olacak. Şirket çalışmaya devam edecek." Mektubu açmadı, mektup Chic'in bıraktığı yerde duruyordu. "Buradan ayrılınca ne yapacaksın?"

"Mars'a gideceğim."

Masanın üzerindeki dâhili telefon çaldı, sekreterleri Greta Trupe haber verdi: "Bay Frauenzimmer, Garth McRae adında biri sizi görmek istiyor, yanında birkaç kişi daha var."

Maury, bunlar da kim acaba, diye düşündü. "Şimdilik gönderme," dedi Greta'ya. "Bay Strikerock'la toplantı yapıyorum."

"Hadi, işinin başına geç," dedi Chic. "Ben gidiyorum. İstifa mektubumu masanın üzerine bırakıyorum. Bana şans dile."

"İyi şanslar." Maury kendini mutsuz ve hasta hissediyordu. Kapı açılıp kapanıncaya ve Chic gidene kadar masaya baktı. Güne ne güzel bir başlangıç! Mektubu alıp bir göz attı, sonra yine katladı. Masanın üzerindeki dâhili telefonun düğmesine bastı: "Bayan Trupe, dediğin kişinin adı McRae miydi, gönderebilirsin. Yanındakileri de."

"Peki, Bay Frauenzimmer."

Ofisin kapısı açılınca Maury, hemen hükümet görevlileri olduklarını anladığı adamlarla yüz yüze geldi, ikisinin üzerinde NP'nin gri takımları vardı. Grubun lideri olduğunu her halinden belli eden McRae, yönetim kadrosundaki üst düzey yöneticilerin armasını taşıyordu; bir başka deyişle, çok üst düzey bir *Ge*'ydi. Maury elini uzatıp, "Beyler, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

McRae el sıkışarak, "Frauenzimmer siz misiniz?" diye sordu.

"Evet, benim." Kalbi hızla atıyor, güçlükle nefes alıyordu. İşyerini kapatacaklar mıydı? Tıpkı şu Viyana ekolünden psikiyatristlerin işlerine son verdikleri gibi? "Ne yaptım?" diye sordu, sesinin korkuyla titrediğini fark etti.

McRae gülümsedi. "Henüz hiçbir şey. Buraya sizinle firmanıza vereceğimiz bir siparişi konuşmaya geldik. Ancak bu görüşme *Ge* seviyesinde bir bilgi gerektiriyor. Dâhili telefonunuzu sökebilir miyim?"

Maury şaşkınlıkla, "E... efendim?" diye sordu.

NP'lere başıyla işaret veren McRae kenara çekildi; polisler içeri girip hızla dâhili telefonu devre dışı bıraktılar. Sonra duvarlar ve mobilyaları inceleyip büyük bir titizlikle bütün odayı ve içerideki aletleri didik didik aradıktan sonra devam etmesi için McRae'ye başlarıyla işaret ettiler.

McRae, "Pekâlâ. Frauenzimmer, imal etmenizi istediğimiz bir sim için koşullarımızı yanımızda getirdik. İşte." Mühürlü bir zarf uzattı. "Lütfen okuyun. Biz bekleriz."

Maury zarfı açıp içeriğini okudu.

McRae hemen, "Bunu yapabilir misiniz?" diye sordu.

Maury kafasını kaldırıp, "Bu özellikler bir der Alte için," dedi.

McRae başıyla onayladı: "Doğru."

Demek ki buymuş, diye birden fark etti Maury. *Ge* bilgisi buymuş; artık ben de bir *Ge*'yim. Bir anda oldu. Birden aralarına girdim. Chic'in gitmiş olması

ne kötü; zavallı Chic, ne kötü zamanlama, kötü şans. Beş dakika daha kalsaydı...

"Bu tam elli yıldır doğru," dedi McRae.

Onu içeri götürüyorlardı. Mümkün olduğu kadar bu işin bir parçası yapıyorlardı.

"Tanrım," dedi Maury. "Televizyonda gördüğümde, konuşurken, hiç aklıma gelmemişti. Bir de burada lanet şeyi kendim yapıyorum!" Sersemlemişti.

"Karp iyi iş çıkardı," dedi McRae. "Hele şimdikinde, Rudi Kalbfleich'da. Fark etmiş miydiniz, diye merak ettik."

"Hiç etmedim," dedi Maury. "Bir kez bile." Ömrü boyunca.

"Siz? Siz imal edebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Maury.

"Ne zaman başlarsınız?"

"Hemen."

"Güzel. NP'ler burada kalacaklar, doğal olarak güvenlik önlemleri için, bunu anlamışsınızdır zaten."

"Evet, tabii." Maury mırıldandı. "Eğer kalmaları gerekiyorsa, kalmaları gerekiyordur. Bana biraz izin verir misiniz?" Yanlarından geçip doğru yürüdü, gitmesine izin vermelerine şaşırdı. "Bayan Trupe, Bay Strikerock'ın ne tarafa gittiğini gördünüz mü?"

"Çıkıp gitti Bay Frauenzimmer. Otoyola doğru. Sanırım Abraham Lincoln'e, yaşadığı yere gitti."

Zavallı çocuk, diye düşündü Maury. Kafasını iki yana salladı. Chic Strikerock şansı hâlâ iş başındaydı. Sonra neşelenmeye başladı. *Bu her şeyi değiştirir*, diye geçirdi içinden. Tekrar iş başındayım, krala hizmet ediyorum ya da Beyaz Saray'a. Aynı şey. Evet, tam

anlamıyla aynı şey!

Ofisine döndü, McRae ve diğerleri bekliyorlardı; ona karanlık bir bakış attılar. "Özür dilerim," dedi. "Satış müdürüme bakıyordum. Bu iş için onu çağıracaktım. Bir süre yeni sipariş almamalıyız ki bu işe yoğunlaşabilelim." Bir an tereddüt etti. "Maliyeti..."

"Bir anlaşma imzalayacağız," dedi Garth McRae. "Maliyetinin üzerine yüzde kırk kâr alacaksınız. Rudi Kalbfleisch toplamda net bir milyar AABD dolarına mal olmuştu, ek olarak bir de sürekli bakım ve tamiratı vardı doğal olarak."

"Ah, evet," diye onayladı Maury. "Konuşmanın orta yerinde durmasını istemezsiniz elbette." Kıkırdamak istedi ama yapamadığını fark etti.

"Kaba hesapla ne kadara çıkar? Bir milyar-bir milyar beş milyon arası nasıl?"

Maury boğuk bir sesle, "İyi, fena değil," dedi. Sanki kafası omuzlarından koparak yere düşüp yuvarlanacaktı.

McRae onu inceleyerek konuştu: "Siz küçük bir firmasınız Frauenzimmer. Bunu ikimiz de biliyoruz. Çok umutlanmayın. Bu sizi Karp und Sohnen Werke gibi büyük bir firma yapmayacak. Ancak ayakta kalmanızı sağlayacak, gereken süre boyunca sizi ekonomik olarak güvence altına alacağız. Defterlerinizi inceledik; bu sizi şaşırttı mı? Birkaç aydır kırmızı alarm verdiğinizi biliyoruz."

"Doğru," dedi Maury.

"Ama yaptığınız iş iyi," diye devam etti Garth McRae. "Yaptığınız işlerin kimi örneklerini esas çalıştıkları yer olan hem Ay hem de Mars'ta dikkat-

le inceledik. Karp Werke'den farklı olarak kendinize özgü bir zanaatınız var. Biz de bugün, bu yüzden Anton ve Felix'in yanında değil, buradayız."

"Ben de neden diye merak ediyordum," dedi Maury. Demek bu yüzden hükümet bu seferki işi Karp'a değil ona veriyordu. Acaba bugüne kadarki *bütün* der Alte simulakralarını Karp mı imal etmişti? Güzel soru. Eğer öyleyse bu, hükümetin alım politikasında radikal bir değişiklik demekti! Ama sormamak daha iyiydi.

"Bir puro alır mısınız?" dedi Garth McRae bir Optimo *admiral* uzatarak. "Aşırı hafiftir. Saf Florida yaprağından."

"Teşekkür ederim." Maury şükran duygularıyla, beceriksizce büyük yeşilimsi puroyu aldı. McRae ile birlikte purolarını yaktılar, çevrelerini sarıveren sessiz sakin havada birbirlerine baktılar.

Abraham Lincoln'ün bülten panosundaki, Duncan & Miller'ın Beyaz Saray'da sahneye çıkmak üzere yetenek avcısı tarafından seçildiğini haber veren ilan Edgar Stone'u şaşkına çevirmişti. İlanı tekrar tekrar okuyor, içindeki şaşırtmacayı arıyordu, şu küçük, sinirli, korkak adam nasıl olmuştu da bunu başarmıştı.

Bu işte bir hile var, dedi kendi kendine. Tam da onu dini-siyasi sınavda kayırdıktan sonra... şimdi de yetenek alanında onun için sonuçları değiştirecek birini bulmuş. Jug'ları kendisi de duymuştu, o gece oradaydı ve Duncan & Miller ve Klasik Jug'ları o kadar iyi değildirler. Tamam *iyiydiler*... ama bu işin içinde kesinlikle başka bir şeyler vardı.

Ta derinlerde, Duncan'ın sınav sonuçlarında yaptığı değişiklik için pişmanlık, bir öfke duydu. Onu başarı yoluna kendisinin çıkardığını fark etti: onu ben kurtardım. Ve şimdi burayı terk edip Beyaz Saray'a gidiyor.

Ian Duncan'ın sınav sonucunun o kadar kötü olduğuna şaşmamalı. Belli ki tüm zamanını jug'ı ile geçiriyordu, insanların başa çıkmak zorunda olduğu yaşam gerçeklerine ayıracak zamanı yoktu. Bir sanatçı olmak şahane bir şey olmalı, diye düşündü Stone gıptayla. Tüm kurallardan ve sorumluluklardan azadesin, istediğini yapabilirsin.

Beni gerçekten kandırdı, diye düşündü.

İkinci kattaki salondan hızla inen Stone bina rahibinin ofisine geldi; kapıyı çaldı, kapı açılınca rahibi yüzü yorgunluktan ifadesini kaybetmiş halde masasında çalışırken buldu. "Peder," dedi Stone, "günah çıkarmak istiyorum. Birkaç dakikanız var mı? Çok acil, günahlarım yani."

Patrick Doyle alnını sıvazlayarak başını evet dercesine salladı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Ya çok işin ya da daha çok işin vardır; bugün sabahtan beri günah çıkarmak için on kişi geldi." Ofisinin içindeki perdeli küçük odacığı göstererek, "Otur ve bağlan. Ben Berlin'den gelen formları okurken bir yandan seni dinleyeceğim," dedi.

Edgar Stone, duyduğu haklı öfkeyle elleri titreyerek günah çıkarma makinesinin elektrotlarını başına bağladı, sonra mikrofonu eline alıp günah çıkarmaya başladı. O konuştukça makine bantları dönüyordu. "Hatalı bir acıma duygusuyla, bu bi-

nanın kurallarından birini ihlal ettim," dedi. "Ama yaptığım şeyden çok yapma nedenimden rahatsızım; yaptığım şey sadece komşularıma yönelik yanlış bir tavır. Bu kişinin, Bay Ian Duncan'ın son dini-siyasi sınavı çok kötüydü ve onun Abraham Lincoln'den atılacağını düşündüm. Bilinçaltımda kendimi onunla özdeşleştirdim, çünkü ben de kendimi hem bir bina sakini hem de bir insan olarak başarısızlık örneği olarak görüyorum, o yüzden geçebilmesi için Ian Duncan'ın sınav sonuçlarını değiştirdim. Tabii ki Bay Ian Duncan'a bir kez daha bir dini-siyasi sınav verilecek ve okuduğum kâğıt geçersiz sayılacak." Rahibe bir göz attı, ancak hiç tepki gelmiyordu.

İşte bu Duncan ve Klasik Jug'ının işini görür, dedi Stone kendi kendine.

Günah çıkarma makinesi Stone'un itirafını kaydetmişti, içinden bir kart çıkınca Doyle kartı almak için ayağa kalktı. Uzun ve dikkatli bir incelemeden sonra ilgiyle Stone'a baktı. "Bay Stone," dedi, "burada söylediklerinizin bir günah çıkarma olmadığı yazıyor. Aklınızdan *gerçekte* ne geçiyor? Girin ve baştan başlayın, yeterince temele inip esas konuyu çıkarmamışsınız. Ayrıca bilerek ve kasten yanlış itirafta bulunduğunuzu da itiraf etmenizi öneririm."

"Hayır, efendim," dedi Stone ya da demeye çalıştı, korkudan sesi kısılmıştı. "Be... belki bunu sizinle gayrı resmi olarak konuşmalıyım Peder. Ian Duncan'ın sınav sonuçlarını değiştirdim, bu bir gerçek. Belki bunu yapma nedenim..."

"Duncan'ı kıskanıyor musun?" diye araya girdi Peder. "Onun jug başarısını, Beyaz Saray'a gitme

ödülünü?"

Bir sessizlik oldu.

"Bu... olabilir." Stone garip bir ses tonuyla durumu nihayet kabul etmişti. "Ancak bu, ne olursa olsun, Ian Duncan'ın burada yaşamaması gerektiği gerçeğini değiştirmez; binadan atılmalı, benim nedenlerim ayrı. Gidin Belediye Binası Yasası'na bakın. Bununla ilgili bir bölüm olduğunu biliyorum."

"Ancak sen günah çıkarmadan, bu makineyi ikna etmeden buradan çıkamazsın," diye üsteledi rahip. "Kendi duygusal ve ruhsal ihtiyaçlarını gidermek için bir komşunun binadan atılmasını istiyorsun. Bunu itiraf et, *belki sonra* yasada Duncan için ne yazıyor bakabiliriz."

Stone homurdanarak bir kez daha makinenin kablolarını başına bağladı. "Pekâlâ," dedi sinirli bir sesle. "Ian Duncan'dan nefret ediyorum, çünkü onun sanatsal yeteneği var, benim yok. İşlediğim günahın cezasına karar vermek için on iki komşumdan oluşan bir jüri tarafından sorgulanmaya hazırım; ancak Ian Duncan'a yeni bir dini-siyasi sınav verilmesinde ısrarlıyım! Bundan vazgeçmiyorum, onun aramızda yaşama hakkı yok. Bu hem ahlaken hem de yasal olarak *yanlış*."

Doyle, "En azından bu sefer dürüsttün," dedi.

Stone, "Aslında ben Jug gruplarını çok severim, geçen geceki küçük gösterilerini de sevmiştim. Fakat halk yararına olduğuna inandığım şekilde davranmam gerek."

Stone'a, günah çıkarma makinesi ikinci kartı çıkarırken kendisiyle alay ediyormuş gibi geldi. Ama bu

belki sadece hayal gücünün eseriydi.

Doyle kartı okuyarak, "Gittikçe daha temele iniyorsun," dedi. "Şuna bak." Kartı büyük ciddiyetle Stone'a uzattı. "Zihninde karmaşık ve düzensiz fikirlerin savaşı var. *En son ne zaman günah çıkarmıştın?*"

Stone kıpkırmızı olmuştu, sanırım en son geçen Ağustostu, diye mırıldandı. "O zaman Rahip Pepe Jones'tu. Evet, evet, Ağustostu." Aslında Temmuz başlarıydı.

"Seninle çok işimiz var," dedi Doyle, küçük bir puro yakıp sandalyesine yaslanırken.

Uzun ve sıcak bir tartışmadan sonra Beyaz Saray'daki programlarının açılış parçasının Bach'tan *Chaconne in D* olmasına karar vermişlerdi. Al çift eslerine ve tüm zorluğuna rağmen bu parçayı hep sevmişti. Ian Duncan'ı ise *Chaconne*'u düşünmek bile ürpertiyordu. Karar alındıktan sonra bu sefer keşke daha basit olan *Elli Solo Çello Süit*'ini seçseydik, diyordu. Ama artık çok geçti. Al bilgileri Beyaz Saray sekreteri Harold Slezak'a göndermişti bile.

"Tanrı aşkına üzülme," dedi Al, "burada iki numaralı jug sende. Yoksa iki numara olmak mı hoşuna gitmiyor?"

"Hayır," dedi Ian. Bu aslında bir teselliydi. Al'e en zor kısmı kalmıştı.

Papoola, Üç Numaralı Hurda Dükkânı çevresinde kaldırımda zikzaklar çizip satış hedefi arayarak hareket ediyordu. Saat henüz sabah ondu ve ortalıkta uğraşmaya değecek kimse yoktu. Dükkân bugün Kaliforniya Oakland'ın tepelik bölgesine, ağaçlarla kaplı

rüzgâr alan kısma inmişti. Ian, dükkânın karşısında Joe Louis'i, içinde çoğu zengin bin kadar zencinin yaşadığı, garip şekilli ama göz alıcı belediye binasını görüyordu. Bina sabah güneşinde özellikle hoş ve bakımlı görünüyordu. Armalı ve silahlı bir güvenlik görevlisi girişi tutuyor, orada yaşamayanların içeri girmesini engelliyordu.

"Slezak'ın programı onaylaması gerek," diye anımsattı Al. "Belki Nicole *Chaconne*'u dinlemek istemiyordur, sürekli değişen çok özel zevkleri var."

Ian, Nicole'ü kocaman yatağında sırtını yastıklara dayamış, üzerinde pembe fırfırlı sabahlığıyla, bir yanında kahvaltı tepsisi, onayını bekleyen programı incelerken hayal etti. Bizi çoktan duymuştur, diye düşündü. *Varlığımızdan haberdar.* Bu durumda gerçekten varız demektir. Yaptıklarını izleyen bir anneye gereksinim duyan bir çocuk gibi, biz de Nicole'ün bizi izlemesiyle var oluyoruz.

Peki, bizi izledikten sonra ne olacak? Sonra bize sonra ne olacak? Tekrar sıradan, biçimden yoksun atomlarımıza döneceğiz. Geldiğimiz yere, var olmayanların dünyasına. Bugüne kadar tüm yaşamımız boyunca içinde yaşadığımız dünyaya.

"Ve," dedi Al, "bizden bis isteyebilir. Hatta sevdiği bir parçayı özel olarak isteyebilir. Bunu araştırdım, bazen Schumann'ın *Mutlu Çiftçi*'sini dinlemek istiyormuş. Bunu anımsıyor musun? Her olasılığı hesap ederek *Mutlu Çiftçi*'yi çalışsak iyi olur." Düşünceli bir halde jug'ını üfledi.

"Yapamayacağım," dedi Ian birden. "Devam edemem. Bu benim için çok ağır. Bir şeyler ters gidecek;

onu memnun edemeyeceğiz, o da kıçımıza tekmeyi basacak. Bunu da asla unutamayacağız."

"Dinle," dedi Al. "Yanımızda papoola var. O da bize..." Konuşmasını kesti. Pahalı bir gri takım giymiş uzun boylu, düşük omuzlu, yaşlı bir adam kaldırıma çıkmıştı. "Aman Tanrım, bu Luke," dedi Al. Korkmuş gözüküyordu. "Onu hayatımda sadece iki kez gördüm. Bu işte bir gariplik var."

Ian, "Papoola'yı geri çağırsan iyi olacak," dedi. Papoola, Loony Luka'a doğru yürüyordu.

Al, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Olmuyor," dedi. Çaresizlikle bileğindeki kumandanın ayarlarıyla oynuyordu. "Yanıt vermiyor."

Papoola Luke'a yanaştı, Luke eğilip onu kucağına aldı ve dükkâna doğru gelmeye başladı.

"Beni alt etti," dedi Al. Uyuşmuş bir halde Ian'a baktı.

Ofisin kapısı açıldı ve Loony Luke içeri girdi. "Bunu kişisel işlerinde kullandığına dair bir rapor aldık," dedi yavaş ama kızgın bir sesle. "Bunu yapmaman gerektiği sana bildirilmişti; papoola dükkâna aittir, operatöre değil."

Al, "Yapma Luke," dedi.

"Kovulman gerekirdi," dedi Luke, "ama iyi satıcı olduğun için seni kovmayacağım. Ancak kotanı yardım almadan doldurman gerekecek." Papoola'yı daha da sıkı tutarak çıkışa yürüdü, "Benim zamanım değerlidir; gitmem gerek." Al'in elindeki jug'ı gördü. "Bu bir müzik aleti değil, bunun içine viski konur."

Al yalvardı: "Luke, dinle, bu iyi bir reklam. Nicole'ün önünde çalmak hurda dükkânlarının itibar

kazanmasını sağlayacak. Anladın mı?"

"Ben itibar istemiyorum," dedi Luke, kapıda dururken. "Nicole Thibodeaux'ya hiçbir hizmetim olamaz; o ülkeyi ben de dükkânlarımı istediğim gibi yönetirim. O beni rahat bırakırsa ben de onu rahat bırakırım, bu da işime gelir. İşleri karıştırma. Slezak'a oraya gelemeyeceğini söyle ve olup biteni unut; zaten aklı başında hiçbir adam boş bir şişeye üflemez."

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Al. "Sanat günlük yaşamın en sıradan yerlerinde bulunabilir, mesela bu jug'larda."

Gümüş bir kürdanla dişlerini temizleyen Luke, "Artık yanında Başkanın ailesini yumuşatacak bir papoola yok. Bunu hesaba katsan iyi olur. Bunu papoola olmadan gerçekten başarabileceğini mi sanıyorsun?" diyerek sırıttı.

Bir an durduktan sonra Al, Ian'a dönüp "Haklı," dedi. "Bunu bizim yerimize papoola yaptı. Ama... lanet olsun, yine de gidiyoruz."

"Sende sağlam yürek varmış," dedi Luke. "Ama zerre akıl yok. Yine de sana hayran kaldım. Şimdi neden organizasyondaki en başarılı satıcı olduğunu anlıyorum; vazgeçmiyorsun. Beyaz Saray'da sahneye çıktığın gece papoola'yı yanına al, sonra ertesi sabah bana getir." Yuvarlak bir böceğe benzeyen yaratığı ona uzattı, Al papoola'yı alıp koca bir yastık gibi kucakladı. "Belki dükkânlar için iyi bir reklam olur," dedi Luke rahatlayarak. "Ama bildiğim bir şey var. Nicole bizden hoşlanmıyor. Sayemizde pek çok kişi elinden kaçtı; biz annenin yapısındaki sızıntı yapan çatlağız, anne de bunu biliyor." Altın dişlerini göste-

rerek yine sırıttı.

"Teşekkürler Luke," dedi Al.

"Ancak papoola'yı ben yönlendireceğim," dedi. "Uzaktan kumandayla. Ben senden biraz daha yetenekliyim; ne de olsa bunları *imal eden benim*."

"Tabii," dedi Al. "Zaten çalarken ellerim dolu olacak."

"Evet, o şişe için her iki eline de ihtiyacın var."

Luke'un ses tonundaki bir şey Ian Duncan'ı rahatsız etti. *Ne yapmaya çalıştığını* merak etti. Yine de her halükârda Al ve onun başka şansı yoktu; papoola'nın onlar için çalışması gerekiyordu. Hiç kuşku yok ki Luke da onu yönlendirmeyi çok iyi biliyordu; Al üzerindeki üstünlüğünü kanıtlamıştı bile ve Luke'un da dediği gibi Al jug'ıyla meşgul olacaktı. Fakat yine de...

Ian, "Loony Luke," dedi, "daha önce Nicole ile tanıştın mı?" İçgüdüsel, bir anlık bir düşünceydi.

"Elbette," dedi Luke hemen. "Yıllar önce. Bir iki el kuklam vardı; babamla birlikte seyahat edip kukla gösterileri yapıyorduk. Sonunda Beyaz Saray'da çıktık."

"Orada ne oldu?" diye sordu Ian.

Luke bir an durduktan sonra, "Nicole... bizimle ilgilenmedi. Kuklalarımızın ahlaksız olduğuna dair bir şeyler söyledi."

Sen de ondan nefret ediyorsun, diye düşündü Ian. Onu hiç affetmedin.

"Öyle miydiler?" diye sordu Luke'a.

"Hayır," dedi Luke. "Aslında doğru, oyunlardan biri striptiz gösterisiydi; revü kızı kuklalarımız vardı.

Ama daha önce kimse buna karşı çıkmamıştı. Babam çok alındı ama ben ciddiye almadım." Yüzü hareketsizdi.

Al, "Nicole o zaman First Lady miydi?" diye sordu.

"Evet," dedi Luke. "Tam yetmiş üç yıldır Beyaz Saray'da; bilmiyor muydunuz?"

"Bu mümkün değil," dedi Ian ve Al neredeyse aynı anda.

"Elbette mümkün," dedi Luke. "Nicole gerçekten yaşlı bir kadın. Öyle olmalı. Bir nine. Ama hâlâ iyi görünüyor sanırım. Görünce anlarsınız."

Ian şaşkınlıkla, "Televizyonda..." diyecek oldu.

"Ah, evet," dedi Luke. "Televizyonda yirmilerinde gözüküyor. Ama gidip tarih kitaplarına bakın... gerçi doğal olarak, tüm tarih kitapları *Ge*'ler dışındakilere yasak. Ben gerçek *tarih* belgelerinden bahsediyorum; şu dini-siyasi sınavlara çalışmanız için verilenlerden değil. O belgelere bir baksanız anlarsınız. Tüm gerçekler orada. Bir yerlere gömülmüş halde."

Ian, gerçekler, kendi gözlerinle Nicole'ü genç görmen durumunda hiçbir şey ifade etmez, diye düşündü. Ve biz onu, her gün öyle görüyoruz.

Luke, yalan söylüyorsun, diye düşündü. Biliyoruz, hepimiz biliyoruz. Arkadaşım Al de gördü onu; eğer dediğin gibi olsaydı Al söylerdi. Ondan nefret ediyorsun, neden bu. Sarsılmış halde Luke'a sırtını döndü, adamla artık hiçbir şey konuşmak istemiyordu. Beyaz Saray'da yetmiş üç yıl, bu doğruysa Nicole neredeyse doksan yaşında olmalıydı. Bu düşünce onu ürküttü, hemen aklından çıkardı. Ya da en azından çıkarmaya çalıştı.

"İyi şanslar çocuklar," dedi Luke kürdanını kemirirken.

Al Miller, hükümetin bütün psikanalistleri işten çıkarması çok kötü, diye düşündü. Arkadaşı Ian Duncan'a bakıyordu. Çünkü çok kötü durumdasın, dedi içinden. Aslında aralarından biri hâlâ iş başındaydı, televizyonda duymuştu. Dr. Superb miydi, neydi.

"Ian," dedi, "Yardıma ihtiyacın var. Sen bu haldeyken Nicole'ün karşısına çıkıp o jug'ı çalamazsın."

"Ben iyiyim," dedi Ian kısaca.

"Hiç psikiyatriste gittin mi?"

"Birkaç kez. Uzun zaman önce."

"Psikiyatristlerin ilaç tedavisinden daha iyi olduklarını düşünüyor musun?"

"Her şey ilaç tedavisinden daha iyidir," dedi Ian.

AABD üzerinde çalışan tek psikiyatrist oysa, hiç kuşku yok ki zamanı yoktur, diye düşündü Al. Büyük olasılıkla yeni hasta alamıyordur.

Yine de sadece yapmış olmak için rehberi açıp numarasını buldu, telefonu alıp numarayı çevirdi.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Ian kuşkuyla.

"Dr. Superb'i. Son..."

"Biliyorum. Kimin için? Senin için mi, benim için mi?"

"Belki ikimiz için," dedi Al.

"Ama aslında benim için."

Al yanıt vermedi. Bir genç kız yüzü (çok güzel iri ve dik göğüsleri vardı) telefonda belirdi, sonra sesi geldi: "Dr. Superb'in ofisi?"

"Doktor bu aralar yeni hasta kabul ediyor mu?" diye sordu Al, kızın görüntüsünü incelerken.

"Evet, ediyor," dedi kız canlı bir ses tonuyla.

"Harika!" dedi Al, hem şaşırmış hem mutlu olmuştu. "Ben ve bir arkadaşım ne zaman mümkünse gelmek istiyoruz; ne kadar yakın zamanda olursa o kadar iyi olur." Ian'ın ve kendi adını verdi.

"Cuma günü saat dokuz otuz iyi mi?" diye sordu kız.

"Güzel," dedi Al. "Çok teşekkür ederim hanımefendi." Sertçe telefonu kapadı. "Hallettik!" dedi Ian'a. "Artık sıkıntılarımızı bize profesyonelce yardım edebilecek birine açabiliriz. Şu anne figürü meselesi gibi... kızı gördün mü?"

"Sen git," dedi Ian. "Ben gelmiyorum."

Al sessizce, "Sen oraya gelmezsen ben de seninle Beyaz Saray'da jug çalmam," dedi. "O yüzden gelsen iyi olur."

Ian ona baktı.

"Çok ciddiyim," dedi Al.

Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu.

"Tamam, geliyorum," dedi Ian sonunda. "Ama yalnız bir kez. Bu Cumadan sonra bir daha gitmem."

"Bu doktora bağlı."

"Dinle," dedi Ian, "eğer Nicole Thibodeaux doksan yaşındaysa, zaten hiçbir psikoterapi bana yarar sağlamaz."

"Ona duygusal olarak bu kadar bağlı mısın? Hayatında hiç görmediğin bir kadına. Bu şizofrence bir durum. Çünkü sen aslında..." Al eliyle bir hareket yaptı, "bir sanrıya ilgi duyuyorsun. Sentetik, gerçek

olmayan bir şeye."

"Peki, gerçek nedir, gerçek olmayan nedir? O benim için bu dünyadaki her şeyden daha gerçek, senden bile. Hatta kendimden, yaşamımdan bile gerçek."

"Tanrım," dedi Al. Çok etkilenmişti. "Hiç olmazsa yaşamak için bir nedenin var."

"Evet, doğru," dedi Ian başını sallayarak.

"Bakalım Superb Cuma günü ne diyecek," dedi Al. Ona bu durumun ne kadar şizofrence olduğunu sorarız." Omuz silkti. "Belki yanılıyorum, belki öyle değildir." Belki Luke ve ben deliyiz, diye düşündü. Ona göre Luke, Nicole Thibodeaux'dan çok daha gerçek, çok daha etkileyici bir simgeydi. Ama tabii o Nicole'ü görmüş, Ian ise görmemişti. İşte bütün fark bu, diye düşündü ama nedenini kendisi de bilmiyordu.

Eline jug'ı alıp biraz daha çalışmaya koyuldu. Bir an duraksamadan sonra Ian da katıldı. Birlikte müzik yaptılar.

.X.

Ufak tefek, cılız ama dimdik duran Çavuş seslendi: "Bayan Thibodeaux, karşınızda Reich Mareşali Bay Hermann Goering."

İri yarı, fazlasıyla togaya benzer beyaz bir kıyafet giymiş, elinde bir aslan yavrusu olan adam bir adım öne çıkıp Almanca, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Thibodeaux," dedi.

"Sayın Mareşal," dedi Nicole, "şu an nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Evet," diyerek başını salladı Goering. Aslan yavrusuna ciddi bir tonla, "Sei ruhig[10], Marsi," dedi. Başını okşayıp sakinleştirdi.

Bertold Goltz olup biteni izliyordu. Kendi von Lessinger donanımıyla zamanda biraz ileri gitmişti; Nicole, Goering'in transferini ayarlarken sabırsızlanmıştı. İşte şimdi buradaydı; ya da daha doğrusu yedi saat sonra burada olacaktı.

Von Lessinger donanımlarına sahip olunca, tüm NP korumalara karşın Beyaz Saray'a girmek kolaydı; Goltz sadece Beyaz Saray'ın var olmadığı zamana gitmiş sonra bu yakın geleceğe dönmüştü. Bunun gibi pek çok kez seyahat etmişti ve yine yapacaktı; bunu biliyordu, çünkü gelecekteki kendisiyle karşılaşmış, zaman yolculuğu yaptığını görmüştü. Bu karşılaşma

10 Sei ruhig: (Alm.) Sakin ol.

hoşuna gitmişti; Nicole'ü rahatça inceleme fırsatının yanı sıra kendisinin geçmiş ve gelecekteki halini de görebilmişti... gelecek derken, *olasılık* dâhilinde elbette. Gerçeklikten çok olabilirlik. Önündeki manzara, *acabanın* gözlemiydi.

Goltz, Nicole ve Goering'in bir anlaşma yapacaklarını fark etti. Önce 1941'den, sonra 1944'ten alınan Reich Mareşaline 1945'teki yıkılmış Almanya, Nazileri bekleyen son gösterilecekti, kendisini önce Nürnberg'de sanık sandalyesinde görecek, sonra bir kapsül içinde getirilen zehirle intihar edişini izleyecekti. Büyük olasılıkla sonuncusu onu en çok etkileyen şey olacaktı. Bir anlaşmaya oturmak zor olmayacaktı; ne de olsa Naziler anlaşma konusunda uzmandı.

İkinci Dünya Savaşı'nda ortaya çıkan, geleceğin birkaç mucizevi silahı ve Barbarlar Çağı (on üç değil) Hitler'in söz verdiği gibi bin yıl sürecekti. Bir ölüm ışını, lazer çubuklar, 100 megatonluk hidrojen bombaları... Üçüncü Reich'ın silahlı kuvvetlerine epey bir katkı sağlayacaktı. Bir de tabii ki A-1 ve A-2, ya da müttefiklerin dediği gibi V-1 ve V-2. Artık Nazilerde A-3, A-4 ve hatta devamı da olacaktı, eğer gerekirse, sınır yoktu.

Goltz kaşlarını çattı. Bunlara ek olarak diğer karamsar ve bulanık olasılıklar esrarlı bir karanlıkla birlikte etraflarını sardı. Tüm bu mümkün olmayan gelecekler ne içeriyordu? Tehlikeli (ve açıkça görünenden daha aydınlık) yol, mucizevi silahlarla döşenmişti.

"Sen, oradaki," dedi Beyaz Saray NP'lerinden biri;

Goltz, Su Orkidesi odasının bir köşesinde yarı gizlenmiş dururken onu fark etmişlerdi. Koruma derhal bir silah çıkarıp nişan aldı.

Thibodeaux, Goering ve dört askeri danışmanın toplantısı birdenbire sonlandı. Hepsi birden Goltz ve NP'ye döndüler.

"Frau," dedi Goltz, Goering'in tanışma üslubunu taklit ederek. Kendine güvenen bir tavırla bir adım öne çıktı; ne de olsa tüm bunların olacağını von Lessinger aletleriyle önceden görmüştü. "Benim kim olduğumu biliyorsunuz. Şenlikteki hayalet," derken kıkırdıyordu.

Ama tabii Beyaz Saray'da da von Lessinger aletlerinden vardı ve tıpkı Goltz gibi onlar da bunu önceden görmüşlerdi. Bu önceden görme, içinde kader unsurunu da barındırıyordu. Kader kaçınılmazdı; burada alternatif yollar olmazdı... kaldı ki Goltz de bunları istemezdi. Çok uzun zaman önce kendisinin bir geleceği olmadığını öğrenmişti.

"Başka zaman Goltz," dedi Nicole tiksintiyle.

"Şimdi," dedi Goltz ona doğru yürüyerek.

NP, Nicole'e bakarak talimat bekliyordu, kafası karışmış gibiydi.

Nicole rahatsız olmuş tavırla ellerini salladı.

"Kim bu?" diye sordu Reich Mareşali, Goltz'a bakarak.

Goltz yanıt verdi: "Sadece zavallı bir Yahudi. Nicole'ün söz vermiş olmasına karşın biraz önce burada olmadığını fark ettiğim Emil Stark gibi değil elbette. Pek çok zavallı Yahudi var, Mareşal. Hem sizin zamanınızda hem bizim. Hiçbir kültürel değerim

ya da el koyabileceğiniz maddi varlığım yok; ne sanat eseri, ne de *Geld*.[11] Üzgünüm." Konferans masasına oturup oradaki sürahiden bir bardak buz gibi su doldurdu.

"Kucağınızdaki hayvan, Marsi, vahşi mi? *Ja oder nein?*"[12]

"Hayır," dedi Goering, hayvanı bir uzman gibi okşayarak. Otururken hayvanı masanın üzerine koymuştu; hayvan gözleri yarı açık, itaatkâr kıvrılıp yatmıştı.

"Varlığım," dedi Goltz, "Yahudi varlığım, burada istenmiyor. Emil Stark neden burada değil, merak ediyorum. Neden burada değil Nicole?" Nicole'e baktı. "Reich Mareşalini öfkelendirmekten mi korktun? İlginç... ne de olsa Himmler Macaristan'da, Eichmann kanalıyla Yahudilerle görüşmüştü. Hatta Reich Mareşalinin Luftwaffe'sinde Yahudi bir general vardı, General Milch. Değil mi Sayın Mareşal?" Goering'e döndü.

Sinirlenmiş gözüken Goering, "Milch'i pek tanımıyorum; iyi bir adam, sadece bu kadarını söyleyebilirim," dedi.

"Bak işte," dedi Bertold Goltz, Nicole'e, "Herr Goering *Juden*[13] ile görüşmelere alışık. Değil mi Herr Goering? Yanıt vermenize gerek yok; ben bizzat tanık oldum."

Goering ters ters Goltz'e baktı.

"Ve şu anlaşma..."

---

11 Geld: (Alm) Para.

12 Ja oder Nein: (Alm) Evet mi, hayır mı?

13 Juden: (Alm) Yahudiler.

"Bertold," Nicole öfkeyle araya girdi, "defol git buradan! Sokak dövüşçülerinin istedikleri gibi dolaşmalarına izin verdim, bu toplantıya burnunu sokarsan hepsini toplatırım. Buradaki amacımın ne olduğunu biliyorsun. Herkesten önce senin bunu onaylaman gerekir."

"Ama onaylamıyorum," dedi Goltz.

Ordu danışmanlarından biri araya girdi: "Neden onaylamıyorsun?"

"Çünkü," dedi Goltz, "Naziler sizin yardımınızla İkinci Dünya Savaşını kazansalar da *Yahudileri katledecekler*. Üstelik sadece Avrupa ve Beyaz Rusya'dakileri değil, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri ve Güney Amerika'dakileri de." Çok sakin konuşuyordu. Ne de olsa bu çok sayıdaki korkunç alternatif geleceği von Lessinger donanımıyla gözlemlemişti. "Hatırlarsanız Dünya Yahudilerini yok etmek, Nazilerin amaçlarıydı, savaşırken uğraştıkları bir şey değil."

Bir sessizlik oldu.

Nicole NP'ye, "Yakala onu," diye emretti.

NP nişan alıp Goltz'a ateş etti.

Goltz zamanlamasını çok iyi hesaplamıştı, silah ateş alır almaz von Lessinger aletine ulaştı. İçindeki tüm katılımcılarla beraber sahne yok olmuştu. Goltz aynı odada, Su Orkidesi'ndeydi fakat içindekiler gitmişti. Yine aynı odada, geleceğin kolay ele geçmeyen hayaletlerinin tam ortasındaydı.

Düzensiz bir sırayla, psikokinetik Richard Kongrosian'ı önce arınma ayinlerinde sonra Wilder Pembroke ile birlikte değişik pozisyonlarda gördü; NP müdürü bir şey yapmıştı ama Goltz ne olduğunu

anlayamadı. Kendini, önce büyük bir otorite sahibi olarak, hemen ardından betimlenemez biçimde ölmüş olarak gördü. Nicole de bu geçitte yer alıyordu, kavrayamadığı pek çok yeni şekilde, değişmiş halde gözünün önünden geçti. Gelecekte ölüm her yerde gibiydi, herkesi bekleyen bir akıbet gibi gözüküyordu. Bu ne anlama geliyordu? Bir sanrı mıydı?

Kesinliğin çöküşü onu doğruca Richard Kongrosian'a götürdü. Bu, psikokinetik gücün, parapsikolojik yeteneğin ürettiği geleceğin çarpıklığının bir etkisiydi.

Ya Kongrosian biliyorsa, diye düşündü Goltz. Sahibinin bile var olduğunun bilmediği, böylesi bir güç. Kendi ruhsal hastalığının pençesinde kıvranan Kongrosian fiilen müdahale edemese de hâlâ etkiliydi, hâlâ yarınlarda bir hayal gibi dolaşıyordu. Bunun içine bir girebilsem, diye düşündü Goltz. Bizler için en büyük gizem olan ve olmaya devam edecek bu adam... sonra bunu ele geçirirdim. Gelecek bundan sonra şekilsiz gölgelerden, sıradan bir aklın (en azından benim aklımın) asla çözemeyeceği şekillerde birbirine girmiş varlıklardan ibaret olmayacak.

Richard Kongrosian, Franklin Aimes Nöropsikiyatri Hastanesi'ndeki odasından seslendi: "Şu anda tamamen görünmezim." Kolunu kaldırmış ve hiçbir şey görememişti. "Başladı," diye ekledi. Kendi sesini işitmiyordu, sesi de işitilmez olmuştu. "Ne yapacağım şimdi?" Odasındaki dört duvara soruyordu.

Yanıt yoktu. Kongrosian yapayalnızdı, yaşamla artık hiçbir bağlantısı yoktu.

Buradan çıkmam gerek, diye düşündü. Yardım

bulmalıyım; buranın bana hiç yararı yok, hastalık sürecini izleyemediler.

Jenner'a döneceğim. Oğlumu göreceğim.

Dr. Superb'i ya da kimyasal kökenli başka bir doktoru aramanın hiçbir anlamı yoktu. Tedavi arama süreci bitmişti. Şimdi yeni bir süreç başlıyordu. Peki, bu hangi süreçti? Henüz bilmiyordu. Fakat zamanla öğrenecekti. O süre boyunca yaşayacağını varsaymıştı. Peki, çoktan ölmüşse tüm bunları nasıl yapacaktı?

Tamam, işte bu, dedi kendi kendine. Öldüm. Fakat hâlâ hayattayım.

Bir gizemdi. Anlamıyordu.

Belki de aramam gereken şey yeniden doğuştur, diye düşündü.

Hiç çaba sarf etmeden (nasıl olsa kimse onu görmüyordu) odasından çıktı, koridordan merdivene, merdivenden Franklin Aimes'in dış kapısına yürüdü. Şu anda hiç bilmediği bir caddenin kaldırımında yürüyordu; burası, etrafı çoğu Üçüncü Dünya Savaşı'ndan önce inşa edilmiş devasa belediye binalarıyla çevrili, San Francisco'nun dağlık bölgelerinden biriydi.

Çimento kaldırımın çatlaklarına basmayarak, en azından şimdi, uyandığında o berbat kokuyu bırakma olasılığını yok etmiş oluyordu.

İyileşiyor olmalıyım, diye düşündü. Hiç olmazsa korkunç kokumu dengeleyecek geçici bir arınma süreci buldum. Hâlâ görünmez olduğu gerçeğini saymazsak eğer...

Bu şekilde nasıl piyano çalacağım? diye sordu kendi kendine. Bu apaçık olarak, kariyerimin sonu

demek.

Sonra birden aklına A.G. Chemie'deki kimyager Merrill Judd geldi. Judd bana yardım edecekti; görünmezliğin dehşetiyle bunu tamamen unutmuşum.

A.G. Chemie'ye bir taksiyle gidebilirim.

Sanırım taksiyle gitmek zorundayım. Çünkü diğer toplu taşıma araçlarına binemem, bu başkalarına saygısızlık olur.

Judd'a bayağı sıkı bir iş verdim, diye düşündü. Adam korkunç kokumu yok etmeye çalışmakla kalmayıp beni tekrar görünür yapmak da zorunda. Kongrosian'ın umutları azalıyordu. Bunu yapamayacaklar, diye düşündü. Bu çok, çok ümitsiz bir durum. Yeniden doğuşa çabalasam iyi olacak. Judd'ı gördüğümde A.G. Chemie'nin bana bu konuda nasıl yardım edebileceğini soracağım. Ne de olsa onlar, Karp'la birlikte, tüm AABD'de en güçlü ekonomik yapı. Daha büyük ekonomik gücü olan bir firma bulmak için Sovyetler'e gitmem gerekecek.

A.G. Chemie kimyasal tedavisiyle çok gurur duyuyor, bakalım yeniden doğuş sağlayabilen bir ilaçları var mıymış?

Kaldırımda bunları düşünerek tek başına yürürken birden yoluna çıkan bir şey fark etti. Basık, tabağa benzeyen, turuncu üzerine siyah benekli, antenleri sallanan bir hayvandı bu. Birden aklına yeni bir fikir geldi.

"Yeniden doğuş... evet, yeni bir hayat. Baştan başlamak, bambaşka bir dünyada."

Mars!

Kongrosian durup, "Haklısın," dedi. Kaldırımda

önünde duran şey, papoola'ydı. Etrafa bakındığında hurda dükkânının çok uzakta olmadığını gördü, araçlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyorlardı. Tam ortada, küçük ofiste dükkânın işletmecisini görünce yavaş adımlarla ona yaklaşmaya başladı. Papoola da onu takip ediyor, hatta takip ederken onunla konuşuyordu.

"A.G. Chemie'yi boş ver... onların sana hiçbir faydası olmaz."

Doğru, diye düşündü Kongrosian. Bunun için gerçekten çok geç. Judd hemen bir şey bulup onu arasaydı her şey çok farklı olurdu. Ama artık...

Sonra bir şey fark etti. Papoola onu görebiliyordu. Ya da en azından üstün bir duyuya sahip bir organı herhangi bir boyutta onu hissedebiliyordu. Ve... kokusuna da tepki vermemişti.

"Hiç değil," dedi papoola. "Bence harika kokuyorsun. Hiç şikâyetçi değilim."

Kongrosian durup, "Mars'ta da böyle mi olacak? Beni görecekler ya da en azından hissedecekler ve benden rahatsız olmayacaklar mı?"

"Mars'ta Theodorus Nitz reklamları yoktur." Papoola'nın düşünceleri zihnine girerek zaten istekli aklını karara yönlendiriyordu. "Bunu orada yavaş yavaş atlatacaksın. O saf, bakir ortamda. Ofise gir ve satış temsilcimiz Bay Miller'la görüş. O sana hizmet etmeye hazır. O sana hizmet etmek için var."

"Tamam," dedi Kongrosian ve ofisin kapısını açtı. İleride başka bir müşteri vardı; satıcı sözleşmeyi dolduruyordu. İnce, uzun boylu, kel müşteri huzursuz ve rahatsız gözüküyordu; Kongrosian'a bakıp bir adım geri çekildi.

Koku onu rahatsız etmişti.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Kongrosian utanan bir sesle.

"Evet, Bay Strikerock, şuraya bir imza atarsanız..." Satıcı formu ters çevirip müşteriye bir dolmakalem uzattı.

Müşteri kramp girmiş gibi bir hareketle imzalayıp geri çekildi, belirgin şekilde titriyordu.

"Bu büyük bir an," dedi Kongrosian'a. "Bunu yapmaya karar verdiğiniz an yani. Kendi başıma asla cesaret edemezdim ama psikiyatristim bunu önerdi. Benim için en iyi çözüm olacağını söyledi."

"Psikiyatristiniz kim?" dedi Kongrosian, konu doğal olarak ilgisini çekmişti.

"Sadece bir tane var. Bu günlerde yani. Dr. Egon Superb."

"O benim de doktorum," dedi Kongrosian heyecanla. "Çok iyi bir adamdır, az önce onunla konuşuyordum."

Müşteri, Kongrosian'ın yüzüne dikkatle baktı. Sonra yavaşça, kıvranarak, "Siz telefondaki kişisiniz. Dr. Superb'i aramıştınız; ben de o sırada ofisteydim," dedi.

Hurda dükkânının satıcısı araya girdi: "Bay Strikerock, benimle dışarı gelirseniz kullanma talimatlarını gösteririm, sadece güvenlik açısından. Ayrıca istediğiniz aracı seçebilirsiniz." Kongrosian'a döndü: "Size de yardımcı olacağım. Biraz beklerseniz."

Kongrosian kekeleyerek, "Be... beni görebiliyor musunuz?" diyebildi.

Satıcı, "Ben herkesi görebilirim," dedi. "Eğer za-

man verilirse." Sonra Strikerock'la birlikte dışarı çıktılar.

"Sakin ol," dedi papoola Kongrosian'ın zihninde, ona eşlik etmesi için özellikle ofiste bırakılmıştı. "Her şey yolunda. Bay Miller şimdi sana yardımcı olacaaak, birazdaaan." Şarkı söyleyerek onu hâkimiyeti altına alıyordu. "Her şey yolundaaa."

Bay Strikerock birden ofise döndü. Kongrosian'a baktı: "Şimdi kim olduğunu hatırladım! Sen şu Beyaz Saray'da Nicole'ün karşısında piyano çalan konser piyanistisin, Richard Kongrosian."

"Evet," dedi Kongrosian, fark edilmek hoşuna gitmişti. Güvenlik açısından, Strikerock'tan bir adım kadar uzaklaştı, onu rahatsız etmek istemiyordu. "Beni," dedi, "görebiliyor olmanıza çok şaşırdım, az zaman önce görünmez olmuştum... aslına bakarsanız Egon Superb'la tam bunu konuşuyordum. Şu anda yeniden doğuşu arıyorum. Bu nedenle göç edeceğim, Dünya üzerinde hiçbir ümidim yok."

Strikerock başını sallayarak, "Nasıl olduğunu bilirim," dedi. "Ben de az önce işimden ayrıldım, artık hiç kimseyle bir bağlantım yok, ne kardeşimle ne de..." Durdu, yüzü kararmıştı. "Kimseyle. Tek başıma gidiyorum."

Kongrosian, "Neden birlikte gitmiyoruz? Yoksa kokum sizi rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Strikerock ne dediğini anlamışa benzemiyordu. "Birlikte gitmek mi? Yani arazi satışlarına birlikte mi gireceğiz?"

"Çok param var," dedi Kongrosian, "konser gelirlerimden, ikimizi de geçindirebilirim." Para gerçek-

ten endişelendiği en son şeydi. Hatta belki işinden yeni ayrılmış olan bu Bay Strikerock'a yardımcı olabilirdi.

"Belki bir şeyler yapabiliriz," dedi Strikerock düşünceli bir sesle, başını yukarı aşağı sallıyordu. "Mars'ta yapayalnız olacağız; simulakralardan başka komşumuz da olmayacak. Bugüne dek onlardan ömrüm boyunca yetecek kadar gördüm."

Ofiste bir tartışma çıktığını gören Bay Miller içeri girdi.

Strikerock ona dönüp, "Bizim tek bir araca ihtiyacımız var," dedi. "Kongrosian ve ben birlikte gidiyoruz, ortak olarak."

Bay Miller düşünceli bir tavırla omuz silkerek "O zaman size daha büyük, iki kişilik bir model göstereyim," dedi. "Bir aile modeli." Ofisin kapısını açık bıraktı, Kongrosian ile Chic Strikerock dışarı çıktılar. "İkiniz tanışıyor muydunuz?" diye sordu.

"Hayır, daha önce tanışmamıştık," dedi Strikerock. "Ama ikimizin de sorunu aynı; burada, Dünya üzerinde görünmeziz. Böyle ifade edebiliriz."

"Evet, doğru," diye araya girdi Kongrosian. "İnsanların gözünde tamamen görünmez oldum, görünen o ki göç etmenin zamanı gelmiş."

"Eğer durum buysa, bence de," dedi Bay Miller iğneleyici bir sesle.

Telefondaki adam, "Adım Merrill Judd, A.G. Chemie'den arıyorum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Devam edin," dedi Janet Raimer küçük, sistem-

li ve isteğine göre düzenlenmiş masasına oturarak. Sekreterine başını sallayınca ofis kapısı kapandı, Beyaz Saray koridorunun tüm gürültüsü bir anda kesiliverdi. "Konunun Richard Kongrosian ile ilgili olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, öyle." Merrill Judd'ın ekrandaki minyatür başı onayladı. "Beyaz Saray ile Kongrosian'ın yakın ilişkisi nedeniyle sizinle görüşmeyi düşündüm. Yarım saat kadar önce Kongrosian'ı Franklin Aimes Hastanesi'nde ziyarete gittiğimi bilmek istersiniz diye düşündüm. Fakat orada değildi. Çalışanlar da nerede olduğunu bilmiyorlardı."

"Anlıyorum," dedi Janet Raimer.

"Çok hasta olduğu ortada. Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla..."

"Evet," dedi Janet. "Çok hasta. Bize verebileceğiniz başka bilgi var mı? Yoksa hemen bu işle ilgilenmem gerek."

A.G. Chemie psiko-kimyagerinin vereceği başka bilgi yoktu. Judd telefonu kapayınca Janet iç hattı çevirerek çok sayıda Beyaz Saray yetkilisine ulaşmaya çalıştı, sonunda sözümona üstlerinden biri olan Harold Slezak'a ulaşabildi.

"Kongrosian hastaneyi terk edip kaybolmuş. Tanrı bilir nereye gitti, belki Jenner'a gitmiştir; oraya bakmamız gerek. Açık konuşmak gerekirse işin içine NP'nin de girmesi gerek, Kongrosian hayati bir sorun."

"*Hayati* mi?" diye yineledi Slezak burnunu çekerek. "Bence onu severiz demeliyiz. Onsuz olmamayı tercih ederiz de diyebiliriz. Polisi işin içine sokmak

için Nicole'ün emrini talep edeceğim, bu konuda sanırım haklısın." Slezak hiç hoş olmayan bir tavırla telefonu kapadı. Janet hatta kalmıştı.

Yapabileceği her şeyi yapmıştı, iş artık Janet'tan çıkmıştı.

Biraz sonra elinde defteriyle bir NP odasındaydı. Wilder Pembroke (Pembroke daha alt mevkilerde çalışırken çok kez karşılaşmışlardı) karşısına oturup not almaya başladı. "Franklin Aimes'e baktırdım." NP müdürü düşünceli düşünceli Janet'a bakıyordu. "Görülüyor ki Kongrosian Dr. Egon Superb'i aramış, kim olduğunu biliyorsunuz, kalan son psikanalist. Ondan sonra nerdeyse hiç ipucu bırakmamış. Kongrosian Superb'la görüşüyor muydu, biliyor musunuz?"

"Evet, doğal olarak," dedi Janet. "Bir süre görüşmüştü."

"Sizce nereye gitmiş olabilir?"

"Jenner dışında..."

"Orada değil. Şu anda o bölgede bir adamımız var."

"O zaman bilmiyorum. Superb'a sorun."

"Onu da yapıyoruz," dedi Pembroke.

Janet güldü. "Belki Bertold Goltz'a katılmıştır."

Bunu hiç komik bulmayan NP müdürü ifadesiz suratıyla sert sert bakarak, "Ona da bakacağız elbette," dedi. "Ayrıca şu Loony Luke dükkânlarından birine girmiş olma olasılığı da var, şu geceleri yer değiştiren hurda dükkânları. Her zaman en uygun zaman ve yerde olmak gibi bir özellikleri var. Bunu nasıl başarıyorlar Tanrı bilir ama bir şekilde yapıyorlar işte.

Bütün bu olasılıklar arasında..." Pembroke yarı yarıya kendi kendine konuşuyordu, öfkeli gibiydi. "bence bu en kötü olasılık."

"Kongrosian asla Mars'a gitmez," dedi Janet. "Onun yeteneklerine göre bir yer değil, orada konser piyanistine ihtiyaç yok. Tüm o sıradışı, sanatçı görünüşünün altında Kongrosian son derece akıllı biridir. Bunun mutlaka biliyordur."

"Belki piyano çalmayı daha iyi bir şey için bırakmıştır," dedi Pembroke.

"Acaba bir psikokinetikten nasıl bir çitçi olur?"

Pembroke, "Belki Kongrosian'ın da şu an merak ettiği budur," dedi.

"Karısı ve oğlunu da almak isteyeceğini düşünüyorum."

"Belki istemez. Belki tüm mesele budur. Oğlanı gördünüz mü? Çocuğunu? Jenner bölgesini ve orada neler olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Janet kısaca.

"O zaman anlıyorsunuzdur."

İkisi de sessiz kaldı.

NP'ler ofise daldıklarında Ian Duncan, Dr. Egon Superb'in karşısındaki o rahat deri koltukta oturuyordu.

Genç, sivri çeneli NP lideri Dr. Superb'a kimliğini gösterirken, "Terapinize daha sonra devam etmek zorundasınız," dedi. "Richard Kongrosian Franklin Aimes'den kaçtı, onu arıyoruz. Sizinle iletişim kurdu mu?"

"Hastaneden ayrıldıktan sonra hayır," dedi Su-

perb. "Beni daha önce henüz ..."

"Onu biliyoruz." NP Superb'a baktı. "Sizce Kongrosian'ın Eyüp'ün Oğullarına katılmış olma olasılığı nedir?"

"Hiç," dedi Superb tek kelimeyle.

"Pekâlâ." NP not aldı. "Peki, sizce Loony Luke'lardan birine gitmesi olasılığı var mı? Bir araçla göç etmiş ya da edecek olabilir mi?"

Superb uzun süre sessiz kaldıktan sonra yanıtladı: "Bence bu çok yüksek bir olasılık. Daimi yalnızlığa ihtiyaç duyuyor, bunun da peşinde."

NP lideri defterini kapatıp ekibine döndü, "Tamam öyleyse. Bütün dükkânlar kapatılacak," dedi. Taşınabilir iletişim düzeneğine konuştu: "Dr. Superb göç seçeneğinin Eyüp'ün Oğulları'ndan daha ağır bastığını düşünüyor. Onu dinlememizde yarar var, doktor söylediklerinden emin görünüyor. San Francisco bölgesini kontrol edin, oraya bir dükkân inmiş mi, araştırın. Teşekkürler." Aleti kapattı, sonra Superb'a döndü: "Yardımınız için çok teşekkürler. Sizi ararsa lütfen bize bildirin." Kartını Dr. Superb'in masasına bıraktı.

"Ona sert davranmayın," dedi Superb. "Bulursanız yani. O çok, çok hasta."

NP ona bakıp belli belirsiz gülümsedi, sonra tüm ekip ofisi terk etti, kapı arkalarından kapandı. Ian Duncan ve Dr. Superb yine baş başaydılar.

Ian Duncan tuhaf, kısık bir sesle, "Sizinle daha sonra görüşsem iyi olacak," dedi. Rahatsız hareketlerle ayağa kalktı. "Hoşça kalın."

"Sorun nedir?" dedi Dr. Superb ayağa kalkarak.

"*Gitmem gerek.*" Ian Duncan kapıya koştu, dışarı çıkıp kayboldu; kapı gürültüyle kapandı.

Ne garip, diye düşündü Dr. Superb. Adamın (Duncan mıydı adı) sorununu bana açma fırsatı olmadı. NP'lerin gelişi acaba onu neden bu kadar rahatsız etti?

Düşündü ama yanıt bulamadı. Yerine oturup Amanda Conners'a sıradaki hastayı göndermesini söyledi. Büyük bekleme odası hasta doluydu, erkekler (ve kadınların da pek çoğu) gizlice Amanda'nın her yaptığını izliyorlardı.

"Peki, doktor," dedi Amanda'nın tatlı sesi, Dr. Superb'i neşelendirerek.

Ian Duncan doktorun ofisinden çıkar çıkmaz deliler gibi taksi aradı. Al burada, San Francisco'daydı, biliyordu. Ona Üç Numaralı Dükkân'ın ineceği yerlerin sıralı listesini vermişti. Onu yakalayacaklardı. Bu da Duncan & Miller ile Klasik Jug'ın sonu demekti.

Parlak, modern bir taksi ona seslendi: "Yardımcı olabilir miyim dostum?"

"Evet," dedi Duncan, araca binmek için trafiğe daldı.

Taksi yüklediği istikamete fırlarken bu bana biraz zaman kazandırır, diye düşünüyordu. Ama onlar daha önce varırlar. Varırlar mı acaba? Polis tüm şehri, sokak sokak taramak durumundaydı; fakat o nereye gittiğini, Üç Numaralı Dükkân'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bu yüzden küçük de olsa bir şansı vardı.

Al, eğer seni yakalarlarsa, bu benim de sonum olur,

diye geçirdi içinden. Tek başıma devam edemem. Ya Goltz'a katılırım ya da ölürüm, o kadar kötü bir şey olur. Ne olduğuysa hiç fark etmez.

Taksi cadde boyunca Loony Luke'un Üç Numaralı Dükkân'ına doğru hızla gidiyordu.

. XI .

Nat Flieger tembel tembel otururken chupper'ların etnik müzikleri olup olmadığını merak etti. EME, her zamanki tarafsız duruşuyla bununla ilgilenirdi. Fakat buradaki görevleri bu değildi, şimdi önlerinde Richard Kongrosian'ın evi duruyordu. Ev açık yeşil, üç katlı, ahşap bir binaydı; ön bahçede kahverengi, yaşlı, budanmamış bir palmiye vardı.

Fakat Goltz demişti ki...

"İşte geldik," diye mırıldandı Molly.

Eski taksi yavaşladı, kararsız bir gürültü, bir sürtünme sesi çıkarıp durdu. Bir durağa yanaşmıştı, sessizlik oldu. Nat uzaktan gelen rüzgârın ağaçlar arasında eserken çıkardığı sesle sis gibi yağan yağmurun hafif pıtırtısının ortak ritmini dinliyordu: yağmur her yere düşüyordu, taksinin üzerine, yeşilliklere, çoğu kırılmış küçük kare pencereleri ve katranlı kâğıt kaplı güneşliği olan terk edilmiş eski ahşap eve.

Jim Planck bir Corina *corona* yakıp, "Hiç yaşam belirtisi yok," dedi.

Haklıydı. Bu durumda Goltz da haklıydı.

Molly hemen, "Bence asla ele geçiremeyeceğimiz bir şey peşinde koşuyoruz," dedi. Taksinin kapısını açıp dışarı hopladı. Ayakları altındaki toprak ezilerek çöküyordu, vıcık vıcıktı. Yüzünü buruşturdu.

"Chupper'lar," dedi Nat. "Chupper'ların müziği-

ni kaydedebiliriz. Varsa elbette." O da taksiden indi, Molly'nin yanına gitti; birlikte büyük, eski eve bakıyorlardı, kimse konuşmuyordu.

Melankolik bir sahneydi kuşkusuz. Nat elleri ceplerinde, eve yürüdü. Fulya ve kamelyalar arasında ilerleyen çakıl bir patikaya ayak bastı. Molly de peşinden gitti. Jim Planck arabada kalmıştı.

"Hadi, artık vazgeçip gidelim," dedi, açık renk pamuklu bluz ve şort içinde titriyordu.

Nat beline sarıldı.

"Bu niçin?" diye sordu Molly.

"Bir şey için değil. Sadece senden hoşlandığımı fark ettim. Şu anda ıslak ve vıcık vıcık olmayan her şeyden hoşlanabilecek durumdayım." Sıkı sıkı sarıldı. "Kendini daha iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır," dedi Molly. "Ya da evet; bilmiyorum." Rahatsız gibiydi. "Tanrı aşkına şu verandaya çıkıp kapıyı çalar mısın artık!" Kendini geri çekip Nat'i kapıya itti.

Nat yamulmuş basamakları çıkıp verandaya çıktı, zili çaldı.

"Hasta gibiyim," dedi Molly. "Neden?"

"Rutubet." Nat basık, insanı sarmalayan bir hava hissediyor, zar zor nefes alıyordu. Bu havanın kayıt aletine, Ganymedli yaşam formuna ne yapacağını merak etti; alet nemi severdi, belki iyice serpilirdi. Hatta Ampek F-a2 burada kendi kendine bile yaşayabilir, yağmur ormanında tek başına hayatta kalabilirdi. Bu çevre bize Mars'tan bile yabancı, diye düşündü. İnsanı kendine getiren bir düşünceydi, Mars ve Tijuana, Jenner ve Tijuana'dan daha yakındı. Eko-

lojik olarak elbette.

Kapı açıldı. Üzerinde açık yeşil iş önlüğü olan bir kadın kapıda durmuş, sessizce ona bakıyordu, kahverengi gözleri sakin ama sakınımlıydı.

"Bayan Kongrosian?" dedi Nat. Beth Kongrosian kötü görünmüyordu. Arkadan kurdeleyle toplanmış saçları uzun ve açık kahverengiydi; yirmilerinin sonu ya da otuzlarının başındaydı. Her halükârda zarif ve çok hoş duruyordu. Nat onu saygı ve ilgiyle seyrettiğini fark etti.

"Kayıt stüdyosundan mısınız?" Sesi alçak, renksiz ve garip şekilde etkisizdi. "Bay Dondoldo arayıp geleceğinizi söyledi. Ne yazık. İsterseniz girebilirsiniz ama Richard evde değil." Kapıyı ardına kadar açmıştı. "Richard, San Francisco'da, hastanede."

Kahretsin, dedi Nat içinden. Ne kötü, ne lanet şans. Molly'ye döndü, sessizce bakıştılar.

"Lütfen girin," dedi Beth Kongrosian. "Gitmeden size kahve ya da akşam yemeği falan ikram edeyim, uzun yoldan geldiniz."

Nat Molly'ye, "Git Jim'e söyle," dedi. "Bayan Kongrosian'ın davetini reddedemeyiz, bir fincan kahve içelim."

Molly dönüp merdivenlerden indi.

"Yorgun görünüyorsunuz," dedi Beth Kongrosian. "Siz Bay Flieger misiniz? Adınızı not almıştım, Bay Dondoldo verdi. Richard burada olsaydı sizinle kayıt yapmaktan çok memnun olurdu, biliyorum; bu yüzden çok yazık oldu." Nat'i oturma odasına götürdü. Karanlık ve serin bir odaydı, ortalık sepet örgüsünden mobilyalarla doluydu ama hiç olmazsa

kuruydu. "İçecek ne alırsınız?" dedi. "Cin tonik içer misiniz? Ya da viski. Buzlu viski alır mısınız?"

"Sadece kahve içeyim," dedi Nat. "Teşekkür ederim." Duvara asılı bir fotoğraf gördü; uzun demir bir salıncaktaki bir adam, kucağında küçük bir bebekle oturuyordu. "Bu oğlunuz mu?" diye sordu, fakat kadın gitmişti.

Fotoğrafa yakından baktı. Fotoğraftaki bebekte chupper çenesi vardı.

Arkasından Molly ve Jim girdiler. Nat el sallayınca ikisi birden resme bakmak için yaklaştılar.

"Müzik," dedi Nat. "Acaba chupper'ların müziği var mı?"

"Onlar şarkı söyleyemezler," dedi Molly. "Konuşamayan insan nasıl şarkı söyler?" Resimden uzaklaşarak kollarını birleştirdi, pencereden dışarıdaki palmiyeye bakıyordu. "Ne çirkin bir ağaç." Nat'e döndü. "Sence de öyle değil mi?"

"Bence," dedi Nat, "dünyada her tür için yer vardır."

Jim Planck ağzının içinde, "Katılıyorum," dedi.

Oturma odasına dönen Beth Kongrosian, Jim Planck ve Molly'ye dönüp "Siz ne alırsınız?" diye sordu. "Kahve? İçecek başka ya da yiyecek bir şey?"

Birbirlerine baktılar.

Vince Strikerock, Karp u. Sohnen Werke'nin Detroit Şubesi idari binasındaki ofisinde otururken karısı (ya da eski karısı) Julie'den bir telefon geldi. Şimdi yine Julia Applequist olmuştu, ilk tanıştıkları gün gibi.

Çok çekici fakat bir o kadar endişeli ve şaşkın gözüken Julie, "Vince, lanet olası ağabeyin çekip *gitti*," diyordu. Fal taşı gibi açılmış yalvaran gözlerle bakıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Vince bilinçli ve sakinleştirici bir sesle, "Nereye gitti Julie?" dedi.

"Galiba..." sözcükleri yutuyordu. "Vince sanırım beni terk edip göç etti; göç etmekten konuşuyorduk, ben de istemiyordum; biliyorum, şimdi tek başına gitti. Çok kararlıydı, ancak şimdi anlıyorum. Bu fikri ciddiye almamıştım." Gözleri yaşardı.

Vince'in arkasında amiri belirdi. "Herr Anton Karp, Dört Numaralı Suit'te seninle görüşmek istiyor. Mümkün olduğu kadar çabuk." Adam ekrana bakınca bunun kişisel bir görüşme olduğunu fark etti.

"Julie," dedi Vince sarsak hareketlerle, "telefonu kapatmam gerek."

"Tamam," dedi Julie başını sallayarak. "Ama benim için bir şeyler yap. Chic'i bul lütfen. Olur mu? Bir daha senden hiçbir şey istemeyeceğim. Yemin ediyorum. Onu yine görmem gerek."

İlişkinizin yürümeyeceğini biliyordum, dedi Vince içinden. Gaddar bir zafer hissi duydu. Çok kötü, güzelim. Çok kötü! Bir hata yaptın; Chic'i tanırım, senin gibi kadınlar onun ödünü koparırlar. Onu o kadar korkuttun ki adam kaçıverdi ve biliyorum, asla durup arkasına bakmaz, artık gitmiş bir kere. Onun yolu tek yönlüdür.

Yüksek sesle, "Elimden geleni yaparım," dedi.

"Teşekkürler Vince," dedi Julie, ağlayarak soluk

alıyordu. "Seni fiilen hâlâ seviyor olmasam da..."

"Hoşça kal," diyen Vince telefonu kapadı.

Biraz sonra asansörde Dört Numaralı Süit'e çıkıyordu.

Anton Karp onu görür görmez "Herr Strikerock, ağabeyinizin Frauenzimmer Associates adlı küçücük bir firmada çalıştığını duydum. Doğru mu?" dedi. Karp'ın ağır, ciddi suratı yaşadığı gerilimle buruşmuştu.

"Doğru," dedi Vince yavaş ve dikkatle. "Ama..." Bir an duraksadı. Eğer Chic göç ettiyse işini bırakmıştır, diye düşündü; işini yanında götüremezdi. *Peki, Karp ne istiyordu?* Her olasılığı hesaba katıp, gereksiz bir şey söylememek için lafı ağzında geveledi. "Ama, şey, ee..."

Karp, "Seni oraya götürebilir mi?" diye sordu.

Vince gözlerini kırpıştırarak, "Ça... çalıştığı binaya mı yani? Ziyaretçi olarak? Yoksa..." Orta yaşlı Alman mühendisin soğuk mavi gözleri ona baktıkça içinde kabaran endişeyi hissedebiliyordu. "Pek anlamadım, Herr Karp," diyerek lafı ağzında geveledi.

"Bugün," dedi Karp kesik ama güçlü bir sesle, "hükümet simulakra sözleşmesini Herr Frauenzimmer ile yaptı. Durumu inceledik, vereceğimiz tepki koşullara bağlı. Bu siparişle birlikte Frauenzimmer'in işleri büyüyecek, yeni müşteriler edinecek. Senin, ağabeyin aracılığıyla, ayarlayabildiğin en kısa süre içerisinde onlarla çalışmanı istiyorum. Mümkünse hemen bugün."

Vince bakakaldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Karp.

"Ben... şaşırdım sadece," diyebildi Vince.

"Frauenzimmer seni işe alır almaz haber ver, benden başka kimseyle konuşma." Karp sert hareketlerle burnunu kaşıyarak halı kaplı büyük odada yürüyordu. "Sonra ne yapman gerektiğini bildiririz. Şimdilik bu kadar, Herr Strikerock."

"Orada ne iş yaptığım önemli mi?" diye sordu Vince zayıf bir sesle. "Yani işimin ne olduğu önemli mi?"

"Hayır," dedi Karp.

Vince süitten çıktı, çıkar çıkmaz kapı arkasından kapandı. Koridorda tek başına dikilmiş birbirlerine karışıp arapsaçı olmuş düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Tanrım, diye geçirdi içinden. Frauenzimmer'in fabrikasına çomak sokmamı istiyorlar, bu belli. Sabotaj ya da casusluk, ne fark eder, sonuçta yasal olmayan, NP'yi Karplar yerine benim peşime takacak bir şey.

Ayrıca öz ağabeyimin işi, dedi kendi kendine.

Kendini tamamen iktidarsız hissediyordu. Ona her istediklerini yaptırıyorlardı; Karpların yapması gereken tek şey serçe parmaklarını kaldırmak olmuştu.

Ben de boyun eğeceğim, diye düşündü.

Ofisine dönüp kapıyı kapattı, kendini koltuğa bıraktı; tek başına sessizce masasında oturdu, puro içip düşünmeye koyuldu. Ellerinin uyuştuğunu fark etti.

Buradan gitmeliyim, dedi içinden. *Karp Werke'nin küçük, zavallı, sıradan piyonu olamam, bu beni öldürür.* Purosunu söndürdü. *Nereye gidebilirim? Nereye?* Yardıma

ihtiyacım var. Bana kim yardım edebilir?

Şu doktor vardı. Chic'le birlikte gitmeyi planladıkları.

Telefonu alıp Karp'ın santralini çevirdi. "Bana Dr. Egon Superb'i bağlayın," dedi, "şu kalan son psikanalisti."

Sonra telefon kulağında umutsuzca beklemeye başladı.

Nicole Thibodeaux, yapacak çok işim var, diye düşünüyordu. Hermann Goering ile hassas ve kurnaz bir uzlaşmaya varmaya çalışıyorum, Garth McRae'ye yeni der Alte sözleşmesini bu sefer Karp'la değil de küçük bir firmayla yapmasını söyledim, Richard Kongrosian bulunursa ne yapacağıma karar vermem gerek, şu McPhearson Yasası, kalan son psikanalist Superb ve yetmezmiş gibi, şimdi bir de bu çıktı. NP'nin bana danışmadan, hatta bana haber bile vermeden verdiği karar, şu Loony Luke'un dükkânlarının gerçekten ortadan kaldırılması.

Mutsuz bir ifadeyle AABD'de NP'ye katılan tüm polis örgütlerini inceledi. *Bu hiç iyi değil*, diye düşündü. Luke'u yakalayamıyorum diye ona saldırmanın sorumluluğunu alamam. Tuhaf kaçar.

Üstelik totaliter bir toplum gibi gözükeceğiz. Varlığını sadece devasa askeri kurumlar ve polisiyle sürdüren bir toplum.

Wilder Pembroke'a hızla bakıp "Dükkânı bulabildiniz mi? Richard'ın olduğunu varsaydığınız ama sadece varsaydığınız San Francisco'daki dükkânı?" diye sordu.

"Hayır. Henüz bulamadık." Pembroke kaygıyla alnını ovuşturuyordu, ağır bir yükün altına girdiği belliydi. "Zaman olsaydı elbette size danışırdım. Ama Mars'a bir gitti mi..."

"Çocuk gibi Luke'a saldırmak yerine Richard'ı kaybetseydik daha iyiydi!" Luke'a saygı duyuyordu; onu tanıyor, yaptıklarını uzun zamandır biliyordu. Polisten paçayı çok rahat kurtardığına da tanık olmuştu.

"Karp Werke'den tuhaf bir rapor aldım." Pembroke belli ki tartışılan konuyu umutsuzca değiştirmeye çalışıyordu. "Frauenzimmer Firmasına girmeye karar verdiler, şey için..."

"Sonra." Nicole tehdit dolu bir bakış fırlattı. "Biliyorsun ki hata yaptın. Ben gerçekten, çok derinlerde bir yerde, o dükkânlardan hoşlanıyorum; eğlenceli şeyler. Bunu bir türlü anlayamıyorsun, tam polis kafası var sende. San Francisco birimini ara ve dükkânı buldularsa serbest bırakmalarını söyle. Bulamadılarsa aramayı bıraksınlar. Hepsini geri çağır ve bu olayı unut; Luke'a karşı hareket etmemiz gerektiği zamanı *ben bildiririm*."

"Harold Slezak kabul..."

"Ülkeyi Slezak yönetmiyor. Bu konuda Rudi Kalbfleisch'ın onayını almamana şaşırdım. Siz NP'lere bu yakışırdı. Senden gerçekten hoşlanmıyorum, seni sıradan buluyorum." Pembroke geri çekilene kadar ona baktı. "Ee?" dedi, "bir şey söyle."

Pembroke gururla, "Dükkânı henüz bulamadılar, o yüzden kimseye zarar gelmedi," dedi. İletişim aracına dokundu. "Dükkânları aramayı bırakın," dedi ale-

te doğru. Bu esnada hiç de heybetli durmuyor, hâlâ terliyordu. "Lanet işi bırakın. Evet, doğru, bırakın." Sistemi kapatıp kafasını kaldırdı.

"Seni kovmalıyım," dedi Nicole.

"Başka bir şey var mıydı, Bayan Thibodeaux?" Pembroke'un sesi odun gibiydi.

"Hayır. Defol."

Pembroke ölçülü, sert adımlarla çıktı.

Nicole bileğindeki saate bakınca sekiz olduğunu gördü. Bu akşamın programı neydi? Birazdan *Beyaz Saray'a Ziyaret* programında TV'ye çıkacaktı, bu senenin yetmiş beşinci programı. Janet araya bir şey sıkıştırmış, Slezak da programı ayarlayabilmiş miydi?

Büyük olasılıkla hayır.

Beyaz Saray'ın içine, Janet Raimer'ın düzenli ofisine doğru yürüdü. "Bu akşam özel bir şey var mı?" diye sordu Janet'a.

Janet önündeki notları karıştırıp kaşlarını çattı, "Yalnız biri için heyecan verici diyebilirim, bir jug gösterisi. Klasik. Duncan & Miller; onları Abraham Lincoln'de izlemiştim, harikaydılar." Umutla gülümsedi.

Nicole homurdandı.

"Gerçekten çok iyiler." Janet'ın sesi ısrarcı olmaya başlamıştı. Hatta emredici. "İnsanı dinlendiriyor, lütfen bir kez dinle. Ya bugün ya yarın, Slezak hangi güne ayarladı bilmiyorum."

"Jug gösterileri," dedi Nicole. "Richard Kongrosian'dan buralara geldik. Artık sahneye Bertold Goltz'u çağırmayı düşünmeye başladım. Barbar Dönem'de milleti Kirsten Flagstad eğlendiriyormuş,

düşünsene."

"Belki yeni der Alte gelince işler düzene girer," dedi Janet.

Nicole ona dikkatle bakarak, "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Beyaz Saray'daki herkes bunu konuşuyor. Sonuçta..." Janet Raimer biraz öfkeyle, "Ben bir *Ge*'yim," dedi.

"Ne güzel," dedi Nicole alayla. "O zaman gerçekten çok mutlu bir hayatın vardır."

"Yeni der Alte'nin nasıl biri olacağını sorabilir miyim?"

"Yaşlı," dedi Nicole. Yaşlı ve yorgun, dedi içinden. Yaşlanmış bir sırık, katı ve resmi, sürekli ahlak üzerine konuşan bir adam; *Be*'lere itaat duygusu aşılayacak lider tipli birisi. Sistemi bir süre daha işletecek birisi. Ve von Lessinger teknisyenlerine göre *son der Alte.* En azından büyük olasılıkla. Neden böyle olacağını da bilemiyorlar. Zaman ve tarihin diyalektik güçleri olabilecek en berbat yaratığın yanında. Şu her şeye karışan vahşi Bertold Goltz'un.

Yine de gelecek kesin değildi ve her zaman beklenmedik, mümkün gözükmeyen şeylere de yer vardı; von Lessinger aracını eline alan herkes bunu anlıyordu... zaman yolculuğu hâlâ gerçek bir bilim dalı değil, sadece sanattı.

"Adı şey olacak," dedi Nicole. "Dieter Hogben."

Janet kıkırdadı. "Ah, hayır, yapma. 'Dieter Hogben', yoksa 'Hogbein' mı? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Çok gururlu bir adam olacak," dedi Nicole sert bir sesle.

Birden arkadan bir ses geldi, dönünce karşısında NP Wilder Pembroke'u gördü. Pembroke sarsılmış ama mutlu görünüyordu. "Bayan Thibodeaux, Richard Kongrosian'ı yakaladık. Dr. Superb'in tahmin ettiği gibi bir hurda dükkânında, Mars'a göç etmek üzereydi. Beyaz Saray'a getirelim mi? San Francisco ekibi emrinizi bekliyor, hâlâ dükkândalar."

"Ben giderim," dedi Nicole anlık bir tepkiyle. İçinden, göç etme fikrinden vaz geçmesini sağlarım, diye geçirdi. Gönüllü olarak. Onu ikna edebileceğimi biliyorum, kaba kuvvete başvurmaya gerek yok.

"Görünmez olduğunu iddia ediyor," dedi Pembroke, Nicole ile beraber çatıya giden koridorda yürürken. "Fakat ekip, hiç olmazsa kendilerine göründüğünü bildirdi."

"Richard'ın sanrılarından biri daha," dedi Nicole. "Bu konuyu halletmemiz gerekecek; ona görünür olduğunu söyleyeceğim, işte o kadar."

"Ve kokusu..."

"Ah, kahretsin," dedi Nicole. "Bıktım artık hastalıklarından. Hastalık hastası saplantıları içinde kendi kendini şımartmasından da bıktım. Devletin tüm gücünü, büyüklüğünü ve yetkisini kullanarak, ona bu uydurma hastalıklardan vaz geçmesi gerektiğini açıkça bildireceğim."

Pembroke düşünceli bir sesle, "Acaba işe yarar mı?" diye sordu.

"İtaat edecek tabii," dedi Nicole. "Başka seçeneği yok, tüm sorun bu; bunu ondan istemeyeceğim, bunu *emredeceğim*."

Pembroke Nicole'e baktı, sonra omuzlarını silkti.

"Bununla çok zaman kaybettik," dedi Nicole. "Koksun kokmasın, görünsün görünmesin, Kongrosian Beyaz Saray çalışanlarından biridir; programda görevini yerine getirip sahneye çıkmak zorunda. Mars'a, Franklin Aimes'e ya da Jenner'a kaçıp gidemez."

"Evet, efendim," dedi Pembroke boşluğa bakarak, kendi karışık düşüncelerine dalmıştı.

Ian Duncan San Francisco'daki Üç Numaralı Dükkân'a vardığında Al'i uyarmak için geç kaldığını fark etti. NP çoktan gelmişti; park edilmiş polis arabaları ve dükkân etrafında gezinen gri kıyafetli NP'leri gördü.

"Burada ineceğim," dedi otomatik taksiye. Dükkândan bir bina gerideydi, yeterince yakın sayılırdı.

Taksiye ücretini verip bezgin şekilde dışarı adımını attı. Yapacak başka şeyi olmayan küçük bir meraklı grubu toplanmıştı, Ian Duncan da onlara katıldı. Kafasını uzatıp NP'lere bakmaya çalışıyor, neden orada olduklarını merak ediyormuş gibi yapıyordu.

Ian'ın yanındaki adam, "Ne olmuş?" diye sordu. "Henüz bu dükkânları kapatmayacaklarını sanıyordum. Sandım ki..."

"Hükümpol'de bir değişiklik oldu sanırım," dedi Ian'ın solundaki kadın.

"*Hükümpol*," diye tekrarladı adam, anlamamış gibiydi.

"Bir *Ge* terimi," dedi kadın kibirli bir ifadeyle. "Hükümet politikası."

"Ha," dedi adam. Uysalca başını salladı.

Ian ona dönüp, "Artık bir *Ge* terimi biliyorsun," dedi.

"Öyle." Adam başını kaldırdı. "Bir terim biliyorum."

"Ben de bir zamanlar bir *Ge* terimi biliyordum," dedi Ian. Ofisin içinde Al'i görmüştü, iki NP'nin karşısında oturuyordu. Başka bir adam Al'in yanındaydı, aslında iki adam yanındaydı. Ian bir tanesinin Richard Kongrosian olduğunu fark etti. Diğerini de tanımıştı: Abraham Lincoln'deki komşularından biriydi, en üst katta oturan Bay Chic Strikerock'tu bu. Ian onunla toplantılarda ve kafeteryada pek çok kez karşılaşmıştı. Kardeşi Vince şu anda binanın kimlik denetleyicisiydi. "Bildiğim terim," diye mırıldandı, "*allost*'tu."

"*Allost* da ne demek?" diye sordu yanındaki adam.

"Her şeyi kaybettik, demek," dedi Ian.

Bu ifade yaşanan ana çok uygun düşüyordu. Belli ki Al tutuklanmıştı, ayrıca Strikerock ile Kongrosian da ama Ian onlarla ilgilenmiyordu. Duncan & Miller ile Klasik Jug'ı düşünüyordu, Al yeniden çalmaya karar verdiğinde önlerinde uzanan ve şimdi kesin olarak yeniden tıkanan yolu, geleceği düşünüyordu. Bunu tahmin etmem gerekirdi, dedi içinden. Bunu, tam Beyaz Saray'a gidecekken NP'nin araya girip Al'i tutuklayacağını tahmin etmeliydim. Bu, ömrüm boyunca beni takip eden kötü şans. Neden şimdi yakamı bıraksın?

Eğer Al'i tutuklarlarsa beni de tutuklarlar, diye düşündü.

Toplanan insanlar arasından geçerek dükkân giri-

şine adımını attı ve en yakındaki NP'ye yaklaştı.

"Geri çekil," dedi gri kıyafetli adam onu iterek.

"Beni de götürün," dedi Ian. "Ben de bu işin içindeyim."

NP ona baktı. "Geri çekil dedim."

Ian, NP'nin kasıklarına bir tekme attı.

NP küfrederek ceketinin içinden tabancasını çıkardı. "Lanet herif, seni tutukluyorum!" Yüzünün rengi yeşile döndü.

Daha yüksek rütbeli bir NP yanlarına gelip, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Bu geri zekâlı kasıklarıma tekme attı," dedi birinci NP, tabancasını Ian Duncan'a doğru tutuyor, bir yandan kasılıyordu.

Üst rütbeli NP Ian'a, "Tutuklusun," dedi.

"Biliyorum," dedi Ian başını sallayarak. "Tutuklanmak istiyorum. Nihayet bu zulüm bitecek."

"Ne zulmü be sersem?" dedi üst rütbeli NP. "Senin kafan bayağı karışmış. Hapiste kendine gelirsin."

Dükkân içindeki ofisten Al çıktı, ciddi bir yüz ifadesiyle yanlarına geldi. "Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu Ian'a. Onu gördüğüne memnun olmuşa benzemiyordu.

"Ben de Bay Kongrosian, Chic Strikerock ve seninle geliyorum. Beni bırakamazsınız. Burada bana göre bir şey yok."

Al bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, parlak gümüş-sarı renklerde bir hükümet mekiği tepelerinde belirdi ve gürültüyle inmeye başladı. NP'ler herkesi uzaklaştırdı; Ian, Al ile birlikte dükkânın köşesine itelendiğini fark etti, hâlâ kasıklarını tekmelediği bi-

rinci NP'nin karanlık gözetimi altındaydı.

Mekik inince içinden genç bir kadın çıktı. Bu Nicole Thibodeaux'ydu. Ve çok güzeldi, zayıf ve güzel. Luke yanılmıştı ya da yalan söylüyordu. Ian ağzı açık onu seyrederken Al şaşkınlıktan donmuş gibi kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu: "Nasıl olur? Hayret bir şey, burada ne işi var?"

Nicole, çok üst düzey NP'lerle birlikte ofise ilerledi, merdivenden çıktı, içeri girip Richard Kongrosian'a yanaştı.

"İstediği o," dedi Al yanında duran Ian Duncan'a. "Piyanist. Bütün sorun bundan ibaret." Funda kökünden yapılmış Cezayir piposuyla bir Sail tütünü kesesi çıkardı. "İçebilir miyim?" diye sordu NP'ye.

"Hayır."

Al piposuyla tütününü geri koydu, düşünceli bir sesle, "Şuna bak, buraya, Üç Numaralı Hurda Dükkânı'na geliyor. Bunu hayal bile edemezdim," dedi. Birden Ian'ı omuzlarından tutup sert bir hareketle sıktı. "Yanına gidip onunla tanışacağım." NP engelleyemeden dükkâna koşmaya başladı, park edilmiş araçların arasından geçip bir saniye içinde kayboldu. NP bir şey yapamamasına küfredip Ian'ı tabancasıyla dürttü.

Az sonra Al, Nicole'ün Richard Kongrosian'la birlikte olduğu ofisin kapısında beliriverdi. Kapıyı açıp içeri girdi.

Al kapıyı açtığında Richard Kongrosian, "Ama çalamam, felaket kokuyorum!" diyordu. "Bana çok yaklaştın Nicole, lütfen tatlım, Tanrı aşkına biraz ile-

ride dur!" Kongrosian geri çekilip kafasını kaldırınca Al'i gördü, yalvaran bir sesle, "Neden aracı tanıtacağım diye o kadar zaman harcadın? Neden hemen çekip gitmedik?" diye sordu.

"Üzgünüm," dedi Al. Nicole'e dönüp, "Ben Al Miller. Bu dükkânın işletmecisiyim," dedi. Elini uzattı. Nicole uzanan eli görmezden geldi ama ona bakıyordu. "Bayan Thibodeaux," dedi Al, "bırakın, adam gitsin. Onu durdurmayın. Eğer istiyorsa, göç etme hakkı var. İnsanları odundan kölelere dönüştürmeyin." Aklına gelen tek şey buydu, bir anda ağzından çıktı ve bir sessizlik oldu. Luke ne kadar yanılmıştı. Nicole, Al'in hayal bile edemeyeceği kadar güzeldi, bir kez uzaktan gördüğü anın doğruluğunu kanıtlıyordu.

Nicole Al'e, "Bu seni ilgilendirmez," dedi.

"İlgilendirir," dedi Al. "Sonuçta adam benim müşterim."

Chic Strikerock araya girdi. "Bayan Thibodeaux, bu benim için bir onur, büyük bir..." Sesi çatallandı, yutkundu, titriyordu. Konuşmasını sürdüremedi. Nicole'den uzaklaşıp sanki kapatma düğmesine basmışlar gibi sessizliğe gömüldü. Al adamdan iğrendi.

"Ben hasta bir adamım," diye mırıldandı Kongrosian.

"Richard'ı alın," dedi Nicole yanındaki üst düzey NP'ye. "Beyaz Saray'a dönüyoruz." Al'e döndü: "Küçük dükkânın açık kalacak, seninle ilgilenmiyoruz. Belki başka zaman..." Al'e baktı, bakışı kötü değildi, kendisinin de dediği gibi, ilgisiz bir bakıştı.

Gri üniformalı üst düzey NP Al'e, "Geri çekil,"

dedi. "Çıkıyoruz." Kongrosian'ı kolundan tutup Al'in yanından geçti, sert ve ciddiydi. Nicole ikisinin ardından çıktı, elleri leopar desenli uzun mantosunun ceplerindeydi. Düşünceli görünüyordu, sessizleşmişti. Düşüncelerine dalıp gitmiş gibiydi.

Kongrosian bir kez daha, "Ben hasta bir adamım," dedi.

Al Nicole'e, "Bir imzanızı alabilir miyim?" dedi. Bilinçaltından gelen saçma bir tepkiydi. Amaçsız ve gereksizdi.

"Ne?" Nicole şaşkınlıkla baktı. Sonra bembeyaz dişlerini gösterip bir kahkaha attı. "Tanrım," dedi, sonra da NP ve Richard Kongrosain'ın ardından ofisten çıktı. Al, Chic Strikerock'la birlikte içeride kalmıştı, Chic hâlâ kendini anlatabilecek doğru sözleri bulmaya çalışıyordu.

"Sanırım imzasını alamayacağım," dedi Al, Strikerock'a.

"O... onun hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Strikerock kekeleyerek.

"Çok güzel," dedi Al.

"Evet," dedi Strikerock. "İnanılmaz, onu göreceğimi tahmin bile edemezdim, gerçek hayatta yani. Sence de bu bir mucize değil mi?" Pencereye yürüyüp NP kodamanı ve Richard Kongrosian ile mekiğe ilerleyen Nicole'ü seyretti.

"O kadına âşık olmak çok kolay," dedi Al. O da kadını seyrediyordu. Bu yüzden herkes ona âşıktı, NP kalasları bile. Çok, çok kolay, diye düşündü Al. Üstelik onu tekrar görecekti, o ve Ian, karşısında jug'larını çalacaklardı. Bir değişiklik var mıydı? Hayır.

Nicole kimsenin tutuklanmayacağını özellikle söylemişti, NP'nin kararını değiştirmişti. Dükkânı açıktı. NP'ler de gideceklerdi.

Piposunu yaktı.

Ian Duncan yanına gelip, "Ee, Al, Nicole sana bir araç satışına mal oldu," dedi. Nicole'ün emriyle Ian da serbest bırakılmıştı.

"Bay Strikerock yine de alacak. Değil mi Bay Strikerock?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra Bay Strikerock "Hayır, kararımı değiştirdim," dedi.

"Kadının gücü," dedi Al. Yüksek sesle küfretti. Hem de müstehcen bir küfürle.

Chic Strikerock, "Yine de teşekkür ederim," dedi. "Belki başka zaman yine görüşürüz. Bu konuyla ilgili."

"Sen bir aptalsın," dedi Al. "O kadın yüzünden göç etmekten korktuğun için."

"Belki öyleyim," dedi Chic başını sallayarak.

Onu mantıklı düşünmeye zorlamak boşunaydı. Al bunu anlayabiliyordu, Ian da. Nicole bir göçü daha engellemişti ve bunun tadını çıkarmak için burada bile değildi, ilgilenmiyordu bile. "İşine geri mi dönüyorsun?" dedi Al.

"Evet," dedi Strikerock başıyla onaylayarak. "Sıkıcı rutine dönüyorum."

"Bir daha asla bu dükkâna gelmezsin," dedi Al. "Bu tüm hayatın boyunca elde edeceğin tek ve son kaçış şansın."

"Belki de öyle," dedi Chic tekrar, suratsız bir ifadeyle kafasını sallıyor ama hiç hareket etmiyordu.

"İyi şanslar," dedi Al iğnelen bir ifadeyle, Chic'in elini sıktı.

"Teşekkürler," dedi Chic, yüzünde hiçbir gülümseme yoktu.

"*Neden*?" diye sordu Al. "Seni neden bu kadar etkilediğini söyleyebilir misin?"

"Söyleyemem," dedi Strikerock. "Bu bir duygu. Düşünce değil. Mantıklı bir şey de değil."

Ian Duncan Al'e dönüp, "Bunu sen de hissettin," dedi. "Seni izledim. Yüzündeki ifadeyi gördüm."

"Tamam!" dedi Al rahatsız bir yüzle. "Ne olmuş yani?" Yanlarından uzaklaşıp pencerenin önünde durdu, pipo içerek dışarıda park edilmiş araçları seyrediyordu.

Chic Strikerock, Maury beni yeniden işe alır mı, diye düşündü. Belki artık çok geçtir, belki dönecek aşamayı geçmişimdir. Bir telefon kulübesinden Maury Frauenzimmer'i aradı. Derin bir nefes alıp ahizeyi kulağına bastırarak bekledi.

"Chic!" diye bağırdı Maury Frauenzimmer, yüzü ekranda belirmişti. Chic'in daha önce hiç görmediği kadar genç görünüyor, büyük bir neşeyle parıldıyordu. "Oğlum, iyi ki aradın! Tanrı aşkına çabuk buraya gel ve..."

"Ne oldu?" diye sordu Chic. "Neyin var Maury?"

"Anlatamam. Çok büyük bir sipariş aldık, telefonda ancak bu kadarını söyleyebilirim. Etraftan adam topluyorum. Sana ihtiyacım var, herkese ihtiyacım var! Chic, bu yıllardır beklediğimiz şey!" Maury neredeyse ağlayacaktı. "Buraya ne zaman gelebilirsin?"

Chic sersemlemişti, "Hemen gelebilirim, sanırım," dedi.

"Bir de kardeşin Vince aradı," dedi Maury. "Sana ulaşmaya çalışıyor. İş istiyormuş. Karp mı kovmuş o mu istifa etmiş, öyle bir şey işte, her yerde seni arıyor. Buraya, yanına gelmek istiyormuş. Ben de eğer Chic seni tavsiye ederse dedim..."

"Ah, tabii," dedi Chic boş bulunup. "Vince birinci sınıf teknisyendir. Maury, baksana. Bu yeni sipariş nedir?"

Maury'nin geniş yüzünde yavaşça ketum bir ifade belirdi. "Buraya geldiğinde söyleyeceğim, anlasana. Hadi çabuk ol!"

"Göç edecektim," dedi Chic.

"Göç edecekmiş, göç neymiş sana göstereceğim! Bu işten sonra göç etmene gerek yok. Hayatımız kurtuldu; inan bana, ben, sen, kardeşin, herkes! Hadi bekliyorum." Maury birden telefonu kapadı, ekran karardı.

Bir devlet işi olmalı, diye düşündü Chic. Üstelik her neyse Karp'ın kaçırdığı bir iş. O yüzden Vince işsiz kalmıştır. Bu nedenle Vince, Maury'yle çalışmak istiyor, çünkü biliyor.

Artık bir *Ge* takımıyız diye düşündü Chic övünerek. En sonunda, nihayet içerideyiz.

Tanrıya şükür göç etmedim. Tam kıyısından döndüm, tam zamanında.

Nihayet şans bana da güldü.

Bu kesinlikle hayatının en güzel (en kararlı) günüydü. Aslında yaşadığı süre boyunca unutamayacağı bir gün. Tıpkı patronu Maury Frauenzimmer gibi,

çok ama çok mutluydu.

İleride dönüp bugünü düşünecekti...

Ama şimdilik bunu bilmiyordu.

Ne de olsa von Lessinger donanımlarını kullanamıyordu.

. XII .

Chic Strikerock koltuğuna yaslanıp yayılarak "Bilemiyorum Vince. Sana Maury'nin yanında bir iş ayarlayabilirim de ayarlayamayabilirim de," dedi. Tamamen durumun tadını çıkarıyordu.

Birlikte arabadaydılar, otoyolda Frauenzimmer Associates'e doğru gidiyorlardı. Merkezden uzmanlar tarafından yönetilen özel araçları yolda ilerliyordu; yolda dert edecekleri hiçbir şey yoktu ve bu daha önemli konuları konuşma olanağı veriyordu.

"Ama her türlü insanı işe alıyorsunuz," dedi Vince.

"Ama ben patron değilim," dedi Chic.

"Elinden geleni yap. Tamam mı? Gerçekten çok mutlu olurum. Karp sistemli bir şekilde batırılacak. Bu kesin." Yüzünde Chic'in daha önce hiç görmediği tuhaf, zavallı bir yavru köpek bakışı vardı. "Ama elbette sen ne dersen o olur," diye mırıldandı. "Seni sıkıntıya sokmak istemem."

Chic düşünerek, "Bence Julie meselesini de artık çözmemiş gerek," dedi. "Şimdi tam zamanı."

Kardeşi başını çevirdi, Vince yüzünü buruşturarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buna pazarlık diyebiliriz," dedi Chic.

Bir sessizlikten sonra Vince ruhsuz bir sesle "Anlıyorum," dedi. "Ama..." Vince titriyordu. "Sen demiştin ki..."

"Beni çok endişelendirdiğini söylemişimdir. Ama artık psikolojik olarak kendimi daha güvende hissediyorum. Düşünsene, o aralar neredeyse işten kovulacaktım. Her şey değişti; şimdi genişleyen, büyüyen bir firmanın parçasıyım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Artık içerideyim ve bu çok şey demek. Artık Julie ile başa çıkabileceğimi düşünüyorum. Aslına bakarsan bir karım olması gerekiyor. Bu konumumu korumama yardımcı olacaktır."

"Yani onunla evlenmeye mi niyetlisin?"

Chic başıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi Vince sonunda. "Julie sende kalsın. Doğrusu umurumda değil. Bu senin sorunun. Yeter ki beni Maury Frauenzimmer'in yanına aldır, ilgilendiğim tek şey bu."

Çok garip, diye düşündü Chic. Kardeşinin daha önce kariyerine bu kadar çok önem verdiğini hatırlamıyordu. Dikkatini çekmişti, belki bir anlamı vardı.

"Frauenzimmer'e çok şey katabilirim," dedi Vince. "Örneğin yeni der Alte'nin adını biliyorum. Ayrılmadan önce Karp'da bir dedikodu duymuştum. Öğrenmek ister misin?"

"Ne? Yeni *ne*?"

"Yeni der Alte. Yoksa hâlâ patronunun Karp'tan kaptığı işin ne olduğunu anlamadın mı?"

Chic titreyerek, "Elbette biliyorum," dedi. "Sadece şaşırdım." Yaşadığı şoktan dolayı kulakları uğulduyordu. "Dinle, adı Adolf Hitler van Beethoven bile olsa umurumda değil." Der Alte, demek o bir simulakrumdu. Bunu öğrendiği için çok mutlu oldu. Bu dünya yaşamaya değer bir yerdi, nihayet o da artık

tadını çıkarıyordu. Artık gerçek bir *Ge*'ydi.

"Adı Dieter Hogben olacakmış," dedi Vince.

"Eminim bunu Maury de biliyordur," dedi Chic ilgisizce ama hâlâ büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Çok büyük bir şaşkınlık.

Kardeşi eğilip arabanın radyosunu açtı. "Haberlerde onunla ilgili bir şey var."

"Bence bu kadar çabuk olamaz," dedi Chic.

"Dur, dinle!" Kardeşi radyonun sesini açtı. Haber bülteni vardı. Şimdi AABD'deki herkes bunu duyacaktı. Chic bir parça hayal kırıklığına uğradı. "... doktorların saat üç civarında geçirdiğini belirttikleri, hepimizi çok korkutan hafif bir kalp krizi Herr Kalbfleisch'ın ülkeye hizmete devam etmesini engelleyecek gibi gözüküyor. Der Alte'nin kalbi ve dolaşım sistemi tartışmalara neden oldu, bu beklenmedik kalp krizi tam da..." Haber sürüp gidiyordu. Vince ve Chic birbirlerine baktılar ve birden kahkahaları patlattılar. İçten, yürekten bir kahkaha.

"Çok sürmez," dedi Chic. Yaşlı adam gidiciydi, halka yapılacak bir dizi duyurunun ilki yapılmıştı bile. Sürecin düzenli bir sırası vardı, kolayca öngörülebilir bir sıra. Önce durup dururken gelen hafif kalp krizi, başlangıçta hazımsızlık olduğu düşünülürdü, bu herkesi şaşırtırdı ama aynı zamanda düşünceye alıştırırdı. *Be*'lere bu şekilde yaklaşmak gerekiyordu, bu gelenekti. Sessiz ama etkili bir şekilde işlerdi. Her seferinde.

Her şey ayarlandı, dedi Chic içinden. Der Alte'nin devre dışı bırakılması, Julie'nin kimde kalacağı, ben ve kardeşimin hangi firmada çalışacağı... hiçbir so-

run, belirsizlik, yarım kalmışlık yok.

Ama yine de...

Göç ettiğini bir düşün. Şimdi nerede olurdun? Hayatın nasıl olurdu? Richard Kongrosian ve sen... uzak bir diyardaki göçmenler. Fakat bunu düşünmenin bir anlamı yoktu çünkü bu fikri reddetmişti; *göç etmemişti* ve artık seçim anı geride kalmıştı. Kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı ve gündemdeki konuya döndü.

"Bir kartel yerine küçük bir firma için çalışmak sana çok farklı gözükecek," dedi Vince'e. "İsimsizlik, kişisel olmayan bürokratik..."

"Sessiz ol," diyerek lafını kesti Vince. "Bir bülten daha var." Radyonun sesini tekrar açtı.

"... görevlerini rahatsızlığı nedeniyle Başkan Yardımcısı devraldı, kısa süre sonra özel bir seçim yapılacağı açıklandı. Dr. Rudi Kalbfleisch'ın durumu halen..."

"Bize fazla zaman vermeyecekler," dedi Vince, kaşlarını çatmış, üst dudağını kemiriyordu.

"Yapabiliriz," dedi Chic. Endişelenmiyordu. Maury bir yolunu bulurdu, şans verildikten sonra patronu işin altından kalkabilirdi.

Büyük şans ellerine geçtikten sonra başarısızlık mümkün değildi. Hepsi için.

Tanrım, bir de bunu için endişelenirsem artık!

Reich Mareşali büyük mavi koltukta oturmuş, Nicole'ün teklifini düşünüyordu. Nicole ise Beyaz Saray Lotus Odası'nın en uç köşesine yerleştirilmiş Başkan masasına oturmuş, buzlu çayını içiyordu.

"İstediğiniz şey," dedi Goering nihayet, "Adolf Hitler'e ettiğimiz yeminleri tutmamamız. Yoksa siz Führer Prinzip'i, lider ilkesini anlamadınız mı? Sanırım bunu size açıklayabilirim. Örneğin bir gemi düşünün, içinde ..."

Nicole, "Ders dinlemek istemiyorum," diyerek Goering'in lafını kesti. "Temmuz bombacılarından daha iyi insanlar değiliz. Hatta tıpkı onların yaptıkları ya da yapacakları gibi birer bomba yerleştirmeyi düşünüyoruz." Goering usanmış bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Bunu fevkalade zor görüyorum. Bu acelenin kökeninde ne var?"

"Çünkü bu konuyu kapatmak istiyorum," dedi Nicole.

Goering iç çekti. "Biliyor musunuz, Nazi Almanya'sında en büyük hatamız kadınların savaş becerilerini görmezden gelmemiz olmuştu. Onları mutfağa ve yatak odasına sürdük. Gerçekten savaşta, yönetimde ya da parti organları içinde üretimde kullanılmadılar. Sizi görünce ne kadar korkunç bir hata yaptığımızı anladım."

"Altı saat içerisinde kararınızı vermezseniz, von Lessinger teknisyenlerine sizi Barbar Dönemlere geri götürmeleri için emir vereceğim ve olası herhangi bir anlaşma..." Eliyle Goering'in dikkatle izlediği sert bir kesme hareketi yaptı, "yapılmadan sonlanmış olacak."

"Benim gerçekten yetkim yok," diye söze girdi Goering.

"Dinleyin," dedi Nicole öne eğilerek, "yetkiniz olsa iyi olur. Nürnberg'deki hücrede yatan şişmiş

koca cesedinizi görünce ne düşündünüz, aklınızdan ne geçti? Önünüzde bir seçenek var: o durum ya da benimle anlaşma yapma yetkisini üstlenmek." Arkasına yaslanıp buzlu çayından bir yudum daha aldı.

Goering kısık bir sesle, "Ben... bunu biraz daha düşüneceğim," dedi. "Önümüzdeki birkaç saat. Biraz daha zaman verdiğiniz için teşekkür ederim. Yahudilere karşı değilim. Aslına bakarsanız..."

Nicole, "Tamam öyleyse," deyip ayağa kalktı. Reich Mareşali düşünceli şekilde oturduğu koltuğa gömülmüştü, Nicole'ün ayağa kalktığından haberi yoktu. Nicole onu yalnız bırakarak odadan çıktı. Üçüncü Reich'ın güç dengeleri arasında sıkışmıştı; tek başına, birey olarak hiçbir şey yapamıyor, savaşı neden kaybettikleri ortada. Düşünsene, bir de bu adam Birinci Dünya Savaşı'nın en cesur liderlerinden biri, Richtofen Çemberi'nin üyesi, o küçük, incecik tel ve ahşaptan uçakları uçuran adam. Aynı adam olduğuna inanmak ne kadar güç...

Beyaz Saray pencerelerinin birinden girişteki kalabalığı gördü. Meraklılar, Rudi'nin "hastalığı" yüzünden toplanmışlar. Nicole bir an gülümsedi. Kapıda nöbet tutan gözcüler. Bundan sonra, gece gündüz, Dünya Liginin bilet kuyruğundaymış gibi, Kalbfleisch "ölene" dek kapıda bekleyecekler. Sonra sessizce kaybolacaklar.

Tanrı bilir neden geldiler. Yapacak başka işleri yok mu? Daha önceki olaylarda hep bunları merak etmişti. Gelenler hep aynı kişiler miydiler? İlginç bir tahmin.

Köşeyi dönünce Bertold Goltz ile burun buruna

geldi.

"Duyar duymaz geldim," dedi Goltz aylak bir tavırla. "Demek yaşlı adam zamanını doldurdu, şimdi tekmeyi yiyor. Bu seferki çok uzun sürmedi. Yerini Herr Hogben alacakmış, kendine en uygun isimle, efsanevi, var olmayan makine. Frauenzimmer *Werke*'deydim, iyi çalışıyorlar."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Nicole.

Goltz umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Konuşmak sanırım. Seninle sohbet etmeyi çok seviyorum. Fakat aslında buraya gelmemin belli bir amacı var: seni uyarmak. Karp und Sohnen, Frauenzimmer Werke'ye çoktan bir casus yerleştirdi."

"Biliyorum," dedi Nicole. "Ama Frauenzimmer'den 'Werke' diye bahsetme. Kartel olamayacak kadar küçükler çünkü."

"Bir kartel küçük de olabilir. Esas sorun tekel olup olmadıklarıdır; burada bir rekabet yok, bütün iş Frauenzimmer'in. Nicole, bana kulak versen iyi olur; von Lessinger teknisyenlerini Frauenzimmer'dekilerle karşılaştırmanda yarar var. Hiç olmazsa önümüzdeki iki ay için. Bence çok şaşıracaksın. Karp o kadar kolay pes etmeyecek, bunu hesap etmen gerekirdi."

"Her şey kontrolümüz..."

"Altında değil. Hiçbir şey kontrolünüz altında değil. Biraz ileriye baksan göreceksin. Kocaman şişko bir kedi gibi yayıldın uyukluyorsun." Goltz, Nicole'ün boğazındaki acil durum düğmesine dokunduğunu gördü, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Alarm ha, Nicky? *Benim* için mi? Herhalde gitsem iyi olacak. Ah, unutmadan, Kongrosian'ı göç

etmeden yakaladığın için tebrik ederim. Senin açından çok başarılı bir hareketti. Ne var ki, henüz bilmiyorsun ama Kongrosian'ı kıstırdığın kapan beklediğinden biraz fazlasını yanında getirdi. Lütfen şu von Lessinger donanımlarını kullan, böyle durumlarda çok yararlı oluyor."

Koridorun sonunda gri üniformalı iki NP belirdi. Nicole olumsuz bir işaret verince aceleyle silahlarına davrandılar.

Goltz esneyerek kayboldu.

"Kaçtı," dedi Nicole NP'lere suçlayıcı bir sesle. Goltz elbette kaçmıştı, Nicole de bunu bekliyordu. Ama hiç olmazsa konuşmaları sona ermiş, Goltz'dan kurtulmuştu.

Geçmişe gitmeliyiz, Goltz'un bebekliğine, diye düşündü Nicole, onu orada yok etmeliyiz. Fakat Goltz bunu da tahmin etmişti. Çoktan o zamana, kendi doğumu ve çocukluğuna gitmişti. Kendi kendini korumuş, eğitmiş, kendi bebekliğine ninniler söylemişti; Goltz, von Lessinger aleti sayesinde kendi ana-babası olmuştu. Yaşamının ilk on beş yılında kendi kendisinin arkadaşı, Aristo'su olmuştu; işte bu yüzden genç Goltz'a sürpriz yapamayacaklardı.

Sürpriz. Von Lessinger'in siyasetten kovduğu unsur buydu. Artık her şey saf neden ve sonuçtu. En azından Nicole öyle olmasını umuyordu.

NP'lerden biri saygıyla, "Bayan Thibodeaux," dedi. "A.G. Chemie'den sizi görmek isteyen biri var. Bay Merrill Judd. Onu içeri aldık."

"Ah, evet," dedi Nicole başını sallayarak. Onunla randevusu vardı; Judd'ın Kongrosian'ın teda-

visi hakkında birkaç fikri vardı. Psiko-kimyager, Kongrosian'ın bulunduğunu öğrenir öğrenmez Beyaz Saray'ı aramıştı. "Teşekkür ederim," dedi ve Judd ile görüşeceği odaya, Kaliforniya Gelincik Odası'na doğru yürüdü.

Lanet olası Karplar, lanet Anton ve Felix, diye düşünüyordu halıyla kaplı koridorda yürürken, iki NP de peşinden geliyordu. Dieter Hogben projesini sabote ettiklerini bir düşünsene, belki Goltz haklıydı: *belki onlara karşı harekete geçmemiz gerekiyordu*! Ama çok güçlüler. Kaynakları da çok fazla. Baba oğul Karplar bu işte Nicole'den bile profesyoneldiler.

Acaba Goltz tam olarak ne demek istedi, diye düşündü. Richard Kongrosian'ı yakaladığımızda peşimizden sürüklediğimiz şey. Loony Luke ile ilgili bir şey miydi? Karplar ve Goltz kadar kötü bir kişi daha vardı; bir korsan, bir nihilist, kendini her şeyden üstün gören bir kişi daha. Her şey ne kadar karmaşıklaşmıştı ve hâlâ her şeyden önce Goering'le bitirilmesi gereken şu gereğinden uzun anlaşma işi vardı. Reich Mareşali belirgin şekilde karar alamıyordu, alamayacaktı da, asla işi sonlandıramayacaktı; onun bu kararsızlığı her şeyi yavaşlatıyor, Nicole'ün dikkatini tek bir yere topluyor, bu da çok şeye mal oluyordu. Goering bu gece de bir karar vermezse...

Fakat, Nicole'ün dediği üzere, bu akşam saat sekize kadar karar verecekti. Kendi yaşamına mal olacak (bundan feci şekilde haberdardı) bir savaşa girmişti.

Nicole içinden sert biçimde, Goering hak ettiğini alacak, diye düşündü. Goltz ve Karplar da hak ettiklerini alacaklar. Hepsi, Loony Luke bile. Ama bunu

yaparken çok dikkatli olmak, her konuya özenle yaklaşmak gerekti. Şu anda onu tüm bunlardan daha çok baskı altında tutan bir sorun vardı: Richard Kongrosian.

Kaliforniya Gelincik Odası'na çabucak girip psiko-kimyager Merrill Judd'ı selamladı.

Ian Duncan dehşet verici bir rüya görmüştü. Rüyasında yeşil buruşuk elleri olan iğrenç görünümlü yaşlı bir kadın ondan bir şey yapmasını istiyor, parmaklarını Ian'ın bedeninde gezdiriyordu. Kadının ne istediğini anlamamıştı, çünkü kadının sesi kırık dişleri arasında kayboluyor, çenesinden akan salyalarla yok olup gidiyordu. Kendini kurtarmaya, uykusundan uyanıp kadından kurtulmaya çalıştı...

"Tanrı aşkına!" Al'in şarkı söyler gibi sesi bilinçaltının katmanlarından sızıp Ian'a ulaştı. "Uyan! Dükkânı hareket ettirmeliyiz, üç saate kadar Beyaz Saray'da olmalıyız."

Nicole, dedi doğrulurken Ian bitkin bir sesle. Rüyamda gördüğüm oydu, kuru sarkmış memeleriyle yaşlı ve solgundu ama oydu. "Pekâlâ," diye mırıldandı zorlukla kalkarken. "Niyetim gerçekten uyumak değildi. Şu başıma gelene bak: Nicole ile ilgili bir kâbus gördüm, Al. Dinle, belki o gördüğümüz haline rağmen gerçekten yaşlıdır. Bir hile, görüntü hilesi falan olamaz mı? Yani..."

"Sahneye çıkacağız," dedi Al. "Jug'larımızı çalacağız."

"Ama bunu unutamıyorum," dedi Ian. "Uyum sağlama yeteneğim güçlü değildir. Bu her geçen gün

kâbus haline geliyor; papoola'yı Luke kontrol ediyor, bir olasılıkla Nicole yaşlı, öyleyse devam etmemizin ne anlamı var? Onu televizyondan izlemeye devam edemez miyiz? Bu bana yeter. Arzu ettiğim şey, o imge. Tamam mı?"

"Hayır, değil," dedi Al inatla. "Bunu yaşamamız gerek. Unutma, her zaman Mars'a gidebilirsin, gereken her şey elimizin altında."

Dükkân çoktan kalkmış, Doğu kıyısına, Washington D.C.'ye ilerliyordu.

İndiklerinde ufak tefek, şişman bir adam olan Harold Slezak onları sıcak şekilde karşıladı; ellerini sıkıp Beyaz Saray'ın hizmetli girişine doğru yürürken onları biraz rahatlattı. "Programınız çok iddialı," diye mırıldandı, "eğer altından kalkarsanız benim için, bizim için, yani Başkanın ailesi ve özellikle sanatın tüm özgün formlarıyla yakından ilgili First Lady için harika olacak. Özgeçmişlerinizden öğrendiğim kadarıyla, ikiniz 1900'lerin başında, 1920'lerde sanırım, Amerikan İç Savaşı'nda hayatta kalan jug gruplarıyla ortak stüdyoya girip kayıt yapmışsınız. Bu durumda gerçek jug'cılarsınız, tabii klasik müzik yapıyorsunuz, folk müziği değil."

"Evet, efendim," dedi Al.

"Hiç olmazsa araya bir folk parçası sokabilir misiniz?" diye sordu Slezak, hizmetli girişinde duran NP'lerin arasından geçerlerken. Beyaz Saray'a girmiş, araya serpiştirilmiş memurlar arasında, uzun koridorda ilerliyorlardı. "Mesela *Rockby My Sarah Jane*, repertuarınızda bu şarkı var mı? Yoksa?

"Var," dedi Al kısa keserek. Yüzünde bir an beli-

ren tiksinti ifadesi hemen yok oldu.

Slezak ikisine önüne geçmeleri için sevimli bir şekilde dokunurken, "Çok güzel," dedi. "Peki, yanınızda taşıdığınız bu yaratığın ne olduğunu öğrenebilir miyim?" Papoola'ya pek heyecanlı gözükmeyen bir bakış attı. "*Canlı mı*?"

"Bu bizim maskotumuz," dedi Al.

"Etkisine inandığınız bir şey demek?"

"Tam da öyle," dedi Al. "Onun sayesine heyecanımızla başa çıkabiliyoruz." Yavaşça papoola'nın başına vurdu. "Ayrıca o, gösterimizin bir parçası; biz çalarken dans ediyor. Maymun gibi."

"Ah, bayıldım," dedi Slezak, hevesi yerine gelmişti. "Şimdi anladım, Nicole'ün çok hoşuna gidecek; küçük tüylü şeylere bayılır." Kapıyı açtı.

Orada oturuyordu.

Luke nasıl bu kadar yanılabilir? diye düşündü Ian Duncan. Dükkânda gördüğünden bile güzeldi; televizyondaki görüntüsünden de farklıydı. İşte temel farklılık buydu, görüntüsünün o muhteşem özgünlüğü, gerçekliği. Duyular farkı biliyordu. Soluk renk bir mavi kumaş pantolon giymiş, küçük ayaklarında mokasenler ve Ian'ın dikkatsiz iliklenmiş düğmelerinin arasından pürüzsüz bronz tenini görebildiği (ya da gördüğünü hayal ettiği) beyaz gömleği ile orada oturuyordu. Hiç de resmi değil, diye düşündü Ian. Yukarıdan bakar bir hali de yoktu. Saçları güzel boynu ve kulaklarını açığa çıkaracak şekilde kısa kesilmişti, Ian buna bayıldı, tüm dikkati orada toplanmıştı. Ne kadar genç, diye düşündü. Yirmisinde bile gözükmüyordu. Acaba bir mucize olur da beni hatırlar mı,

diye merak etti. Ya da Al'i.

"Nicole," dedi Slezak, "bunlar klasik jug çalan çocuklar."

Nicole kafasını kaldırıp ikisine baktı, *The Times* okuyordu. Onları gülümseyerek selamladı. "Merhaba. Öğle yemeği yediniz mi? Dilerseniz size Kanada jambonu, tereyağı ve kahve getirebilirim." Sesi tuhaf bir şekilde ondan geliyor gibi değildi; odanın üstünde bir yerlerden, tavandan geliyor gibiydi. Ian yukarı bakınca bir dizi hoparlör gördü ve birden, Nicole ile aralarında koruyucu bir plastik bariyer olduğunu fark etti. Hayal kırıklığına uğramıştı ama bunun neden gerekli olduğunu biliyordu. Ona bir şey olsaydı...

"Yedik, Bayan Thibodeaux," dedi Al. "Teşekkür ederiz." O da yukarıdaki hoparlörlere bakıyordu.

Yedik, Bayan Thibodeaux'yu diye düşünüyordu Ian deli gibi. Tam tersi değil miydi? Üzerindeki mavi kumaş pantolon ve gömleği ile o bizi yutmadı mı? Garip düşünceler...

"Bak," dedi Nicole, Harold Slezak'a. "Yanlarında o küçük papoolalardan var, ne eğlenceli değil mi?" Al'e döndü, "Bakabilir miyim? Buraya getirsene," dedi. Bir işaretiyle aradaki plastik bariyer kalkmaya başladı.

Al papoola'yı bırakınca yaratık kalkan bariyerin altından Nicole'e doğru fırladı; hopladı ve Nicole onu güçlü, becerikli kollarının arasına aldı, sanki içini görüyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu.

"Kahretsin," dedi, "bu canlı değil, sadece oyuncak."

"Bildiğimiz kadarıyla hiçbiri hayatta kalamadı," diye açıkladı Al. "Ama bu özgün bir model, Mars'ta bulunan fosil kalıntıları temel alınarak imal edildi." Nicole'e doğru bir adım attı...

Bariyer birden yeniden yerleşti. Al papooladan ayrı kalmıştı ve sersemce bakıyor, hatta üzgün görünüyordu. Sonra birden içgüdüsel bir hareketle eli bileğindeki kumandaya gitti. Papoola sendeleyerek Nicole'ün kucağından yere zıpladı. Nicole çok şaşırmıştı, gözleri parlıyordu.

"Sen de bir tane ister misin Nicky?" diye sordu Harold Slezak. "Sana bir tane getirtebiliriz, hatta dilersen bir sürü."

"Neler yapıyor?" diye sordu Nicole.

Slezak önce bocaladı sonra, "Müziği hissettiği zaman dans eder, değil mi Bay Duncan?" dedi. "Belki Bayan Thibodeaux'ya şimdilik ufak bir şeyler çalabilirsiniz?" Ian ve Al'e doğru başını sallarken iri ellerini ovuşturuyordu.

"Ta... tabii," dedi Al. Ian ile bakıştılar. "Ah, küçük bir Schubert parçası, şu *Trout* düzenlemesini çalabiliriz. Pekâlâ, Ian, hazırlan." Jug'ın koruyucu kılıfını çıkarıp eline aldı. Ian da onu taklit etti. "Birinci jug'da ben Al Miller," dedi. "Ve yanımda, ikinci jug'da ortağım Ian Duncan. Size, küçük bir Schubert'le başlayarak favori klasikleri sunacağız."

Bamp bamp - bamp BAMP-BAMP baamp bamp, ba-bamp-bamp, bap-bap-bap-bap-bappp...

Nicole birden, "İkinizi daha önce nerede gördüğümü şimdi hatırladım," dedi. "Özellikle sizi Bay Miller."

Jug'larını indirip dikkatle beklemeye koyuldular.

"Şu hurda dükkânında," dedi Nicole. "Richard'ı almaya gittiğimde. Benimle konuşmuştunuz, Richard'ı rahat bırakmamı söylemiştiniz."

"Evet," diyerek doğruladı Al.

"Tanrı aşkına, sizi hatırlamayacağımı mı sandınız?" diye sordu.

"Çok kişiyle karşılaştı..."

"Ama belleğim iyidir," diyerek Al'in lafını kesti Nicole. "Karşıdaki kişi hiç önemli olmasa bile. Buraya gelmeden önce biraz zaman geçmesini beklemeliydiniz... ya da belki umurunuzda değil."

"Umurumuzda," dedi Al, "hem de çok."

Nicole uzun süre Al'e baktı. "Müzisyenler çok komik insanlar," dedi nihayet yüksek sesle. "Diğer insanlar gibi düşünmüyorlar, bunu fark ettim. Kendi fantezi dünyalarında yaşıyorlar, Richard gibi. O en kötüleri. Ama Beyaz Saray müzisyenleri arasında en iyisi. Belki bu ikisi birbirini getiriyordur, bilmiyorum, bu konuda iddialı değilim. Birileri bunun üzerine bilimsel bir araştırma yapıp bunu çözmeli. Pekâlâ, devam edin bakalım."

"Tamam," dedi Al, Ian'a hızlı bir bakış atarak.

"Ona bunu söylediğini, bana söylememiştin," dedi Ian. "Kongrosian'ı rahat bırakmasını söylediğini yani, bundan hiç söz etmedin."

"Bildiğini sanıyordum, oradaydın ve işittin sandım." Al umursamaz bir hareketle omuz silkti. "Yine de beni hatırlayacağına inanmazdım." Belli ki bu, Al'e hâlâ inanılmaz geliyordu, yüzünde inanamamanın karmaşık ifadesi vardı.

Tekrar çalmaya başladılar.

Bamp-bamp-bamp BAMP-BAMP baamp bamp...

Nicole kıkırdıyordu.

Başaramadık, diye düşündü Ian. Tanrım, işte en kötüsü, gülünç duruma düştük. Çalmayı bıraktı ama Al devam ediyordu, yanakları jug çalmaktan kızarıp şişmişti. Nicole'ün kahkahasını saklamak için elini ağzına götürdüğünün, onlarla ve gösterdikleri çabayla eğlendiğinin farkında değildi. Al tek başına parçanın sonuna kadar çaldı, sonra o da jug'ını indirdi.

"Papoola," dedi Nicole, tüm zalimliğiyle. "Dans etmedi. Bir adım bile atmadı, neden?" Sonra yine gülmeye başladı, kendine hâkim olamıyordu.

Al ruhsuz bir ifadeyle, "O... onu kontrol edemiyorum, uzaktan kumandaya bağlı," dedi. "Kumandası hâlâ Luke'da," dedi Ian'a dönerek. Papoola'yı çevirdi ve yüksek sesle, "Dans etsen iyi olur," dedi.

"Ah, bu gerçekten harika," dedi Nicole. "Baksana," dedi az önce yanına gelmiş bir kadına. Bu Janet Raimer'dı, Ian tanımıştı. "Dans etmesi için ona yalvarması gerekiyor. Hadi dans et, adın her neyse, Mars'tan gelen papoola-şeysi ya da Marslı papoola-şeysinin taklidi." Mokaseninin ucuyla hayata döndürmek ister gibi papoola'yı dürttü. "Hadi küçük, sevimli antika, sentetik kablolardan yapılma yaratık." Biraz daha kuvvetle dürttü.

Papoola üzerine sıçrayıp Nicole'ü ısırdı.

Nicole bir çığlık attı. Arkasından keskin bir patlama sesi geldi ve papoola tuzla buz oldu. Bir Beyaz Saray NP'si göründü, elinde tüfeği, bir Nicole'e bir de uçuşan parçalara bakıyordu, yüzü sakindi ama el-

leri ve tüfeği titriyordu. Al kendi kendine küfretmeye başladı, küfürleri bir şarkı gibi tekrarlıyor, hiç durmuyordu.

Sonra, "Luke," dedi Ian'a dönüp. "O yaptı. İntikam için. Sonumuz geldi." Sonsuza dek yaşlanmış gibiydi, çok bitkin görünüyordu. Jug'ını alıp kılıfına yerleştirmeye başladı, yapması gerekenleri otomatik hareketlerle, adım adım yapıyordu.

"Tutuklusunuz," dedi bir başka NP, birden arkalarında belirmiş, tüfeğini onlara doğrultmuştu.

"Eh, doğal olarak," dedi Al uyuşuk bir ifadeyle, anlamsızca başını sallıyordu. "Bu olayla hiçbir ilgimiz yok ama hadi, bizi tutuklayın."

Nicole, Janet Raimer ile birlikte, Ian ve Al'e doğru yürüdü ve şeffaf bariyerin önünde durdu. "Beni güldüğüm için mi ısırdı?" diye sordu yavaşça.

Slezak mendiliyle alnını silmeyi bıraktı. Hiçbir şey söylemiyor, sessizce onları izliyordu.

"Üzgünüm," dedi Nicole, "onu kızdırdım, değil mi? Ne yazık, gösterinizi izleyecektik. Bu akşam yemekten sonra."

"Luke yaptı," dedi Al.

"*Luke*." Nicole dikkatle Al'e bakıyordu. "Doğru ya, o senin patronun." Sonra Janet Raimer'a dönüp, "Sanırım onu da tutuklasak iyi olacak," dedi. "Sence?"

"Nasıl istersen," dedi Janet Raimer, rengi atmıştı, çok korkmuşa benziyordu.

Nicole, "Tüm bu jug işi... tamamen, bize karşı düşmanca bir harekete uydurulmuş bir kılıf, değil mi? Devlete karşı işlenmiş bir suç. Buraya insanla-

rı sahneye çıkmak için davet etme işini bir kez daha düşünmemiz gerek, hatta belki en başından beri hataydı. Bize karşı düşmanca niyetleri olan insanlara çok kolay giriş olanağı sağlıyor. Çok üzgünüm." Üzgün görünüyordu, kollarını kavuşturmuş, ileri geri sallanıyordu, düşüncelere dalmıştı.

"Nicole, inan bana..." diye söze başladı Al.

Dalgın, kendi kendine, "Ben Nicole değilim," dedi. "Bana Nicole deme. Nicole Thibodeaux yıllar önce öldü. Adım Kate Rupert, onun yerini alan dördüncü kişiyim. Ben yalnızca ilk Nicole gibi gözüken, onun işlerini yapan bir oyuncuyum ve bazen böyle şeyler olduğunda işimi çok iyi yapamıyorum. Aslında gerçek bir yetkim yok. Ülkeyi yöneten bir kurul var... onları hiç görmüyorum; ne onlar benimle ilgileniyor, ne ben onlarla. Böylece ödeşmiş oluyoruz.."

Al bir süre sessiz durduktan sonra, "Ömrün boyunca kaç kez böyle bir şeye kalkıştılar?" diye sordu.

"Altı-yedi kez," dedi Nicole. "Tamamen unutmuşum. Hepsinin nedeni psikolojikti. Çözümlenmemiş Oedipus kompleksleri ya da onun gibi başka alışılmadık bir şey. Umurumda değil." Sonra NP'lere döndü, birden çoğalmışlardı. Al ve Ian'a işaret edip, "Bana öyle geliyor ki bu ikisinin ne olup bittiğinden haberleri yok. Belki masumlar," dedi. Sonra Harold Slezak ve Janet Raimer'a döndü: "Yok edilmeleri zorunlu mu? Neden beyinlerindeki bellek hücrelerinin bir kısmını alıp onları göndermiyorsunuz, anlamıyorum. Neden böyle yapılmıyor?"

Slezak, Janet Raimer'a bakıp omuz silkti. "Eğer öyle istiyorsan."

"Evet," dedi Nicole, "öyle istiyorum. Bu işimi kolaylaştırır. Onları Bethenda'daki sağlık merkezine götürün, sonra serbest bırakın. Şimdi işimize dönelim, bunlardan sonra sahneye çıkacaklar..."

Bir NP silahıyla Ian'ı sırtından dürttü. "Koridordan lütfen."

"Tamam," diye mırıldandı Ian, jug'ını eline alarak. Ne oldu şimdi? Anlamıyorum. Bu kadın aslında Nicole değil ve daha kötüsü, Nicole diye biri yok, sadece o televizyon görüntüsü var. Ülkeyi bambaşka insanlar yönetiyor. Tamamen başka bir grup. Kim onlar, iktidara nasıl geçtiler? Ne zamandan beri yönetimdeler? Bunları öğrenebilecek miyiz? Buraya kadar geldik, neredeyse ortada neler döndüğünü öğreneceğiz. Yanılsamanın ardındaki gerçek, yaşamlarımız boyunca bizden gizlenen sırlar. Bize gerisini de anlatmazlar mı? Fazlası mümkün değil. Ayrıca, artık ne fark eder ki?

"Hoşça kal," diyordu Al, Ian'a.

"Ne... ne?" dedi korkarak. "Niye öyle dedin? Bizi serbest bırakacaklar, değil mi?"

"Birbirimizi hatırlamayacağız," dedi Al. "İnan bana, bunları hatırlamamıza izin vermeyecekler. O yüzden..." Elini uzattı. "O yüzden, hoşça kal Ian. Beyaz Saray'a kadar geldik, değil mi? Gerçi bunu da hatırlamayacaksın ama gerçek bu, bunu gerçekten başardık." Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Yürüyün," dedi NP ikisine birden.

Ellerinde amaçsızca taşıdıkları jug'larıyla Al Miller ve Ian Duncan koridorda adım adım, orada olduğunu bildikleri siyah tıbbi araca doğru ilerlediler.

Ian Duncan kendini bomboş bir sokağın köşesinde soğuktan titrerken bulduğunda gece olmuştu, platforma yanaşan toplu taşıma aracının parlayan beyaz ışığı yüzünden gözlerini kısmıştı. Burada ne işim var, diye kendi kendine sordu şaşkınlıkla. Kolundaki saate baktı, sekizdi. All Souls toplantısında olmam gerekmiyor muydu, diye düşündü, kafası karışmıştı.

Bir toplantıyı daha kaçıramam. Üst üste iki toplantı, cezası çok büyük, maddi olarak beni yıkar. Yürümeye başladı.

O tanıdık bina, Abraham Lincoln, tüm kule ve pencereleriyle ilerde gözüküyordu. Çok uzak değildi, acele etti, derin derin soluk alıyor, iyi bir hız tutturmaya çalışıyordu. Toplantı bitmiştir, diye geçirdi içinden. Büyük merkezi salonun ışıkları sönüktü. Kahretsin, dedi içinden.

Lobiye girerken, "All Souls bitti mi?" diye sordu kapıdaki görevliye, elindeki kimliği kimlik okuyucuya doğru tutuyordu.

"Kafanız biraz karışık galiba Bay Duncan," dedi Vince Strikerock. "All Souls dün geceydi, bugün Cuma."

Bu işte bir terslik var, diye düşündü Ian. Yine de hiçbir şey söylemedi, sadece başını sallayıp asansöre doğru hızla yürüdü.

Asansörden kendi katında indiğinde karşıdan bir kapı açıldı ve sinsi görünüşlü bir adam eliyle Ian'a işaret etti. "Hey, Duncan!"

Bu komşulardan Corley'di, adamı fazla tanımıyordu. Bu tarz bir karşılaşma felaketle sonuçlanabileceği

için Ian adama dikkatle yaklaştı. "Ne var?"

"Bir dedikodu," dedi Corley korku dolu bir sesle, aceleyle konuşarak. "Son dini-siyasi sınavınla ilgili, alışılmışın dışında bir şey. Seni yarın beş-altı gibi uyandırıp sürpriz bir sınava alacaklarmış." Koridora baktı. "1980'lerin sonu ile dini kolektivizm hareketine çalış. Anladın mı?"

"Evet, olur," dedi Ian minnettar bir ifadeyle. "Çok teşekkür ederim, belki ben de sana..." Lafı yarım kaldı, Corley çoktan dairesine girip kapısını kapatmıştı. Ian tek başına kaldı.

Yürürken, ne kadar iyi biri, diye düşündü. Hayatımı kurtardı, belki buradan kovulmamı önledi.

Dairesine girince Birleşik Devletler'in siyasi tarihi ile ilgili tüm kitapları önüne serip hazırlandı. Bütün gece çalışmaya kararlıydı. Bu sınavı geçmem gerek, başka şansım yok.

Ayık kalabilmek için televizyonu açtı. First Lady'nin o sıcak, tanıdık varlığı ekrana gelip odayı doldurdu.

"... ve bu gece bir saksafon dörtlüsü dinleyeceğiz, bize Wagner'in operalarından, özellikle en çok sevdiğim *Die Meistersinger*'den parçalar çalacaklar," diyordu. "Programı çok beğenip eğleneceğinize yürekten inanıyorum. Ondan sonra çok sevdiğiniz dünyaca ünlü çellocu Henri Le Clerc sahne alarak Jerome Kern ve Cole Porter'dan oluşan bir program sunacak." Gülümsedi, Ian Duncan da kafasını kitaplardan kaldırıp ona gülümsedi.

Acaba Beyaz Saray'da çalmak nasıl bir şey, diye düşündü. First Lady'nin önünde çalmak. Bir müzik

aleti çalmayı öğrenmemiş olman ne kötü. Rol yapamam, şiir yazamam, dans edemem, şarkı söyleyemem. Benim için hiç umut yok. Müzisyen bir aileden gelmiş olsaydım, bunları öğretecek bir annem ya da babam olsaydı...

Morali bozuk halde 1975'deki Fransız Hıristiyan-Faşist Parti'nin yükselişi üzerine notlar aldı. Sonra her zamanki gibi televizyonun büyüsüne kapılıp kalemini bıraktı ve sandalyesini ekrana çevirdi. Nicole şimdi söylediğine göre Almanya'da Schweinfort'tan aldığı Delft[14] çinisini gösteriyordu. Ne kadar güzel, berrak renkleri vardı... Nicole'ün güçlü, ince parmakları mineli çininin parlak yüzeyini okşarken Ian büyülenmiş şekilde onu izliyordu.

"Şu çiniye bakın," diyordu Nicole kısık sesiyle. "Böyle bir çininizin olmasını istemez miydiniz? Çok güzel değil mi?"

"Evet," dedi Ian Duncan.

"Kaçınız bir gün böyle bir çini görmek istersiniz?" diye sordu. "Ellerinizi kaldırın."

Ian umutla elini kaldırdı.

"Ah, neredeyse hepiniz," dedi Nicole içten, ışıltılı gülümsemesiyle. "Belki bir Beyaz Saray daha gezisi yaparız. İster misiniz?"

Ian sandalyesinde zıplayarak, "Evet, isterim!" diye bağırdı.

Nicole televizyon ekranından ona gülümsüyor gibiydi. Ian da ona gülümsedi. Sonra omuzlarında büyük bir ağırlıkla, istemeyerek kitaplarının başına döndü. Sonu gelmeyen gündelik yaşamın katı ger-

14 Delft: Hollanda'da çinileriyle ünlü bir şehir.

çekliğine dönüş.

Dairesinin penceresinde bir şey belirdi ve ince bir ses, "Ian Duncan, çok zamanım yok," dedi. Ian hızla dönünce dışarıda, gecenin karanlığında havada asılı duran, yumurtaya benzer bir şekil gördü. İçeriden bir adam ona seslenerek kollarını sallıyordu. Yumurtadan donuk bir pat pat sesi çıkıyordu, içerideki adam kapıyı açıp çıkınca aracın motorları yavaşça çalıştı.

Sınav için mi geldiler acaba? diye merak etti Ian Duncan. Çaresiz ayağa kalktı. Ne çabuk... henüz hazır değilim.

Araçtaki adam motorları beyaz egzozları bina yüzeyine değene dek öfkeyle sürdü, bunun üzerine oda sarsıldı ve birkaç yerde duvar sıvaları döküldü. Jet motorunun ısısıyla pencere parçalandı. Oluşan bu boşluktan adam bir kez daha bağırdı, Ian Duncan'ın kilitlenmiş duyularını harekete geçirmek istiyordu.

"Hey, Duncan! Acele et! Yanımda arkadaşın da var, o da başka bir gemiyle gidiyor!" Yaşlı adamın üzerinde gerçek dokumadan mavi çizgili, pahalı ama modası geçmiş bir takım elbise vardı, havada asılı duran yumurta şekilli araçtan beceriyle atlayıp odaya girdi. "Eğer başarmak istiyorsak gitmeliyiz. Beni hatırlamıyor musun? Al de hatırlamamıştı."

Ian Duncan adam ve Al'in kim olduğunu merak ederek adama baktı.

"Mama psikologları üzerinizde iyi iş çıkarmışlar," dedi yaşlı adam, soluk soluğaydı. "Şu Betherde, sağlam yer galiba." Ian'a yaklaşıp omzundan yakaladı. "NP'ler tüm hurda dükkânlarını kapatıyorlar. Mars'a gitmem gerekiyor, seni de yanımda götürüyorum.

Kendini toparlamaya çalış. Benim, Loony Luke, şu anda beni hatırlamıyorsun fakat Mars'a vardığımızda hatırlayacaksın, orada arkadaşın Al'i de göreceksin. *Hadi.*" Luke, Ian'ı bir zamanlar pencere olan duvardaki koca deliğe, oradan da havada asılı araca doğru yürüttü. Ian bu araca hurda dendiğini fark etti.

"Pekâlâ," dedi Ian, yanına alması gerekenleri düşünüyordu. Mars'ta neye ihtiyacı olurdu? Diş fırçası, pijamaları, kalın bir palto? Telaşla evine baktı, son bir bakış.

Uzakta polis sirenleri duyuldu.

Luke araca zıpladı, Ian da yaşlı adamın uzattığı eli yakalayıp peşinden gitti. Hurda zemininin parlak turuncu, böceğe benzer yaratıklarla dolu olduğunu görünce şaşırdı, Ian aralarına yerleşirken yaratıkların antenleri sallanıyordu. Hatırlamıştı, papoolalar. Ya da onun gibi bir şey.

Her şey yoluna girecek, papoolalar hep beraber aynı şeyi düşünüyordu. *Endişelenme, Loony Luke seni tam zamanında kurtardı, kıl payı kurtuldun. Sakinleş.*

"Evet," dedi Ian. Gemi gecenin boşluğuna ve karşıdaki gezegene doğru yükselirken aracın bir yanına yaslanıp rahatlamaya çalıştı.

. XIII .

Richard Kongrosian başında duran NP'ye sinirli bir yüzle, "Beyaz Saray'dan gerçekten ayrılmak istiyorum," dedi. Hem rahatsız olmuştu hem de korkuyordu; NP müdürü Pembroke'dan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Bildiği kadarıyla sorumlu kişi Pembroke'du.

Wilder Pembroke, "A.G. Chemie psiko-kimyageri Bay Judd az sonra burada olacak. O yüzden biraz sabırlı olun Bay Kongrosian," dedi. Sesi sakindi ama rahatlatıcı değildi, konuşmasında Kongrosian'ı tamamen huzursuz eden bir sertlik vardı.

"Buna katlanamıyorum," dedi Kongrosian. "Beni böyle götürmeniz, her yaptığımı izlemeniz. İzlenmeye tahammülüm yok, bende *hassas paranoya* var, bunu fark edemediniz mi?"

Odanın kapısı vuruldu. "Bay Judd, Bay Kongrosian'ı görecek," diye seslendi bir Beyaz Saray görevlisi.

Pembroke kapıyı açıp Merrill Judd'ı içeri aldı, Judd elinde resmi bir çantayla hızla odaya girdi. "Bay Kongrosian. Nihayet karşılaşabildiğimize sevindim."

"Merhaba, Judd," diye homurdandı Kongrosian, etrafında olup biten hiçbir şeyden memnun değildi.

"Yanımda sizin için yepyeni, denemenize hazır ilaçlar var," dedi Judd çantasını açıp içine elini so-

karken. "Imipramine hcl, günde iki defa 50'şer mg. Bu turuncu tablet. Kahverengi tablet ise bizim yeni methabyretinakoxide, 100'er..."

"Zehir," diye sözünü kesti Kongrosian.

Judd elini kulağına götürüp "Efendim?" dedi.

"Bunu almam; bu beni öldürme planınızın bir kısmı." Kongrosian bundan en ufak kuşku duymuyordu. Bunu, Judd elinde resmi A.G. Chemie çantasıyla içeri girer girmez anlamıştı.

"Asla," dedi Judd sertçe Pembroke'a bir bakış atarak. "Sizi temin ederim. Yardım etmeye çalışıyoruz. Size yardım etmek bizim işimiz efendim."

"Beni bu yüzden mi kaçırdınız?" diye sordu Kongrosian.

"Ben sizi kaçırmadım," dedi Judd dikkatli bir tavırla. "Şimdi bu..."

"Hepiniz birlikte çalışıyorsunuz," dedi Kongrosian. Buna bir yanıtı vardı, bu yanıtı vermek için hep doğru zamanı beklemişti. Psikokinetik gücünü kullanarak kollarını kaldırdı ve dikkatinin gücünü psiko kimyager Merrill Judd'a yöneltti.

Psiko-kimyager yerden yükselip havada asılı kaldı, elinde hâlâ sıkı sıkı tuttuğu A.G. Chemie çantası vardı. Şaşkınlıkla Kongrosian ve Pembroke'a bakıyordu. Gözleri dışarı fırlamıştı, konuşmaya çalıştı ama Kongrosian onu odanın kapalı kapısına fırlattı. Ahşap, ortası cam kapı Judd çarparak *içinden geçince* parçalara ayrıldı. Judd Kongrosian'ın görüş alanından çıkmıştı. Odada onunla birlikte sadece Pembroke ve NP'ler vardı.

Wilder Pembroke boğazını temizleyip kısık bir

sesle, "Sanırım... sağlığının nasıl olduğuna baksak iyi olur," dedi. Parçalanmış olmuş kapıya doğru yürürken omzunun üstünden, "A.G. Chemie'nin canı cehenneme" dedi Kongrosian. "Ben kendi doktorumu istiyorum, buraya getirdiğiniz hiç kimseye güvenmiyorum. Hem onu gerçekten A.G. Chemie'den olduğu ne malum? Büyük olasılıkla sahtekârın tekiydi."

"Her halükârda," dedi Pembroke, "artık onun için endişelenmene gerek kalmadı." Büyük bir çabayla ahşap kapının kalıntılarını açtı.

Kongrosian Pembroke'u koridora doğru takip ederek, "Gerçekten A.G. Chemie'den miydi?" diye sordu.

"Onunla telefonda kendin konuştun, onu önce arayan da sensin." Pembroke koridorda Judd'ın izini ararken hem öfkeli hem üzgün görünüyordu. "Nerede?" diye soruyordu. "Tanrı aşkına, bu adama ne yaptın Kongrosian?"

Kongrosian gönülsüzce, "Onu zemin katın altındaki çamaşır odasına yolladım. Bir şeyi yok," dedi.

Pembroke dikkatle bakarak, "Sen von Lessinger yönteminin ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Elbette."

"Üst düzey bir NP olarak benim von Lessinger donanımlarını kullanma iznim var. Psikokinetik yeteneğinle kötülük yapacağın bir sonraki kişiyi bilmek ister misin?"

"Hayır," dedi Kongrosian.

"Bilmek işine yarayabilirdi. Çünkü kendini durdurmak isteyebilirsin, pişman olacağın bir hareket olacak."

"Kimmiş bu kişi?" diye sordu Kongrosian bunun üzerine.

"Nicole," dedi Pembroke. "İstersen bana bir şeyler anlatabilirsin. Bugüne kadar yeteneğini siyasal amaçla kullanmaktan çekinmene neden olan kuram neydi?"

"'Siyasal mı'" diye yineledi Kongrosian. Yeteneğini siyasal amaçla nasıl kullanabileceğini anlamamıştı.

"Siyaset," dedi Pembroke, "hatırlatmak gerekirse, insanlara istediğini yaptırabilme sanatı, gerekirse zor kullanarak. Az önceki psikokinetik uygulaman doğrudanlığıyla anlaşılmadık bir şeydi... ama özünde siyasi bir hareketti."

Kongrosian, "Bunu insanlar üzerinde uygulamanın yanlış olduğunu düşünmüşümdür," dedi.

"Ama şimdi..."

"Şimdi," dedi Kongrosian, "durum farklı. Ben tutsağım, herkes bana karşı. Örneğin sen karşısın. Yeteneğimi sana karşı da kullanmam gerekebilir."

"Lütfen kullanma," dedi Pembroke. Gergin şekilde gülümsedi. "Ben sadece işini yapan, maaşlı bir hükümet görevlisiyim."

"Bundan çok daha fazlasısın," dedi Kongrosian. "Yeteneğimi Nicole'e karşı nasıl kullanacağımı öğrenmek isterdim." Kendini bunu yaparken hayal edemiyordu, Nicole ona korkuyla karışık bir saygı duyardı. Hatta fazla saygılıydı.

"Bekleyip görelim," dedi Pembroke.

Kongrosian, "Senin sadece benimle ilgili olarak von Lessinger donanımlarını kullanmaya zahmet etmen garip geliyor," dedi. "Sonuçta ben tamamen

değersiz, toplumun dışında kalmış biriyim. Asla doğmamış olması gereken bir hilkat garibesi."

"Bu konuşan, senin hastalığın," dedi Pembroke. "Bu söylediklerin zihninin derinliklerinde bir yerlerde, bunu sen de biliyorsun."

"Ama kabul et," diye ısrar etti Kongrosian, "birinin gidip senin yaptığın gibi von Lessinger aletini kullanması sıradan bir şey değil. Amacın neydi?" *Gerçek* amacın, diye düşündü kendi kendine.

"Benim görevim Nicole'ü korumak. Yakın zamanda ona karşı harekete geçeceğine göre..."

"Bence bu konuda yalan söylüyorsun," diye sözünü kesti Kongrosian. "Asla böyle bir şey yapmam. Hele Nicole'e."

Wilder Pembroke tek kaşını kaldırdı. Sonra dönüp asansör düğmesine bastı ve A.G. Chemie'nin psikokimyagerini aramak için aşağı indi.

"Neyin peşindesin?" diye sordu Kongrosian. Ne olursa olsun daima NP'lerden kuşkulanırdı, bundan sonra da kuşkulanacaktı, özellikle hurda dükkânındayken NP'lerin gelip kendisini götürmelerinden sonra. Bu adam Kongrosian'da daha da çok kuşku ve düşmanlık uyandırıyordu ama nedenini bir türlü anlayamamıştı.

"Ben yalnız işimi yapıyorum," diye tekrarladı Pembroke.

Yine de bilinç düzeyinde fark edemediği nedenlerden dolayı Kongrosian ona inanmıyordu.

"Peki, şimdi nasıl iyileşmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Pembroke asansörün kapıları açılırken. "A.G. Chemie'nin adamını da yok ettin." Asansöre girip

Kongrosian'ı yanına çağırdı.

"Kendi doktorumla. Egon Superb, o hâlâ beni tedavi edebilir."

"Ona mı gitmek istiyorsun? Bunu ayarlayabiliriz."

"Evet!" dedi Kongrosian istekle. "Olabildiğince çabuk. Bu evrende bana düşman olmayan tek kişi o."

"Seni oraya ben de götürebilirim" dedi Pembroke, sert, düz yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "İyi bir fikir olduğunu *düşünseydim*... ama bundan emin değilim."

"Beni götürmezsen," dedi Kongrosian "Seni yeteneğimle havaya kaldırıp Potomac'a fırlatıveririm."

Pembroke umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Hiç kuşkusuz yaparsın. Fakat von Lessinger aletine göre büyük olasılıkla yapmayacaksın. Şansımı denerim."

Kongrosian asansöre binerken rahatsız bir şekilde, "Von Lessinger yönteminin, biz *Psi*'ler söz konusu olduğunda düzgün bir şekilde çalışacağını düşünmüyorum," dedi. "En azından böyle dendiğini işittim. Biz neden-sonuç ilişkisinin dışındayız." Bu adamla uğraşmak zordu; güçlü, sevmediği bir adamdı. Hoşlanmadığı ya da güvenmediği.

Aşağı inerlerken belki de sadece polis kafa yapısıdır, diye düşündü.

Belki daha fazlasıdır.

Nicole, diye düşündü. Sana asla bir şey yapmayacağımı çok iyi biliyorsun; bu tartışılmaz bile, tüm dünyam alt üst olur. Kendi öz annem ya da kız kardeşimi, kutsal birisini incitmek gibi bir şey olur bu.

Gücümü kontrol altında tutmalıyım, diye düşündü. Tanrım, lütfen Nicole'ün yanındayken gücümü kontrol etmeme yardım et. Oldu mu?

Asansör aşağı inerken istekle bir yanıt bekledi.

"Bu arada," diyerek Pembroke düşüncelerinin arasına girdi. "Kokun kaybolmuşa benziyor."

"Kayboldu!" Sonra, NP'nin söylediği şey birden onu afallattı. "Nasıl, vücut kokumu alıyor muydun? Ama imkânsız! Gerçekten..." Sustu, kafası karışmıştı. "Şimdi de kaybolduğunu söylüyorsun." Anlamamıştı.

Pembroke onu süzdü, "Seninle bu asansörün içine sıkışmışken kokunu mutlaka alırdım. Tabii geri gelebilir. Gelirse sana mutlaka söylerim."

"Teşekkür ederim," dedi Kongrosian. Sonra, bu adam üstümde yavaş yavaş hâkimiyet kuruyor, diye düşündü. Hiç durmuyor. Bu adam usta bir psikolog... ya da belki, kendi tanımlamasıyla usta bir siyasal strateji uzmanı?

"Sigara?" Pembroke paketi uzattı.

Kongrosian korkarak bir adım geri attı. "Hayır. Bunlar yasadışı, çok tehlikeli. Bir tane bile içmem."

"Daima tehlike," dedi Pembroke sigarasını yakarken. "Değil mi? Daima tehlikeli bir dünya. Hiç boş bulunmadan dikkatli olman gerek. İhtiyacın olan şey bir koruma, Kongrosian. Özel seçilmiş, zor koşullarda eğitilmiş, her zaman yanında olacak bir NP ekibi." Hemen ekledi: "Yoksa..."

"Yoksa bu dünyada pek şansımın olmadığını düşünüyorsun."

Pembroke evet anlamında başını salladı. "Çok az,

Kongrosian. Bunu von Lessinger aletlerine dayanarak söylüyorum."

Pembroke'un bu sözünden sonra sessizlik içinde aşağı indiler.

Asansör durdu. Kapılar açıldı. Beyaz Saray zemininin altındaki kattaydılar. Kongrosian ve Pembroke dışarı adımlarını attılar. İkisinin de tanıdıkları bir adam ayakta onları bekliyordu. "Dinlemeni istiyorum, Kongrosian," dedi Bertold Goltz piyaniste.

NP müdürü bir saniye içinde hızla silahını çıkardı. Goltz'a nişan alıp ateş etti.

Fakat Goltz çoktan kaybolmuştu.

Ayakta durduğu yerde bir kâğıt parçası duruyordu. Kâğıdı Goltz düşürmüştü. Kongrosian durup kâğıdı aldı.

"Dokunma ona!" dedi Pembroke sert bir sesle.

Fakat çok geçti. Kongrosian kâğıdı almıştı, açtı ve okudu:

Pembroke seni öldürecek.

"İlginç," dedi Kongrosian. Kâğıdı NP'ye uzattı. Pembroke silahını geri koyup kâğıdı aldı, okuduktan sonra yüzü öfkeyle buruştu.

Arkalarından Goltz seslendi: "Pembroke aylardır burada, Beyaz Saray'da gözetim altına alınmanı bekliyor. Artık zaman kalmadı."

Pembroke silahını kaptı, dönerek ateş etti. Goltz yine aynı küçümseyici alayla sırıtarak kayboldu. Onu asla yakalayamayacaksın, diye düşündü Kongrosian. Goltz'un eli altında von Lessinger donanımları oldu-

ğu sürece.

Ne için zaman kalmadı? diye merak etti. Ne olacak? Goltz ne olacağını biliyor gibiydi ve büyük olasılıkla Pembroke da biliyor, ikisinin elinde de aynı cihaz var.

Peki, bunun benimle ne ilgisi var? diye düşündü.

Ben ve kontrol altında tutmaya yemin ettiğim yeteneğim. Bu onu kullanacağım anlamına mı geliyor?

Bunun ne anlama geldiğine dair en ufak bir öngörüsü yoktu. Büyük olasılıkla yapabileceği çok az şey vardı.

Nat Flieger'in evin dışından çocuk sesleri duydu. Nat'in bilmediği, ağıta benzer ritmi olan bir şarkı söylüyorlardı. Nat uzun yıllardır müzik işindeydi ama ne kadar uğraştıysa da şarkının sözlerini çıkaramadı; garip şekilde belirsiz, birbirine karışmış sözlerdi.

Gıcırdayan saz örgüsü sandalyesinden kalkarken Beth Kongrosian'a, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

Beth Kongrosian'ın rengi attı. "Bakmasanız iyi olur. Lütfen çocuklara bakmayın. Lütfen!"

Nat kibarca, "Biz bir müzik firmasıyız Bayan Kongrosian. Müzik yolundaki her şey ve herkes bizim işimizdir," dedi. Pencereye gidip dışarı bakma isteğinden kendini alamıyordu; o içgüdü, doğru ya da yanlış fark etmez, kanındaydı; uygarlıktan, nezaketten, her şeyden önce geliyordu. Dışarı bakınca daire şeklinde oturmuş çocukları gördü. Hepsi chupper'dı. Hangisinin Plautus Kongrosian olduğunu merak etti. Hepsi birbirine benziyordu. Belki şu sarı şort ve tişört giymiş olandı. Nat Molly ve Jim'e işaret etti;

pencereye, yanına geldiler.

Beş Neandertal çocuk, diye düşündü Nat. Zamandan kopuk, geçmişten ayrılıp bu çağa, şu ana, EME'den gelen bizlerin duyması, kaydetmesi için gelmiş bir sahne. Acaba bizim sanat bölümündekiler bu albümün kapağına ne koyarlar? Pencere dışındaki sahneyi daha fazla görmemek için gözlerini kapadı.

Ama yolumuza devam edeceğiz, dedi içinden. Çünkü buraya bir şey almak için geldik; elimiz boş dönemeyiz, en azından dönmek istemeyiz. Ve *bu önemli*. Bununla profesyonelce ilgilenmeli. Hatta bu, Richard Kongrosian'dan ne kadar iyi olursa olsun, ondan bile önemli. Ayrıca hassas duyarlılıklarımızı ciddiye almak gibi bir lüksümüz de yok.

"Jim," dedi hemen. "Ampek F-a2'yi getir. Hemen. Çocuklar susmadan."

Beth Kongrosian, "Onların şarkılarını kaydetmenize izin veremem," dedi.

"Kaydedeceğiz," dedi Nat. "Yerinde yapılan folk müzik kayıtlarına alışkınız. Bu AABD mahkemelerinde pek çok kez tartışıldı ve kayıt firması her zaman kazandı." Kayıt cihazını toplamasına yardım etmek için Jim Planck'ı takip etti.

Bayan Kongrosian, Nat'in arkasından, "Bay Flieger, onların ne olduklarını anlamıyor musunuz?" diye bağırdı.

"Anlıyorum," dedi Nat. Ve dışarı çıktı.

Ampek F-a2'yi hemen kurdular. Organizma sahte ayaklarını acıkmış gibi salladı ve uykulu şekilde nabzı atmaya başladı. Nemli havadan biraz etkilenmiş gibiydi, en azından biraz yavaştı.

Beth Kongrosian yüzü kararlılıkla katılaşmış halde yanlarında belirip alçak bir sesle, "Lütfen beni dinleyin," dedi. "Gece, hatta bu akşam bir toplantı olacak. Yetişkinler arasında. Herkesin kullandığı kırmızı taşlı yol üzerindeki korulukta, buraya çok yakın binalarında; bina onlara, derneklerine ait. Bol bol dans edip şarkı söyleyecekler. Tam sizin istediğiniz şey. Bu küçük çocuklarda bulabileceğinizden fazlası. Lütfen bekleyin ve bunun yerine onu kaydedin!"

Nat, "Her ikisini de kaydederiz," dedi. Jim'e Ampek F-a2'yi çocukların oluşturduğu daireye taşıması için işaret verdi.

"Sizi burada, evimde misafir ederim," dedi Beth Kongrosian, Nat'in arkasından koşarak. "Çok geç saatte, sabah iki civarında çok güzel bir şarkı söylerler, sözleri anlamak zordur ama..." Nat'i kolundan yakaladı. "Richard'la ben çocuğumuzu bundan uzak tutmaya çalıştık. Çocuklar, küçük oldukları için işbirliği yapmıyorlar; asıl istediğinizi alamazsınız. Yetişkinleri gördüğünüzde..." Sustu, sonra donuk bir sesle devam etti: "Ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Molly, Nat'e, "Bekleyelim," dedi.

Nat duraksayarak Jim Planck'a döndü. Jim başıyla onayladı.

"Peki," dedi Nat, Bayan Kongrosian'a. "Ama bizi binalarına, toplandıkları yere götürürseniz. Ve içeri girmemizi sağlarsanız."

"Evet," dedi Beth Kongrosian. "Sizi götüreceğim. Teşekkür ederim Bay Flieger."

Kendimi suçlu hissediyorum, dedi Nat içinden. Yüksek sesle, "Tamam. Siz de..." Sonra suçluluk

duygusuna yenik düştü. "Tanrı cezamı versin, bizi misafir etmenize gerek yok. Jenner'da kalırız."

"Ama ben isterim," dedi Beth Kongrosian. "Çok yalnızım, Richard yokken arkadaşa ihtiyaç duyuyorum. Buraya dışardan kısa süreliğine gelmiş insanlarla birlikte olmak nasıldır, bilemezsiniz."

Yetişkinleri fark eden çocuklar utanarak şarkılarını kestiler; gözlerini kocaman açarak Nat, Molly ve Jim'e bakıyorlardı. Müziklerini kaydetmenin zaten çok zor olduğunu fark etti Nat. O yüzden bu anlaşmayla hiçbir şey kaybetmemişti.

"Bu sizi korkutuyor mu?" diye sordu Beth Kongrosian.

Nat omuz silkti. "Hayır. Hem de hiç."

"Hükümetin bundan haberi var," dedi Beth. "Buraya araştırma için birçok etnolog ve Tanrı bilir daha neler gönderildi. Hepsi bunun bir tek şeyin kanıtı olduğunu söylüyor: tarih öncesi devirlerde Cro-Magnon insanının ortaya çıkmasından önceki dönemde..." Çaresizlikle sustu.

"Birbirleriyle konuşarak ürediler," diyerek sözünü tamamladı Nat. "İsrail'deki mağaralarda keşfedilen işaretlerin gösterdiği gibi."

"Evet," diyerek başını salladı Beth Kongrosian. "Büyük olasılıkla tüm sözde alt ırklar, hayatta kalamayan ırklar. *Homo Sapiens* tarafından özümsendiler."

"Ben farklı bir tahminde bulunacağım," dedi Nat. "Bana öyle geliyor ki, bu sözde alt ırklar kısa bir süreliğine var olup sonra yeterince uyum sağlayamadıkları için azalıp giden mutasyonlar. Belki o günlerde de

radyasyon sorunu vardı."

"Size katılmıyorum," dedi Beth Kongrosian. "Von Lessinger donanımıyla yapılan çalışma benim fikrimi destekliyor. Sizin kuramınızla onlar yalnızca mutasyon geçirmiş yaratıklar olurlardı. Ama ben onların gerçek ırk olduklarına inanıyorum... Bence onlar ayrı olarak ilk primattan, Proconsul'den evrimleştiler. Ve sonunda, *Homo Sapiens* onların avlanma sahalarına göç edince bir araya geldiler."

Molly, "Bir fincan kahve daha alabilir miyim? Üşüyorum," dedi. Titriyordu. "Bu nemli hava beni hasta ediyor."

"Eve gidelim," dedi Beth Kongrosian. "Doğru, buranın havasına alışkın değilsiniz, anlıyorum. Buraya ilk taşındığımızda nasıl olduğunu hatırlıyorum."

"Plautus burada doğmamıştı demek," dedi Nat.

"Hayır. Buraya onun yüzünden geldik."

"Hükümet onu alamaz mıydı?" diye sordu Nat. "Radyasyona maruz kalanlar için özel okullar var." Asıl terimi kullanmaktan kaçındı: radyasyon *mutantları.*

"Burada daha mutlu olacağını düşündük," dedi Beth Kongrosian. "Onların, kendi deyimleriyle chupper'ların çoğu burada. Son yirmi yıl boyunca dünyanın dört bir yanından buraya geldiler."

Dördü yine kuru ve sıcak eve girdiler.

"Aslında çok tatlı, küçük bir çocuk," dedi Molly. "Çok şeker ve hassas görünümlü, şeye rağmen..." Bir an duraksadı.

"Çenesine ve ayaklarını sürüyerek yürümesine rağmen," dedi Bayan Kongrosian doğruyu söyleye-

rek. "Henüz tamamen şekillenmedi. On üç yaş civarında başlıyor." Mutfakta kahveler için su kaynatmaya koyuldu.

Bu yolculuktan yanımızda getireceğimiz şeyler ilginç olacak, diye düşündü Nat Flieger. Hem bizim hem Leo'nun beklediğinden çok çok farklı şeyler.

Acaba nasıl satacak, diye merak etti.

Ertesi günün randevularını incelerken Amanda Conners'ın telefondan gelen tatlı, saf sesi Dr. Egon Superb'i şaşırttı. "Sizi görmek isteyen biri var doktor. Bay Wilder Pembroke."

Wilder Pembroke! Dr. Superb sandalyesinin arkasına dimdik yaslanıp bir refleksle randevu defterini kenara itti. NP görevlisi bu sefer ne istiyordu? Bir anda içgüdüsel şekilde dikkat kesildi ve telefona, "Bir dakika lütfen," dedi. *Sonunda beni görevden almaya mı geldi?* diye merak etti. Öyleyse o özel hastayla farkında olmadan görüşmüş olmam gerek. Tedavi etmek için var olduğum hasta, ya da tedavi edememek için. Başarısız olmak için burada bulunduğum hasta.

Bunları düşünürken alnından terler boşalıyordu. Demek kariyerim, AABD'deki tüm psikanalistler gibi sona eriyor. Şimdi ne yapacağım? Bazı meslektaşları komünist ülkelere kaçmıştı ama kuşkusuz orada buradakinden rahat değillerdi. Pek çoğu Ay'a ya da Mars'a göç etmişti. Ve birkaçı da (şaşkınlık verecek derecede biraz "fazlaca" birkaçı da) A.G. Chemie'de işe başlamıştı, kendilerine karşı başlatılan eleştirinin baş sorumlusu firmada.

Emekli olamayacak kadar genç, başka meslek

edinemeyecek kadar da yaşlıydı. Mutsuz halde, bu durumda hiçbir şey yapamam, diye düşündü. Ne devam edebilirim ne de bu işi bırakabilirim; hastalarımın kendilerini içinde buldukları, açmaz denen durum. Şimdi onlara ve yaşamlarının karmaşıklığına karşı daha çok şefkat hissediyordu.

Amanda'ya, "Müdür Pembroke'u içeri gönder," dedi.

Katı bakışlı fakat sessiz NP, daha önceki gibi sivil kıyafetiyle yavaşça ofise girip Dr. Superb'in karşısına oturdu.

"İçerdeki kız iyiymiş," dedi Pembroke dudaklarını yalayarak. "Ondan ne olur merak ediyorum. Olasılıkla biz..."

"Ne istiyorsun?" dedi Superb.

"Bir yanıt. Bir soruma." Pembroke arkasına yaslanıp önceki yüzyıldan kalma antika, altın bir sigara tabakası çıkardı; sigarasını yine antika çakmağıyla yaktı. Dumanı üflerken koltuğa yerleşerek bacak bacak üstüne attı. "Hastanız, Richard Kongrosian, tekrar savaşabileceğini fark etti."

"Kime karşı?"

"Ona baskı uygulayan kişilere karşı. Bize, elbette. Karşısına çıkan herkese. Bilmek istediğim şu. Richard Kongrosian ile çalışmak istiyorum fakat kendimi ondan korumam gerek. Dürüst olmak gerekirse ondan korkuyorum, hatta içinde bulunduğumuz durumda, ondan dünyadaki herkesten daha çok korkuyorum doktor. Nedenini de biliyorum; von Lessinger cihazını kullandım ve neden konuştuğumun farkındayım. Onun zihninin anahtarı nedir? Kongrosian'ı nasıl

şey hale getirebilirim..." Pembroke uygun kelimeyi ararken ellerini havada salladı. "Güvenilir. Anlıyor musunuz? Açıkçası ufak bir tartışmadan sonra havaya kaldırılıp kendimi cehennemin dibinde bulmak istiyorum." Yüzünün rengi soluktu ve her an kırılabilecek bir katılıkla oturuyordu.

Dr. Superb bir an durduktan sonra, "Beklediğim hastanın kim olduğunu şimdi anladım," dedi. "Başarısız olmam konusunda yalan söyledin. Başarısız olmayacağım. Hatta aslında bana ciddi şekilde ihtiyacı var. Hastanın da aklı başında."

Pembroke dikkatle ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"*Hasta sensin.* Üstelik başından beri bunun farkındaydın. Senin yüzünden yanlış yönlendirildim. En baştan beri."

Bir süre sonra Pembroke evet anlamında başını salladı.

"Ve bu hükümetin işi değil," dedi Superb. "Bu senin ayarladığın bir şey. Bunun Nicole ile hiçbir ilgisi yok." En azından doğrudan bir ilgisi yok, diye düşündü.

"Dikkatli ol," dedi Pembroke. Silahını çıkarıp serbestçe kucağına koydu, eli yakındaydı.

"Sana Kongrosian'ı nasıl kontrol edeceğini söyleyemem. Onu ben bile kontrol edemem, bunu gördün."

"Ama biliyorsun," dedi Pembroke. "Birilerinin onunla çalışabileceğini varsayalım, onunla çalışabilirsem, hakkında bu kadarını biliyorsun." Gözlerini kırpmadan ışıldayan gözlerle Superb'a baktı.

Bekliyordu.

"Ona teklif etmeyi düşündüğüm şeyi bana söylemen gerek."

Pembroke silahını alıp Dr. Superb'a doğrulttu ve "Nicole ile ilgili onun ne düşündüğünü söyle."

"Nicole onun için Magna Mater figürü. Hepimiz için olduğu gibi."

"*Magna Mater* mi?" Pembroke öne eğilerek dikkat kesildi. "O da ne demek?"

"Büyük, ilk anne."

"Yani bir başka deyişle onu tanrılaştırıyor. Nicole onun için bir ölümlü değil, bir tanrıça gibi. Sence Kongrosian nasıl..." Pembroke duraksadı. "Farz edelim Kongrosian birden *Ge* oldu, gerçek bir *Ge*, çok büyük dikkatle saklanan devlet sırlarından birini bilen biri. Nicole'ün yıllar önce öldüğünü, bugünkü sözde Nicole'ün bir oyuncu, Kate Rupert adlı birisi olduğunu bilen biri."

Superb'in kulakları uğuldadı. Dikkatle Pembroke'a baktı ve bir anda gerçeğin farkına vardı. Bu konuşma bittiği zaman Pembroke onu öldürecekti.

"Ne de olsa," dedi Pembroke, "gerçek bu." Silahını yine kılıfına soktu. "*Ona saygısını kaybeder mi?* Onunla işbirliği yapabilir mi?"

Superb bir süre sonra, "Evet. Yapabilir. Kesinlikle yapar," dedi.

Pembroke'un rahatladığı belliydi. Titremesi durunca ince, düz yüzüne renk geldi. "Güzel. Umarım doğruyu söylüyorsundur doktor, çünkü doğruyu söylemiyorsan buraya geri gelir, ne olursa olsun seni yok ederim." Birden ayağa kalktı. "Hoşça kal."

Superb, "İşimi bırakacak mıyım?" dedi.

"Elbette. Niye bırakmayasın?" Pembroke sakin bir şekilde gülümsedi. "Kime ne faydan var ki? Bunu biliyorsun doktor. Senin zamanın doldu. İlginç bir söz oyunu oldu..."

"Farz et ki, biraz önce bana söylediğin şeyi ben sana söyledim."

"Ah, lütfen. Bu işimi kolaylaştırır. Görüyorsun doktor, niyetim bu Geheimnis'i *Be*'lere açıklamak. Benimle birlikte, aynı anda Karp und Sohnen Werke de diğerini açıklayacak."

"Diğeri nedir?"

"Beklemen gerekecek," dedi Pembroke. "Anton ve Felix Karp kendilerini hazır hissedene dek." Ofis kapısını açtı. "Yine görüşürüz doktor. Yardımın için teşekkürler." Kapı arkasından kapandı.

Devletin en büyük sırrını öğrendim, diye düşündü Dr. Superb. *Ge* topluluğunun en tepe halkası içindeyim.

Ama hiç önemi yok. Çünkü kariyerimi devam ettirmek için bu bilgiyi kullanamam. Bütün mesele de bu. Bildiğim kadarıyla. Kariyerim ve hiçbir şey. Kahretsin, hiçbir şey!

Pembroke'a karşı zalim, saf ve gittikçe hâkimiyeti altında kaldığı bir nefret duydu. Onu öldürebilseydim, yapardım, diye düşündü. Hemen şimdi. Peşinden gidip...

"Doktor." Telefondan Amanda'nın sesi geldi. "Bay Pembroke işi bırakmanız gerektiğini söylüyor." Sesi titriyordu. "Bu doğru mu? Bir süre daha çalışmanıza izin vereceklerini sanıyordum."

"Doğru," diye onayladı Superb. "Bitti. Hastalarımı, randevusu olan herkesi arayıp durumu açıklasan iyi olur."

"Peki doktor." Amanda gözyaşları içinde telefonu kapadı.

Lanet herif, dedi Superb içinden. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Hiçbir şey.

İç hat bir kez daha açıldı ve Amanda tereddütlü bir sesle konuştu: "Bir şey daha söyledi. Söylemeyecektim ama... benim hakkımda. Sizi kızdıracağını bildiğim için..."

"Ne dedi?"

"Beni kullanabileceğini söyledi. Nasıl olduğunu söylemedi ama her ne ise ben..." Bir an sessiz kaldı. "Kendimi çok kötü hissettim," diye bitirdi lafını. "Daha önce hiç hissetmediğim şekilde. Bana bakan ya da benimle konuşan kim olursa olsun. Bana kim ne derse desin. Bu farklıydı."

Superb ayağa kalkıp ofis kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Pembroke gitmişti, sadece masasında oturmuş bir mendille gözlerini silen Amanda Conners'ı gördü. Superb binanın ön kapısına doğru gidip kapıyı açtı ve merdivenlerden indi.

Park edilmiş aracın kilidini açıp içinden krikoyu aldı, elinde kriko ile kaldırımda yürümeye başladı. Müdür Pembroke'u ararken çeliğin avcunun içindeki sapı kaygan ve soğuktu.

Uzakta küçülmüş bir figür gördü. Algıda değişim, diye düşündü. Küçük görünmesine neden oluyor. Ama değil. Dr. Superb, NP'ye doğru krikoyu yukarıda tutarak yürüdü.

Pembroke'un görüntüsü büyüyordu.

Pembroke ona dikkat etmiyordu, Superb'in geldiğini fark etmemişti. Yanından gelip geçen insanlarla birlikte hareketsiz, seyyar bir haber makinesinin başlıklarına bakıyordu.

Başlıklar büyük, siyah renkte ve uğursuzdu. Dr. Superb yaklaştıkça başlığı gördü, kelimeleri seçebildi. Krikoyu indirip yavaşladı, diğerlerinin yanına geldi.

"Karp devlet sırrını açıklıyor!" diye feryat ediyordu haber makinesi işitme mesafesi içerisindeki herkese. "Der Alte bir simulakrum! Yenisi çoktan yapılıyor!"

Haber makinesi yeni müşteriler bulmak için ilerlemeye koyuldu. Herkes donmuştu. Dr. Superb rüyada gibiydi, gözlerini kapayıp kendi kendine buna inanmakta güçlük çekiyorum, diye düşündü. Çok büyük güçlük.

"Karp çalışanı yeni der Alte simulakrumunun planlarını çaldı!" diye bağırıyordu haber makinası yarım blok öteden. Sesi yankılanıyordu. "Planlar açıklanıyor!"

Bunca yıl, diye düşündü Dr. Superb. Cansız bir mankene tapındık. Hayattan yoksun cansız bir varlığa.

Gözlerini açınca Wilder Pembroke'un haber makinesinin uzaklaşan gürültüsünü işitebilmek için garip şekilde eğilip büküldüğünü gördü; Pembroke makinenin ardından birkaç adım attı, büyülenmiş gibiydi.

Pembroke uzaklaşırken daha önceki gibi küçüldü. Peşinden gitmeliyim, dedi Dr. Superb içinden.

Onu yine eski boyutuna, gerçek haline getirmeliyim ki yapmam gerekeni yapabileyim. Kriko gittikçe kayganlaşıyor, terden öyle ıslanıyordu ki tutması zorlaşıyordu.

"Pembroke!" diye bağırdı.

Pembroke'un figürü dondu, yüzünde donuk bir gülümseme vardı. "Artık her ikisini de biliyorsun. Özgün şekilde bilgilendirildin Superb." Pembroke kaldırımda geri dönüp Superb'e doğru yürümeye başladı. "Sana bir önerim var. Bence sen de bir muhabir makinesi al, kendi haberini ver. Korkuyor musun?"

Superb, "İkisi birden çok fazla," diyebildi. "Düşünmem gerek." Kafası karışık halde haber makinesinin vızıltısını dinledi, sesi hâlâ işitiliyordu.

"Ama anlatacaksın," dedi Pembroke, "eninde sonunda. Hâlâ gülümseyerek silahını çıkardı, bir uzman gibi Superb'in alnına nişan aldı. "Sana emrediyorum doktor." Kaldırımda yavaşça Superb'e doğru yürüdü. "Artık zaman kalmadı, Karp und Sohnen harekete geçti. O an geldi doktor, Augenblick*[15], Alman dostlarımızın dediği gibi. Sence de öyle değil mi?"

"Bir muhabir makine çağırayım," dedi Superb.

"Kaynağını söyleme doktor. Seninle içeri geleyim." Pembroke, Superb'i binanın merdiveninden çıkarıp ofisine doğru yürüttü. "Hastalarımdan birinin, bir *Ge*'nin bunu sana sır olarak verdiğini ama bunu saklanamayacak kadar önemli bulduğunu söyleyeceksin."

"Aynen öyle," dedi Superb başıyla onaylayarak.

15 Augenblick: (Alm.) An, dakika.

"Bunun toplum üzerindeki psikolojik etkisini de düşünme," dedi Pembroke. "*Be*'ler üzerinde yani. İlk şok atlatıldıktan sonra üstesinden geleceklerdir. Bir tepki olacak elbette, bunun hükümet sistemini yok edeceğini düşünüyorum. Öyle değil mi? Demek istediğim artık yeni der Alteler ve sözde Nicoleler olmayacak. *Ge* ve *Be* ayrımı da olmayacak Çünkü hepimiz *Ge* olacağız. Yanılıyor muyum?"

"Hayır," dedi Superb adım adım ofisine doğru yürürken, hiç sesini çıkarmadan kendilerine bakan Amanda Conners'ın yanından geçiyordu.

Pembroke neredeyse kendi kendine mırıldandı: "Endişe ettiğim tek şey Bertold Goltz'un tepkisi. Onun dışında her şey yolunda gözüküyor, o bir türlü öngöremediğim tek unsur."

Superb durup Amanda'ya döndü. "*New York Times* muhabir makinesini bağlar mısın lütfen."

Amanda telefonu eline alıp uyuşuk hareketlerle numarayı çevirdi.

Maury Fraunzimmer, beti benzi atmış halde sesli sesli yutkunup gazeteyi yerine koydu, Chic'e dönüp homurdanarak "Bilgiyi hangimiz sızdırdı, biliyor musun?" diye sordu. Sanki şimdiden ölmüş gibi eti uyuşuyordu.

"..."

"Kardeşin Vince. Karp'tan buraya getirdiğin kardeşin. Bu sonumuz. Vince Karp için çalışıyormuş, onu kovmamışlar ki, onu buraya *göndermişler*." Maury iki eliyle gazeteyi katladı. "Tanrım, keşke göç etmiş olsaydın. Eğer gitmiş olsaydın o buraya asla giremez-

di; sen dedin diye onu işe almış olmazdım." Panik dolu gözlerle Chic'e baktı. "*Neden gitmene izin vermedim ki?*"

Fraunzimmer Associates fabrikası dışında bir haber makinesi vızırdıyordu: "...büyük devlet sırrı! Der Alte bir simulakrum! Yenisi çoktan yapılıyor!" Merkezi devrelerden kontrol edilen haber silbaştan dönüp duruyordu.

Maury, Chic'e, "Şunu yok et," diye hırladı. "Şu makineyi. Tanrı aşkına gönder şunu."

Chic kaskatı bir ifadeyle, "Olmaz. Denedim. Hem de ilk duyduğumda," dedi.

Birbirlerine baktılar, o ve patronu Maury Fraunzimmer, hiç konuşmadan. Zaten söylenecek bir şey yoktu. İşleri son bulmuştu.

Hatta belki yaşamları da.

En sonunda Maury, "Şu Loony Luke dükkânları," dedi. "Hurda dükkânları hani. Hükümet hepsini kapadı, değil mi?"

"Neden?"

"Çünkü göç etmek istiyorum," dedi Maury. "Buralardan gitmeliyim. Sen de gitmelisin."

"Hepsi kapandı," dedi Chic başını sallayarak.

"Ne izliyoruz, biliyor musun?" dedi Maury. "Bu bir oyun. Biri ya da birileri tarafından hazırlanmış, AABD hükümetine karşı bir komplo. Bunlar Goltz gibi dışarıda değil, çarkın içindeki insanlar. Bunlar kartellerle, Karp'la, en büyükleriyle çalışıyorlar. Çok büyük güce sahipler. Bu sokak kavgası değil. Kaba ağız dalaşı değil." Terden sırılsıklam kırmızı yüzünü mendille sildi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Kahret-

sin, bu işin içine çekildik, her an NP'ler gelebilir."

"Ama niyetimizin bu olmadığını..."

"Hiçbir şey bilmiyorlar. Herkesi tutuklayacaklar. Üsttekileri de, alttakileri de."

Uzaktan bir siren sesi geldi. Maury gözlerini iyice açmış sesi dinliyordu.

. XIV .

Nicole Thibodeaux durumu anlar anlamaz Reich Mareşali Hermann Goering'in öldürülmesi emrini verdi.

Gerekliydi. Çok büyük olasılıkla Devrim yanlılarıyla bağlantıları vardı, bu riski asla alamazdı. İşin içinde çok fazla şey vardı.

Beyaz Saray'ın gizli bahçelerinden birinde, en yakın askeri birlikten çağrılan bir ekip işi halletti; Nicole boş gözlerle lazer tüfeklerin alçak, neredeyse duyulmayan seslerini dinlerken kendi kendine, bu adamın ölümünün onun Üçüncü Reich içinde ne kadar az gücü olduğunu kanıtladığını düşünüyordu. Çünkü ölümü Nicole'ün zamanında, bugünde hiçbir değişikliğe neden olmadı; olay en küçük bir zaman kayması bile yaratmadı. Bu, Nazi Almanyasının yönetim yapısı üzerine yapılmış bir yorumdu.

Daha sonra NP müdürü Wilder Pembroke'u çağırdı.

"Bir rapor istiyorum," dedi. "Karpların nereden destek aldıklarına dair. Kaynaklarına ek olarak. Yandaşlarına güvenmeden bu işe kalkışamayacakları belli." Üst düzey NP yetkilisine titizlikle hesaplanmış bir dikkatle baktı. "Ulusal Polis ne durumda?"

Wilder Pembroke sakin yanıtladı: "Hainlerle savaşmaya hazırız." Rahatsız olmuşa benzemiyor-

du; hatta Nicole adamın kendine her zamankinden çok hâkim olduğunu düşündü. "Hatta onları toplamaya başladık bile. Karp çalışanları ve yöneticileri, Fraunzimmer şirketi personeli. Adı karışan herkes; von Lessinger donanımlarını kullanarak bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Peki, neden von Lessinger yöntemini kullanarak buna hazırlanmadınız?" diye sordu Nicole sertçe.

"Kabul etmeliyiz ki olay orada vardı. Ama sadece küçük bir olasılık olarak. Olası alternatif gelecekler arasında milyonda bir ihtimalle. Biz hiç..."

"İşte şimdi işinden oldun," dedi Nicole. "Personelini gönder. Onlar arasından yeni polis müdürünü seçeceğim."

Pembroke kızardı, inanamıyordu, kekeleyerek, "Ama her an tehlikeli alternatifler..." diye sözünü sürdürmeye çabaladı.

"Bana saldıracağını biliyordun," dedi Nicole. "O şey, Marslı hayvan beni ısırdığında bu olayın seni uyarmış olması gerekiyordu. O olaydan sonra dışarıdan bir saldırı bekliyor olman gerekirdi, çünkü o bir başlangıçtı."

"Luke'u... yakalayalım mı?"

"Luke'u yakalayamazsın. Luke Mars'ta. O gün burada, Beyaz Saray'daki iki adam dâhil hepsi Mars'ta. Luke gelip onları aldı." Elindeki raporu Pembroke'a fırlattı. "Her neyse, zaten artık hiçbir yetkin yok."

Tatsız, gergin bir sessizlik oldu.

"O şey beni ısırdığında," dedi Nicole, "zor günlerin başladığını anladım." Ama bir açıdan onun Nicole'ü ısırması iyi bir şeydi, çünkü kadını alarma

geçirmişti. Artık gafil avlanamazdı, hazırdı, bir şey ya da birisi onu yine ısırmadan önce uzun zaman geçmesi gerekecekti.

"Lütfen Bayan Thibodeaux," diye söze başladı Pembroke.

"Hayır," dedi Nicole. "Şikâyet etme. Kovuldun. Bu kadar." İçinden, sende güven duymadığım bir şey var, dedi. Belki o papoola hayvanının beni ısırmasına izin verdiğin içindir. O olay senin düşüşünün, kariyerinin sonunun başlangıcı oldu. O zamandan beri senden kuşkulanıyorum.

Ve olay neredeyse sonum oluyordu, diye düşündü.

Kapı açıldı, içeri gülümseyerek Richard Kongrosian girdi. "Nicole, şu A.G. Chemic psiko-kimyagerini çamaşırhaneye fırlattığımdan beri *tamamen görünür oldum.* Bu bir mucize!"

"Çok güzel, Richard," dedi Nicole. "Fakat burada gizli bir toplantı yapıyoruz. Lütfen sonra gel."

İşte şimdi Kongrosian, Pembroke'u anlamıştı. Yüzündeki ifade birden değişti. Düşmanlık... Nicole nedenini merak etti. Düşmanlık ve korku.

"Richard," dedi Nicole birden. "NP müdürü olmak ister misin? Bu adam..." Wilder Pembroke'u işaret etti. "Kovuldu."

"Şaka yapıyorsun," dedi Kongrosian.

"Evet," dedi Nicole. "Biraz şaka. Biraz da gerçek." Nicole'ün ona ihtiyacı vardı, ama ne şekilde? Onu ve yeteneklerini nasıl kullanabilirdi? Şu anda bilmiyordu.

Pembroke katı bir ifadeyle, "Bayan Thibodeaux, eğer fikrinizi değiştirirseniz..." dedi.

"Değiştirmeyeceğim."

"Her halükârda," dedi Pembroke ölçülü ve hazırlıklı bir sesle, "pozisyonuma geri dönüp size hizmet etmekten mutluluk duyarım." Bunu söyledikten sonra odadan çıktı, kapı arkasından kapandı.

Kongrosian birden, "Bu adam bir şey yapacak," dedi. "Ne olduğundan emin değilim. Böyle bir zamanda kimin sana sadık olduğunu anlayabilir misin? Ben ona güvenmiyorum; bence o, tüm gezegen çapında bana karşı düzenlenen komplonun bir parçası," Telaşla ekledi: "ve sana karşı da. Senin de peşindeler, değil mi?"

"Evet, Richard." Nicole içini çekti.

Beyaz Saray'ın dışında bir haber makinesi bağırıyordu, Nicole makinenin Dieter Hogben ile ilgili haberleri yaydığını duydu. Makine tüm hikâyeyi biliyor, sonuna kadar sömürüyordu. Nicole tekrar içini çekti. Attığı her adımın arkasında bulunan yönetici konsey, o gölge gibi belirsiz figürler şimdi, hiç kuşkusuz uykularından uyandırılmış gibi ayaklanmışlardı. Ne yapacaklarını merak etti. Çok bilgeydiler, hepsi çok yaşlıydı. Toplu yılanlar gibi soğuk ve sessizdiler ama bir yandan da canlıydılar. Son derece etkinlerdi fakat her zaman görünmezlerdi. Onlar asla televizyona çıkmaz, Beyaz Saray turu düzenlemezlerdi.

Şu anda onlarla yer değiştirmek istiyordu.

Sonra birden bir şeyi fark etti. Haber makinesi onun hakkında da bir haber yayıyordu. Yeni der Alte Dieter Hogben ile ilgili değil, tamamen diğer *Ge* ile ilgili.

Daha iyi işitebilmek için pencereye gitti. Haber

makinesi diyordu ki... anlamaya çalıştı.

"Nicole öldü!" diye bağırıyordu makine. "Yıllar önce! Oyuncu Kate Rupert onun koltuğunda! Tüm yönetim organları sahte, iddiaya göre..." Haber makinesi devam ediyordu. Nicole ne kadar çabalasa da artık işitemiyordu.

Richard Kongrosian'ın yüzü kafa karışıklığı ve huzursuzlukla buruştu, "Bu... bu da neydi Nicole? Senin öldüğünü söyledi."

"Ölmüş gibi mi görünüyorum?" dedi Nicole şımarık bir edayla.

"Ama bir oyuncunun senin yerini aldığını söyledi." Kongrosian afallamış bir şekilde ona baktı, yüzü anlayamamaktan dolayı şekilden şekle giriyordu. "Sen bir oyuncu musun Nicole? Der Alte gibi bir sahtekâr?" Bakmaya devam etti, her an acıyla gözyaşlarına boğulacakmış gibiydi.

"Bu sadece sansasyonel bir gazete haberi," dedi Nicole ciddiyetle. Ama her yanı buz kesilmişti. Artık her şey ortadaydı; üst düzey bir *Ge*, Beyaz Saray'a Karplardan bile yakın biri bu son büyük sırrı açıklamıştı.

Artık saklanacak bir şey kalmamıştı. Böylece çok sayıdaki *Be*'ler ile az sayıdaki *Ge*'ler arasındaki fark ortadan kalkmıştı.

Kapı vuruldu, hiç beklemeden ciddi bir suratla Garth McRae içeri girdi. Elinde bir *New York Times* gazetesi vardı. "Şu psikanalist, Egon Superb bir muhabir makinesine bilgi vermiş," dedi Nicole. "O nasıl öğrendi, en ufak fikrim yok, seninle ilgili birinci elden bilgi alabilecek bir konumda değil; belli ki biri bilinçli

olarak ona bilgi sızdırmış." Gazeteyi inceledi, dudakları kımıldıyordu. "Bir hasta. Bir *Ge* hasta ona sırrı açıklamış ve asla öğrenemeyeceğimiz nedenlerden dolayı gazeteyi aramış."

"Sanırım onu şimdi tutuklamaya gerek yok," dedi Nicole. "Onu kullanan kişiyi bulmak istiyorum, benim ilgilendiğim nokta o." Kuşkusuz bu hayal kırıklığına mahkûm, umutsuz bir dilekti. Büyük olasılıkla Egon Superb asla itiraf etmeyecekti; bunun meslek sırrı olduğunu, kendisine kutsal bir gizlilikle açıklandığını söyleyecekti. Hastasını riske atmak istemiyormuş gibi davranacaktı.

"Bertold Goltz bile bilmiyordu bunu," dedi Garth McRae. "Buralarda dilediği gibi gezip dolaşmasına rağmen."

Nicole, "Bundan sonra bir genel seçim talebi olacaktır," dedi. Seçilecek kişi tüm bu açığa çıkanlardan sonra kendisi olmayacaktı. Acaba Başsavcı Epstein bana karşı harekete geçmenin görevi olduğunu düşünür mü diye merak etti. Orduya güvenebilirdi ama ya Yüksek Mahkemeye? Yasal olarak iktidarda olmadığını öne sürebilirlerdi. Hatta şu anda bile, bunu yapıyor olabilirdi.

Konseyin şimdi ortaya çıkması gerek. Halk önünde kendilerinden başka kimsenin hükümet yetkisine sahip olmadığını söylemeli.

Konsey hiçbir zaman seçimle gelmemişti. Tamamen yasanın dışındaydı.

Goltz haklı olarak, konsey kadar kendisinin de yönetim hakkı olduğunu söyleyebilirdi.

Hatta daha fazlasını. Ne de olsa Goltz ve Eyüp'ün

Oğulları popülerdi.

Birden geçmiş yıllarda konsey hakkında daha çok şey öğrenmiş olmayı istedi. Kimlerden oluştuğunu, neye benzediklerini, amaçlarının ne olduğunu. Toplantılarına hiç katılmamıştı; onunla dolaylı yoldan, gelişmiş perde devreleri arkasından bağlantı kuruyorlardı.

"Sanırım," dedi Garth McRae, "Televizyon kanalları önüne geçip halka seslensen iyi olacak. Beni görürlerse bu haberi belki daha az ciddiye alırlar." Belki Nicole'ün varlığının etkisi, görüntüsünün eski büyülü gücü azalacaktı. Halk artık onu görmeye alışmıştı. Onlarca yıldır koşullanma altında ona inanmışlardı. Geleneklerin kutsallaştırdığı olta ve balık hâlâ işe yarayabilirdi, en azından bir yere kadar. Hiç olmazsa bir parça.

İnanmak isterlerse inanırlar, diye düşündü Nicole. Haber makinelerinin çığırtkanlığını yaptığı tüm haberlere karşın. Haber makineleri: o soğuk, insanlıktan uzak, "gerçeğin" aracıları. Gerçeğin, insani özentiden arınmış gerçeğin.

"Denemeyi sürdüreceğim," dedi Garth McRae.

Bu arada Richard Kongrosian hâlâ Nicole'e bakıyordu. Gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Sonra kısık sesle, "Buna inanamıyorum, Nicole," dedi. "Sen gerçeksin, değil mi? Seni görebiliyorum, öyleyse gerçek olmalısın!" Acıklı bir ifadeyle ağzı açık Nicole'e bakıyordu.

"Ben gerçeğim," dedi Nicole, üzgündü. Şu anda pek çok insan Kongrosian'ın durumundaydı; çaresizce alışkın oldukları o zarar görmemiş, değişmemiş

imgeyi kaybetmemeye çalışıyorlardı. Ama bu yeterli miydi?

Kaç kişi Kongrosian gibi gerçekle bağını koparabilirdi? Mantıklı düşünmek gerekirse, sanrı olduğuna inandıkları bir şeye inanmazlardı.

Her şeyden önce, çok az kişi Richard Kongrosian kadar hastaydı.

İktidarda kalmak için ruhen hasta bir ulusu yönetmek zorundaydı şimdi. Bu fikir hiç hoşuna gitmiyordu.

Kapı açıldı ve ufak tefek Janet Raimer buruşmuş, ciddi bir ifadeyle belirdi. "Nicole, lütfen benimle gel." Sesi kuru ve güçsüz ama otoriterdi.

Nicole ayağa kalktı. Konsey onu çağırıyordu. Alışıldığı üzere, sözcükleri Janet Raimer aracılığıyla söylüyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Nicole. Kongrosian ve Garth McRae'ye dönüp, "Üzgünüm, çıkmam gerek," dedi. "Garth, geçici olarak NP müdürlüğüne geçmeni istiyorum; Wilder Pembroke işten çıkarıldı, sen gelmeden az önce ben çıkardım. Sana güveniyorum." Yanlarından geçip Janet Raimer'ı ofis dışına, koridora doğru takip etti. Janet hızla yürüyor, Nicole yetişebilmek için acele ediyordu.

Kongrosian çaresizce bağırdı: "Eğer sen yoksan ben de yeniden görünmez olurum, hatta daha beter olurum!"

Nicole yürümeye devam etti.

Kongrosian bağırdı: "Yapabileceklerimden korkuyorum! Bunun gerçekleşmesini istemiyorum!" Nicole'ün arkasından koridorda birkaç adım attı.

"Lütfen bana yardım et! Çok geç olmadan!"

Nicole'ün yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arkasına bile bakmadı.

Janet, Nicole'ü asansöre yönlendirdi. "Bu kez iki kat aşağıda bekliyorlar," dedi "Hepsi toplandı, dokuzu birden. Bu seferki durumun ciddiyeti nedeniyle seninle yüz yüze görüşecekler."

Asansör yavaşça indi.

Nicole, Janet'ın peşinden dışarı, bir önceki yüzyılda Beyaz Saray'ın hidrojen bombasından korunmak için kullanılan sığınağına adım attı. Işıklar açıktı, uzun meşe bir masada oturan altı adam ve üç kadın gördü. Biri hariç hepsi yabancıydı, boş ve tamamen bilinmedik yüzler. Fakat ortada oturan adamı tanıdığında inanamadı. Oturum şekli nedeniyle konseyin başı gibi gözüküyordu. Hali tavrı da diğerlerinden bir parça daha etkin ve emin gibiydi.

Adam Bertold Goltz'du.

Nicole, "Sen," dedi. "Sokak haydudu. Bunu hiç beklemiyordum." Kendini bitkin hissediyordu, korkmuştu; tereddütle konseyin dokuz üyesinin karşısındaki ahşap, arkası dik sandalyeye oturdu.

Goltz kaşlarını çatıp konuştu: "Von Lessinger aletini kullandığımı biliyordun. Zamanda yolculuk aletlerinin tümü hükümet tekelindedir. Öyleyse belli ki çok üst düzeyde bir bağlantım vardı. Her neyse, bunun şimdi önemi yok; konuşmamız gereken daha önemli meseleler var."

Janet Raimer, "Ben yukarı çıkayım," dedi.

"Teşekkürler," dedi Goltz başını sallayarak. Ka-

ranlık bir ifadeyle Nicole'e dönüp, "Sen beceriksiz bir genç kadınsın, Kate," dedi. "Yine de toparlanıp elimizdekiyle devam edeceğiz. Von Lessinger cihazından Polis Müdürü Wilder Pembroke'un tam bir diktatör olduğu, oldukça farklı bir alternatif gelecek görünüyor. Bu bizi, Wilder Pembroke'un Karplarla birlikte seni koltuğundan etmek için hareket ettiği düşüncesine yönlendirdi. Bence şimdiye dek onu işten kovup vurdurmuş olman gerekirdi."

"İşten kovuldu," dedi Nicole. "On dakika önce tüm yetkilerini elinden aldım."

"Ve çekip gitmesine izin mi verdin?" diye sordu konseyin kadın üyelerinden biri.

"Evet," diye kabul etti Nicole gönülsüz.

"O halde onu gözaltına almak için çok geç," dedi Goltz. "Yine de devam edelim. Nicole, yapacağın ilk iş iki dev kartele, Karp ve A.G. Chemie'ye karşı harekete geçmek olmalı. Özellikle Anton ve Felix Karp çok tehlikeli, seni yok edip iktidarı ele geçirmeyi başardıkları on yıl öteye giden pek çok alternatif gelecek izledik. Ne yapıp ne yapmadığımızın hiç önemi yok, bunu engellemeliyiz."

"Tamam," dedi Nicole mantıklı bir şekilde başını sallayarak. Bu Nicole'e iyi bir fikir gibi geldi. Zaten bu kişilerden emir almadan önce de Karplara karşı harekete geçecekti.

"Ne yapacağını söylememiz için bize ihtiyacın olmadığını düşünüyor gibisin," dedi Goltz. "Ama bize çok fena ihtiyacın var. Sana hem fiziksel hem de mecazi anlamda hayatını ve sonra halkın gözündeki itibarını nasıl kurtaracağını biz söyleyeceğiz. Biz ol-

masak şimdi ölmüştün. Lütfen inan; von Lessinger aletini kullandık, bunu biliyoruz."

"Sadece buradaki kişinin sen olması fikrine bir türlü alışamıyorum," dedi Nicole, Bertold Goltz'a.

"Ama o kişi hep bendim," dedi Goltz. "Sen bilmesen de. Bunu öğrenmiş olman dışında hiçbir şey değişmedi ve o da zaten çok çok küçük bir şey Kate. Şimdi, hayatta kalmak istiyor musun? Bizden talimat almak istiyor musun? Yoksa Wilder Pembroke ve Karplarla birlikte bir duvar önüne dizilip idam edilmek mi istiyorsun?" Zalim bir ses tonu vardı.

Nicole, "Elbette hayır. Sizinle çalışacağım," dedi.

"Fena değil." Goltz başını sallayıp yanındakilere baktı. "Vereceğin ilk emir (doğal olarak Rudi Kallo aracılığıyla) tüm AABD'de Karp und Sohnen Werke'ye devlet tarafından el konması olacak. Artık Karp'ın tüm mal varlığı AABD hükümetinindir. Askerlere bu şekilde talimat ver: Karp'ın çok sayıdaki şubelerini ele geçirmek onların görevi; bunu askeri birlikler ve olasıdır ki ağır, taşınabilir malzemeyle yapmak gerekecek. Bunlar hemen yapılmalı, hatta bu geceden önce."

"Tamam," dedi Nicole.

"Birkaç general, en az üç dört tane, Karp'ın Berlin'deki ana merkezine gönderilmeli; tek tek tüm Karp ailesini tutuklamalılar. Karplar en yakın askeri karargâha götürüldükten sonra askeri mahkemeye çıkarılıp bir an önce idam edilmeliler, bunlar da bu geceden önce. Şimdi, Pembroke'a gelelim. Sanırım Pembroke'a Eyüp'ün Oğulları'ndan bir iki suikastçı göndersek daha iyi. Askerleri olayın bu boyutundan

uzak tutmalıyız." Goltz'un ses tonu değişti: "Yüzündeki ifade nedir Kate?"

"Başım ağrıyor," dedi Nicole. "Ve bana 'Kate' deme. İktidarda olduğum sürece bana Nicole demelisin."

"Tüm olup bitenler seni sıkıntıya sokuyor, değil mi?"

"Evet, kimseyi öldürmek istemiyorum, Karplarla Pembroke'u bile. Reich Mareşali yeterliydi, fazlasıyla yeterli. Beyaz Saray'a beni ısırsın diye papoola sokan Loony Luke'un adamları, o iki jug müzisyeni de öldürtmedim. Mars'a göç etmelerine izin verdim."

"Olayların hepsi bu şekilde çözülemez."

"Besbelli hayır," diyerek onayladı Nicole.

Nicole'ün arkasında, sığınağın kapısı açıldı. Arkasını döndü, Janet Raimer'ı görmeyi bekliyordu.

Wilder Pembroke, bir grup NP ile birlikte, ellerinde silahlarıyla kapıda duruyordu. "Hepiniz tutuklusunuz," dedi Pembroke. "Hepiniz."

Goltz sıçrayarak elini ceketinin cebine attı.

Pembroke tek vuruşla Goltz'u öldürdü. Goltz geriye fırlayıp sandalyesine düştü, sandalye arkaya devrildi, Goltz meşe masanın ardında yere yuvarlandı.

Hiç kimse kımıldamadı.

Pembroke, Nicole'e, "Yukarı geliyorsun," dedi. "Televizyona çıkacaksın. Hemen!" Silahının namlusunu Nicole'e doğru salladı. "Çabuk ol! Televizyon yayını on dakika içinde başlayacak." Cebinden pek çok kez katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunları söyleyeceksin." Bir tik yapar gibi yüzünü buruşturdu, "Görevinden, ya da sözde görevinden istifa metnin.

Haberlerin ikisinin de doğruluğunu kabul ediyorsun, der Alte'yle ilgili olanı da, seninle ilgili olanı da."

"Kimin yararına tahtan çekiliyorum peki?" diye sordu Nicole. Sesi kendine bile çok ince geldi ama en azından yalvaran bir ton değildi. Buna memnun oldu.

"Acil polis komitesi için," dedi Pembroke. "Önümüzdeki genel seçimi yönetecek ve elbette ondan sonra yönetime geçecek bir komite."

Konseyin geri kalan sekiz üyesi, pasif şekilde ve şaşkınlıkla Nicole'ü takip ettiler.

"Hayır," dedi Pembroke onlara. "Hepiniz burada kalıyorsunuz." Yüzü bembeyazdı. "Polislerle birlikte."

Konsey üyelerinden biri Nicole'e, "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bizi öldürmeleri için emir verdi." Adamın söyledikleri zar zor işitiliyordu.

"Onun yapabileceği bir şey yok," dedi Pembroke, bir kez daha silahını Nicole'e doğru salladı.

Kadın üyelerden biri Nicole'e, "Bunu daha önce von Lessinger cihazında görmüştük," dedi. "Ama gerçekleşeceğine inanamadık. Bertold görmezden geldi. Çok düşük olasılık diye. Bu tür şeylerin bittiğini sanıyorduk."

Nicole, Pembroke ile birlikte asansöre bindi. Zemin kata çıktılar.

"Onları öldürme," dedi Nicole, "lütfen."

Pembroke kolundaki saate bakıp, "Şimdi çoktan öldüler," dedi.

Asansörün kapıları açıldı, asansör durmuştu.

"Doğru ofisine git," diye talimat verdi Pembroke. "Yayını oradan yapacaksın. Ne ilginç değil mi, konsey onlar beni yakalamadan benim onları ele geçireceğim olasılığını ciddiye almadı. Mutlak güçlerinden o kadar eminlerdi ki benim kuzu kuzu sonuma doğru gideceğimi sandılar. Şu son birkaç dakikayı izleme zahmetine katlanmışlar mıydı acaba? İktidarı ele geçireceğime dair yüksek bir olasılık olduğunu düşünmüşlerdir ama belli ki durumu izleyip bunun *nasıl* olacağını görememişler."

"Bu kadar aptalca hareket ettiklerine inanamıyorum," dedi Nicole. "Senin ve onların tüm söylediklerine karşın. Ellerinin altındaki von Lessinger cihazıyla." Bertold Goltz ve diğerlerinin kendilerinin öldürülmelerine izin vermiş olmaları Nicole'e imkânsız gibi geliyordu; mantıken ulaşılamaz olmaları gerekirdi.

"Korkmuşlardı," dedi Pembroke. "İnsanlar korktuklarında düşünme yeteneklerini yitirirler."

Nicole'ün ofisi önlerindeydi.

Kapının önünde, yerde hareketsiz bir nesne vardı. Janet Raimer'dı bu.

"Bazı şeyleri yapmaya zorlandığımızı fark ettik," dedi Pembroke. "Ya da açık konuşalım, bunu yapmak istedik. Artık birbirimize dürüst olalım: yapmak zorunda değildim. Bayan Raimer'la ilgilenmek saf ve eğlenceli bir istekti." Janet'ın cesedi üzerinden atlayıp Nicole'ün ofisinin kapısını açtı.

Ofiste Richard Kongrosian vardı.

Kongrosian ikisini görür görmez, "*Bana çok kötü bir şey oluyor*," diye sızlandı. "Artık kendimle çevre-

mi birbirinden ayıramıyorum, bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayabiliyor musun? Korkunç bir şey!" Onlara yaklaştı, belirgin şekilde titriyordu, gözleri acınası bir korkuyla dönüyor, boynundan, alnından ve ellerinden ter fışkırıyordu. "Anlayabiliyor musun?"

"Sonra!" dedi Pembroke sinirli şekilde. Nicole yine o tiki, istemsiz yüz buruşmasını gördü. Pembroke Nicole'e, "İlk olarak sana verdiğim yazıyı okumanı istiyorum," dedi. "Hemen başla." Bir kez daha kol saatine baktı. "Televizyon teknisyenleri çoktan gelip hazırlanmış olmalıydılar."

Kongrosian, "Onları ben gönderdim," dedi. "Benim için her şeyi daha da zorlaştırıyorlardı. Baksana, şu masayı görüyor musun? Şimdi onun bir parçasıyım, o da benim bir parçam! İzle bak, göstereyim." Dikkatle masaya baktı, ağzı hareket ediyordu. Masanın üzerindeki gül dolu vazo Kongrosian'ın göğsünden içeri girip kayboldu. "Artık içimde," diye bağırdı. "Onu özümsedim. *O artık ben oldu.* Ve..." Masayı işaret etti: "Ben de o!"

Nicole vazonun olduğu yerde yoğunluk, hacim ve renge dönüşen karmaşık bir organik madde örgüsü, pürüzsüz kırmız tüpler ve endokrin sistemi parçalarına benzeyen şeyler gördü. Bunların Kongrosian'ın iç dünyasının bir parçası olduğunu fark etti. Herhalde dalağı ve onu çevreleyen dolaşım parçaları diye düşündü.

Her ne ise, organ düzenli şekilde atıyordu, canlı ve hareketliydi. Ne kadar göz alıcı, diye düşündü, gözünü alamıyordu, Wilder Pembroke bile bakışlarını sabitleştirmişti.

"İçim dışıma çıkıyor!" diye sızlandı Kongrosian. "Bu böyle giderse kısa zamanda tüm evreni içime alacağım, dışımda kalan tek şey iç organlarım olacak, böylece büyük olasılıkla öleceğim!"

"Dinle Kongrosian," dedi Pembroke katı bir ifadeyle. Silahını psikokinetik konser piyanistine doğrulttu. "Televizyon ekibini ne diye gönderdin? Onlara burada ihtiyacım var; Nicole halka hitap edecek. Git ve onlara geri gelmelerini söyle." Silahla Kongrosian'a işaret etti. "Ya da bir Beyaz Saray çalışanı bul ve..."

Sustu. Silah elinden ayrıldı.

"Yardım et!" diye bağırdı Kongrosian. "O ben oluyor, *ben de o olmak zorundayım*!"

Silah Kongrosian'ın gövdesinde kayboldu.

Pembroke'un elinde pembe renkli, süngerimsi bir akciğer dokusu beliriverdi. Pembroke birden dokuyu bıraktı ve Kongrosian acı içinde çığlık attı.

Nicole gözlerini kapadı. "Richard," diye inledi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Kes şunu. Kendine hâkim ol."

"Evet," dedi Kongrosian, çaresizlikle kıkırdadı. "Kendime hâkim olabilirim, kendimi, organlarımı, tüm hayati parçalarımı yerden toplayabilirim; hatta belki bir şekilde onları tekrar içime tıkıştırabilirim."

Nicole gözlerini açıp, "Beni buradan çıkarabilir misin şimdi?" diye sordu. "Beni uzaklara götür, Richard. *Lütfen*."

"Nefes alamıyorum," dedi Kongrosian, soluk soluğa kalmıştı. "Nefes alma organlarımdan biri Pembroke'daydı, o da yere attı; ona özen göstermedi, düş-

meme izin verdi." NP'ye eliyle bir hareket yaptı...

Pembroke sessizdi. Yüzünün rengi atmış, yaşam belirtisinden yoksun bir halde, "İçimde bir şeyi durdurdu. Önemli bir organı," dedi.

"Doğru!" diye bağırdı Kongrosian. "Senin... ama hayır söylemeyeceğim." Sinsice parmağını Pembroke'a uzatıp salladı. "Sadece şunu, şunu söyleyeceğim: yaklaşık, ee, dört saat daha yaşayacaksın." Kahkaha attı. "Buna ne diyorsun?"

"Tekrar çalıştırabilir misin?" diyebildi Pembroke. Acı yüz hatlarına yerleşmişti, çok acı çekiyordu.

"Eğer istersem," dedi Kongrosian. "Ama istemiyorum, çünkü zamanım yok. Kendimi toplamam gerek." Kaşlarını çatarak yoğunlaşmaya çabaladı. "İçime girmeyi başarmış her bir yabancı nesneyi dışarı atmakla meşgulüm," diye açıkladı Pembroke ve Nicole'e. "Kendimi geri istiyorum, kendimi tekrar içeri sokacağım." Pembe renkli süngerimsi akciğer dokusuna ters ters baktı, "Sen bensin," dedi dokuya. "Ben-dünyasının bir parçasısın, ben-olmayanın değil. Anladın mı?"

"Lütfen beni buradan uzaklara götür," dedi Nicole.

"Tamam, tamam," dedi Kongrosian rahatsız şekilde. "Nerede olmak istiyorsun? Bambaşka bir şehirde mi? Mars'ta mı? Seni ne kadar uzağa gönderebilirim, ben de bilmiyorum. Bay Pembroke'un dediği gibi yeteneğimin siyasi kullanımını bunca yıldır hâlâ öğrenemedim. Ama yine de siyasetin içindeyim." Neşeyle kıkırdadı. "Berlin'e ne dersin? Seni buradan Berlin'e gönderebilirim, bundan eminim."

"Neresi olursa," dedi Nicole.

Kongrosian birden, "Seni nereye göndereceğimi biliyorum," dedi. "Nerede güvende olacağını biliyorum Nicky. Anlıyor musun, güvende olmanı istiyorum. Sana inanıyorum, var olduğunu biliyorum. O lanet makineler ne derlerse desinler. Bence yalan söylüyorlar. Bunu görebiliyorum. Benim sana güvenimi sarsmak istiyorlar; çete kurmuşlar, hepsi aynı şeyi söylüyor." Açıklama yaparak devam etti: "Seni Kaliforniya, Jenner'daki evime gönderiyorum. Orada karım ve oğlumla birlikte kalabilirsin. Pembroke seni oraya götüremez, o zaman dek çoktan ölüp gitmiş olacak; az önce bir başka organını durdurdum ve bu organ (ne olduğu önemli değil) öbüründen çok daha hayati. Altı dakika daha yaşayacak."

Nicole, "Richard bırak..." demişti ki birden sustu, çünkü hepsi kaybolmuştu. Kongrosian, Pembroke, Beyaz Saray'daki ofisi, her şey varlığını yitirmişti; kasvetli bir yağmur ormanının ortasındaydı. Parlak yapraklar üzerinden çiy damlıyordu, ayağının altındaki toprak yumuşaktı, nemden kabarmıştı. Hiç ses yoktu. Nemden sırılsıklam orman tamamen sessizdi.

Yalnızdı.

Yürümeye başladı. Kendini kaskatı ve yaşlı hissediyor, hareket ederken o kadar çaba sarf ediyordu ki sanki bir milyon yıldır orada, o sessizliğin içinde, yağmur altında yaşamış gibiydi. Sanki hep oradaydı.

Asmalar ve birbirine girmiş ıslak çalıların ötesinde, boyanmamış kırmızı ahşaptan köhne bir bina göründü. Bir ev. Soğukta titreyerek kollarını birleştirdi, eve doğru yürüdü.

Önündeki son dalı yana ittiğinde park edilmiş, antika görünümlü bir taksi gördü. Evin garajı gibi gözüken bir yerin ortasında duruyordu.

Taksinin kapısını açıp, "Beni en yakın kasabaya götür," dedi.

Taksinin düzeneği yanıt vermedi. Ölmek üzere gibi cansız duruyordu.

Nicole taksiye yüksek sesle, "Beni duyuyor musun?" dedi.

Uzaktan bir kadın sesi geldi: "Üzgünüm bayan. O taksi kayıtçıların, yanıt veremez, çünkü hâlâ onlar için çalışıyor."

"Ah," dedi Nicole, doğrulup taksinin kapısını kapadı. "Siz Richard Kongrosian'ın karısı mısınız?"

"Evet," dedi kadın evin ahşap merdiveninden inerken. "Siz kim..." gözlerini kırptı. "Siz Nicole Thibodeaux'sunuz."

"Öyleydim," dedi Nicole. "İçeri girip sıcak bir şeyler içebilir miyim? Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Elbette, lütfen," dedi Bayan Kongrosian. "Buraya Richard'ı bulmaya mı geldiniz? Burada değil; son haber aldığımda San Francisco'daki Franklin Aimes Hastanesi'ndeydi. Orayı biliyor musunuz?"

"Biliyorum," dedi Nicole. "Ama artık orada değil. Onu aramıyorum." Merdivenden çıktı, verandaya doğru Bayan Kongrosian'ı takip etti.

"Kayıtçılar üç gündür buradalar," dedi Bayan Kongrosian. "Kayıt, kayıt. Artık hiç gitmeyeceklerini düşünmeye başladım. Tatlı insanlar, onlarla olmak hoşuma gidiyor; geceleri burada kalıyorlar. İlk başta eşimle kayıt yapmak için gelmişlerdi, Art-cor ile im-

zalanmış eski bir sözleşme üzerine ama söylediğim gibi, Richard yok." Ön kapıyı açık tuttu.

Nicole, "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi. Evin sıcak ve kuru olduğunu fark etti, dışarıdaki korkunç manzaradan sonra gerçek bir rahatlamaydı. Şöminede ateş yanıyordu, Nicole oraya gitti.

"O garip, karmaşık şeyi az önce televizyonda izledim," dedi Bayan Kongrosian. "Sizinle ilgili şeyi ama hiç anlam veremedim. Sizinle, var olmadığınızla ilgili galiba. Neden bahsettiğimi biliyor musunuz? Konuştukları şeyi?"

"Korkarım hayır," dedi Nicole ısınırken.

Bayan Kongrosian "Gidip kahve yapayım," dedi. "Bay Flieger ve EME'den gelenler birazdan burada olurlar. Akşam yemeği için. Siz tek başınıza mısınız? Yanınızda kimse yok mu?" Çok şaşırmışa benziyordu.

"Tamamen yalnızım," dedi Nicole. Acaba Wilder Pembroke ölmüş müdür, diye merak etti. Ölmüş olmasını umut eti. "Kocanız çok iyi biri," dedi. "Ona çok şey borçluyum. Hayatımı, aslında bakarsanız."

"O sizi çok düşünür," dedi Bayan Kongrosian.

Nicole birden, "Burada kalabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki. Dilediğiniz kadar."

"Teşekkür ederim," dedi Nicole. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Belki asla geri dönmem, diye düşündü. Geri dönecek ne vardı ki? Janet öldü, Bertold Goltz öldü, Reich Mareşali Goering bile öldü ve doğal olarak Wilder Pembroke da, şimdiye o da

ölmüştür. Ve tüm yönetim konseyi, arkasında bulunmuş yarı gizli figürler. NP'nin emirleri yerine getirdiğini varsayarsak elbette.

Artık ülkeyi de yönetemeyeceğim, diye düşündü, haber makineleri kör, mekanik ama yetkin yapılarıyla bunu görmüşlerdi. Onlar ve bir de Karplar. O yüzden şimdi sıra Karplarda, bir süreliğine iktidar onların. Ta ki onlar da etkisiz hale getirilene dek, tıpkı benim gibi.

Mars'a bile gidemem, diye düşündü. Hiç olmazsa bir hurdayla gidemem. Sorumlusu da benim. Ama başka yolları da var: Büyük yasal ticari gemiler ile hükümet gemileri. Orduya ait çok hızlı gemiler; hatta belki onlardan birini idare edebilirim. Gemiyi Rudi'yle çalıştırabilirim, her ne kadar Rudi ölüm döşeğinde olsa bile. Yasal olarak askerler ona bağlılık yemini ettiler, Rudi onlara ne söylerse yapmak zorundalar.

Bayan Kongrosian dikkatle Nicole'e bakarak, "Kahve? İyi misiniz? İçecek misiniz?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdi Nicole, "içeceğim." Büyük evin mutfağına giden Bayan Kongrosian'ı takip etti.

Dışarıda yağmur hızlanmıştı. Nicole'ün içi titredi, yağmura bakmaya çalıştı. Yağmur onu korkutuyordu, kötü bir haberci gibiydi. Kötü kaderin geleceğini haber veriyor gibi.

Bayan Kongrosian açıkça, "Neden korkuyorsunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Nicole.

"Richard'ı da böyle görmüştüm. Buranın ha-

vasından olmalı. Çok iç karartıcı ve monoton. Ama anlattıklarından bildiğim kadarıyla sizin böyle olmamanız gerekirdi. Sizden hep çok sağlam ve cesur diye söz ederdi. Güç dolu derdi."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Bayan Kongrosian yavaşça Nicole'ün omuzuna vurdu. "Beni hayal kırıklığına uğratmadınız. Sizi çok seviyorum. Eminim moralinizi bozan, buranın havasıdır."

"Belki öyledir," dedi Nicole. Ama gerçeği biliyordu. Yağmurdan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

. XV .

Katı bakışlı, orta yaşlı ve son derece profesyonel görünümlü NP, Maury Frauenzimmer ve Chic Strikerock'a, "İkiniz de tutuklusunuz," dedi. "Benimle geliyorsunuz."

Maury suçlayıcı bir ifadeyle Chic'e, "Gördün mü?" dedi, "sana söylemiştim! Orospu çocukları peşimizde. Bu işte ayvayı yiyen biziz. Merdivenin en alt basamağı. Gerçekler."

Chic, Maury ile birlikte Frauenzimmer Associates'in o tanıdık, küçük, dağınık ofisini terk etti. İkisi de sessiz, karamsar ve ağır adımlarla, park halindeki polis arabasına yürüyorlardı.

"Birkaç saat öncesine kadar her şeye sahiptik," diye patladı Maury. "Şimdi kardeşin sayesinde elimizde ne kaldı? *Hiçbir şey.*"

Chic yanıt vermedi. Verebileceği bir yanıt yoktu.

"Sana göstereceğim Chic," dedi Maury, polis arabası çalışıp otoyolda hareket edince. "Tanrı yardımcım olsun."

"Bu işten kurtulacağız," dedi Chic. "Daha önce de başımız belaya girmişti. İşler her zaman düzeldi. Bir şekilde..."

"Keşke göç etmiş olsaydın," dedi Maury.

Evet, keşke, diye düşündü Chic. Şu anda Richard Kongrosian'la birlikte kim bilir nerede olurduk? Uza-

yın derinliklerindeki çiftliğimize, yeni, tertemiz yaşamımıza giden yolda. Şimdi onun yerine... bu. Acaba Kongrosian şu anda nerededir, diye düşündü. Bu kadar kötü bir durumda mıdır? Hiç sanmıyorum.

"Bir daha şirketten ayrılmak istediğinde..." diye başlamıştı Maury.

"Yeter!" diye bağırdı Chic. "Unut artık. Bu saatten sonra ne yapılabilir?" Ele geçirmek istediğim kişi kardeşim Vince, diye düşündü. Ondan sonra Anton ve yaşlı Felix Karp.

Yanında oturan NP arabayı kullanan NP'ye birdenbire, "Hey, baksana, Sid. Yolu kesmişler," dedi.

Polis arabası yavaşladı. Chic aradan bakınca yolun kesildiği yerde orduya ait bir zırhlı araç gördü. Üzerindeki büyük silah garip bir şekilde, sekiz şerit boyunca uzanmış barikat önünde duran araçlara doğrultulmuştu.

NP Chic'in yanında silahını çıkardı. Onun peşinden de sürücü.

"Neler oluyor?" diye sordu Chic, kalbi hızla atıyordu.

İki NP de yanıt vermedi. Bakışları otoyolu bildik etkili yöntemle kesmiş ordu birimine kilitlenmişti. İki adam da tamamen buna yoğunlaşmıştı, Chic bunu hissedebiliyordu. Bu yoğunluk arabanın içini doldurmuştu.

Polis arabası neredeyse öndeki arabaya değecek kadar yaklaşırken, tam o anda bir Theodorus Nitz reklamı açık pencereden sızdı.

"İnsanlar elbiselerinizden içerisini görebiliyorlar mı?" diye vızladı reklam, ön koltuğun altına sak-

lanmak için aşağı kayıyordu, yarasa gibiydi. "Toplum içinde fermuarınız açılıyor, siz de aşağı bakmak zorunda mı hissediyorsunuz?"

Arabayı kullanan NP reklamı silahıyla vurup öldürdü. "Tanrım, bu şeylerden nefret ediyorum," dedi NP tiksintiyle yere tükürerek.

Silah sesiyle birlikte, polis arabasının çevresi hemen hassas tetikli silahlara sahip, alarma geçmiş askerler tarafından çevrildi.

"Silahını indir!" diye bağırdı çavuş.

İki NP gönülsüzce silahlarını kenara koydu. Askerin biri arabanın kapısını açtı, NP'ler bıkkın tavırlarla, elleri havada arabadan indiler.

"Kime ateş ettiniz?" diye sordu çavuş, "bize mi?"

"Bir Nitz reklamına ateş ettik," dedi NP'lerden biri titreyerek. "Arabayı arayın, koltuğun altına bakın, size ateş etmiyorduk, gerçekten!"

Nihayet askerin biri, "Doğru söylüyor," dedi, arabanın içine bir göz attıktan sonra. "Koltuğun altında ölü bir Theodorus Nitz reklamı var."

Çavuş düşünüp karar verdi. "Tamam, gidebilirsiniz. Ama silahlarınızı bırakıyorsunuz." Hemen ekledi: "mahkûmlarınızı da. Ayrıca bundan sonra emirleri üst düzey polisten değil, Genelkurmaydan alacaksınız."

İki NP aynı anda arabaya atladılar, kapılar hızlıca kapatıldı ve mümkün olduğunca hızlı şekilde ordu barikatının açık bıraktığı yerden trafiğe girildi. Chic ve Maury arkalarından bakakaldılar.

"Ne oluyor?" diye sordu Chic.

"Gidebilirsiniz," dedi çavuş. "Evlerinize gidin ve

dışarı çıkmayın. Sokaklardaki hiçbir gösteriye katılmayın; ne olursa olsun." Askerler Chic ve Maury'yi yalnız bırakıp gittiler.

"Bu bir isyan," dedi Maury, çenesi düşmüştü, "ordunun çıkardığı bir isyan."

Ya da polisin, diye düşündü Chic hemen. "Şehre kadar otostop çekmemiz gerekecek." Çocukluğundan beri otostop çekmemişti, bu yaşta otostop çekmek garip geliyordu. Neredeyse insanı tazeleyen bir deneyimdi. Başparmağı yukarıda, trafiğin akmayan şeritleri arasında yürümeye başladı. Rüzgâr yüzüne çarpıyor, toprak, su ve büyük şehir kokuyordu. Derin, dolu dolu bir soluk aldı.

"Bekle beni!" diye bağırdı Maury, peşinden koşarak.

Birden gökyüzünde, kuzeye doğru yoğun, gri, mantara benzer bir bulut belirdi. Zeminde bir sarsıntı dalgası oluştu, Chic'i sarsarak yerinden oynattı. Gözlerine siper yapıp ne olduğunu görmeye çalıştı. Bir patlama, herhalde küçük bir taktik atom bombası. Küllerin kötü kokusunu içine çekince ne olduğunu çok iyi anladı.

Yanından geçen bir asker omuzunun üzerinden, "Karp und Sohnen Werke'nin yerel şubesi," dedi. Chic'e gülümseyip yoluna devam etti.

Maury yumuşak bir sesle, "Havaya uçurdular," dedi. "Karp'ı havaya uçurdular."

"Galiba," dedi Chic şaşkınlıkla. Sonra tekrar, refleks gibi başparmağını çıkarıp bir araç aramaya başladı.

Yukarıda iki ordu roketi bir NP gemisi peşinde

hızla gidiyordu, Chic gözden kaybolana kadar onları izledi.

Tam teşekküllü bir savaş, dedi kendi kendine, hayretler içerisindeydi.

"Acaba bizi de havaya uçururlar mı?" dedi Maury. "Fabrikayı yani. Frauenzimmer Associates'i." Sonra, "Biz fazla küçüğüz," dedi umutla başını sallayarak.

Böyle zamanlarda küçük olmak iyi şey, diye düşündü Chic. Hatta ne kadar küçüksen o kadar iyi. Kaybolma noktasına kadar.

Önlerinde bir araba durdu. Arabaya doğru yürüdüler.

Bu sefer doğu tarafında başka bir mantar şekilli bulut kümesi gökyüzünü kapladı ve yer sarsıldı. Bu da A.G. Chemie olmalı, diye düşündü Chic, bekleyen araca binerken.

"Nereye gidiyorsunuz çocuklar?" diye sordu arabanın sürücüsü; tombul, kızıl saçlı bir adamdı.

Maury, "Herhangi bir yere, her yere bayım," dedi. "Şu kargaşadan bir uzaklaşalım da."

"Haklısın," dedi kızıl saçlı tombul adam, arabanın motorunu çalıştırdı. "Hem de nasıl." Eski, modası geçmiş bir arabaydı ama yeterince iyiydi. Chic Strikerock arkaya oturup yerleşti.

Yanına belirgin şekilde rahatlamış gözüken Maury Frauenzimmer oturdu.

"Sanırım büyük kartelleri ele geçiriyorlar," dedi kızıl saçlı adam, yavaşça ilerleyip önündeki arabayı barikatın dar geçidi boyunca izlerken.

"Kesinlikle öyle," dedi Maury.

"Zamanı gelmişti," dedi kızıl saçlı adam.

Chic araya girip, "Doğru," dedi. "Size katılıyorum."

Araba hızlanıp yoluna devam etti.

Toz ve yankı dolu eski ahşap binada chupper'lar hareket ediyor, birbirleriyle konuşup kola içiyor, bazıları dans ediyordu. Nat Flieger dansları ile ilgileniyordu, taşınabilir Ampet F-a2'yi o yöne götürdü.

"Dans yok," dedi Jim Planck ona, "şarkı var, yine şarkı söylemeye başlayana kadar bekleyelim. Ama buna şarkı söylemek diyebilirsen."

Nat: "Danslarının sesi çok ritmik. Bence bunu da kaydetmeliyiz."

"Teknik olarak bu serüvenin baş aktörü sensin," dedi Jim. "Fakat hayatım boyunca çok sayıda kayıt yaptım, bunun işe yaramayacağını rahatlıkla söyleyebilirim. Orada, kasetin içinde, ya da daha doğrusu senin şu *kurtçuğun* içinde olacaksa olsun bakalım. Ama sesi hiçbir şeye benzemeyecek. Hiçbir şeye." Acımasızca Nat'e baktı.

Ama ben yine de denemek istiyorum, dedi Nat içinden.

"Ne kadar da bükülmüşler," dedi Molly, yanlarında duruyordu. "Hepsi de... ve çok kısalar. Çoğunun boyu benim kadar bile değil."

"Kaybetmişler," dedi Jim, bir aforizma söylemiş gibi omuz silkerek. "Hatırlıyor musunuz? Neydi, yüz bin yıl önce miydi? Üç yüz bin yıl mı? Her neyse, çok uzun süre önce. Bundan sonra da bu kadar hayatta kalacaklarından umutlu değilim. Onlarda o şey yok gibi. Nasıl desem, sırtlarında ağır bir yük varmış

gibi."

İşte bu, diye düşündü Nat. Chupper'lar, Neandertaller ağır bir yükün altında gibiler ve bu yük imkânsız bir görev gibi: hayatta kalma görevi. Jim kesinlikle haklıydı, onlar bu görev için gereken şeye sahip değiller. Uysal, küçük ve kamburlu, hep bir şey için özür diler gibi duran chupper'lar ayak sürüyüp homurdanarak tatsız yaşamları boyunca yavaşça ilerliyor, her dakika sona biraz daha yaklaşıyorlardı.

O yüzden bir an önce bunu kaydetsek iyi olacak, diye düşündü. Çünkü görünüşe bakılırsa bu herhalde çok uzun sürmeyecek. *Ya da... yanılıyor olabilir miyim?*

Düz bir gömlek ve açık gri işçi pantolonu giymiş bir chupper aniden Nat'in yanında belirdi ve çok anlaşılmayan bir ifadeyle özür diledi.

"Sorun değil," diyen Nat chupper'ı ikna etti. Sonra bir an kendi kuramını denemek, bu başarısız yaşam biçimini, bu zamanda geri dönüşü neşelendirmek istedi. "Sana bira ısmarlayayım," dedi chupper'a. "İster misin?" Chupper'ların hep birlikte sahiplendiği bu büyük eğlence merkezinin arkasında bir bar olduğunu biliyordu.

Chupper Nat'e utangaç bakarak, hayır teşekkürler gibi bir şeyler homurdandı.

"Neden?" diye sordu Nat.

"Çünkü..." Chupper Nat'in bakışlarını yakalayamıyor gibiydi, kapalı devre bir spazm gibi yumruklarını sıkıp yere bakıyordu. "İçemem," diyebildi nihayet. Ama oradan ayrılmadı. Nat'in önünde duruyor, yere bakıp yüzünü buruşturuyordu. Sanırım korktu, diye düşündü Nat. Korkmuş, yok olmak ister gibi

utanmıştı.

Jim Planck chupper'a sözcükleri uzata uzata, "Hey, güzel chupper şarkıları söyleyebilir misin? Sesini kaydederiz," dedi. Dönüp Nat'e göz kırptı.

"Onu rahat bırak," dedi Molly. "Görmüyor musun, şarkı söylemiyor. Hiçbir şey yapamadığı ortada." Çekip gitti, ikisine de kızdığı belliydi. Chupper Molly'nin arkasından fersiz gözlerle baktı, chupper'lara has şekilde omuzları çöktü, gözleri donuktu.

O donuk gözlerin ışıldamasını ne sağlar diye düşündü Nat. Eğer yaşamın onlar için hiçbir anlamı yoksa neden hayatta kalmak istediler? Birden, belki bekliyorlardı diye düşündü. Henüz gerçekleşmemiş ama gerçekleşeceğini bildikleri ya da umut ettikleri bir şey bekliyorlar. İşte bu, onların tavrını, bu boşluğu açıklardı.

"Onu rahat bırak," dedi Nat, Jim Planck'a. "Molly haklı." Elini Jim'in omuzuna koydu ama kayıt uzmanı Nat'in elini itti.

"Bence göründüklerinden çok fazlasını yapabilirler," dedi Jim. "Sanki zamanı durduruyor, kendilerini tüketmiyorlar. Çaba göstermiyorlar. Çaba gösterdiklerini görmeyi öyle isterdim ki."

"Ben de," dedi Nat. "Ama çaba göstermelerini sağlayamayacağız."

Salonun bir köşesinde televizyon yüksek sesle bağırıyor, erkekli kadınlı birkaç Chupper etrafına toplanmış dikkatle onu izliyorlardı. Nat, televizyonun acil bir haber verdiğini fark etti. Dikkatini birden o yöne verdi, bir şeyler olmuştu.

"Haber spikerinin ne dediğini duydun mu?" dedi

Jim kulağının dibinde. "Tanrım, savaş gibi bir şey."

İkisi Chupper'ların arasından televizyona doğru ilerledi. Molly zaten oradaydı, televizyona odaklanmıştı.

"Bu bir devrim," dedi Nat'e, televizyonun boğuk, gümbürdeyen sesini bastırarak, kaskatı bir ifadeyle. "Karp..." Yüzünün rengi atmıştı, inanamıyordu. "Karplar ve A.G. Chemie, Ulusal Polis ile birlikte iktidarı ele geçirmeye çalışmış."

Televizyon ekranında üstünden duman çıkan, yerle bir olmuş bir binanın kalıntıları vardı, önü kesilmiş çok büyük bir endüstri biriminin kalıntıları. Bu, Nat'e göre anlamlandırılabilir bir şey değildi.

"Bu Karp'ın Detroit şubesi," dedi Molly gürültünün üzerinden Nat'e. "Askerler yıkmışlar. Spiker az önce söyledi."

Jim Planck hareket etmeden ekrana bakarak, "Kim kazanıyor?" dedi.

"Henüz hiç kimse," dedi Molly. "Şimdilik görünen bu. Bilmiyorum, izleyip göreceğiz. Daha yeni başlamış, ilk zamanları."

Televizyonu izleyen Chupper'lar sessizleşmişti. Dans ettikleri müziği çalan gramofon da susmuştu. Chupper'ların hemen hepsi televizyon önünde toplanmış, AABD ordusu ile kartel sistemi tarafından desteklenen Ulusal Polis arasındaki savaşı dikkatle, can kulağıyla dinliyorlardı.

"...Kaliforniya'da," diyordu spiker, şaşkınlıktan sözcükleri karıştırarak, "NP'nin batı yakası bölümü bütünüyle General Hoheit kumandasındaki Altıncı Ordu'ya teslim oldu. Fakat Nevada'da..." Ekranda

Reno şehir merkezinden bir sokak vardı; aceleyle bir ordu barikatı yerleştirilmişti, çevre binaların pencerelerinden keskin nişancı polisler barikata ateş ediyorlardı. "Sonuçta," diyordu spiker, "atom bombalarının ordunun tekelinde olduğu gerçeği zaferlerini garantiliyor. Fakat şu an için, sadece..." Tüm AABD'de mekanik muhabir makinalar kargaşa olan bölgelerde kendisi için bilgi toplarken spiker heyecanla hızlı hızlı konuşuyordu.

"Uzun bir savaş olacak," dedi Jim Planck birden Nat'e. Yüzü grileşmişti, yorgun görünüyordu. "Burada, her şeyden uzakta olduğumuz için çok şanslıyız," diye mırıldandı kendi kendine. "Ayak altında olmamak için iyi bir zaman."

Televizyonda şimdi bir polis devriyesiyle bir ordu biriminin çatışması vardı: hızla birbirlerine ateş ediyor, otomatik silahlarındaki kurşun tükendikçe telaşla yedeklere saldırıyorlardı. Bir askerle birlikte gri üniformalı bir NP yüz üstü yere düştü.

Nat Flieger'ın yanında dikkatle televizyonu izleyen bir Chupper yanındaki Chupper'ı dürttü. Her ikisi de erkek olan Chupper'lar birbirlerine gülümsediler. Üstü kapalı, imalı bir gülümseme. Nat yüzlerindeki ifadeyi gördü. Sonra tüm Chupper'ların aynı gizli zevkle gözlerinin parladığını fark etti.

Burada neler oluyor? diye merak etti Nat.

Jim Planck yanında yumuşak bir sesle, "Nat, Tanrım. İşte bunu bekliyorlardı." Dedi.

Demek buymuş, diye düşündü Nat, içi ürperdi. O boşluk, o donuk halsizlik gitmişti. Televizyonda yanıp sönen görüntüyü seyredip heyecanlı haber spi-

kerini dinledikçe Chupper'lar uyanıyordu. Bu onlar için ne ifade ediyor? diye düşündü Nat, Chupper'ların duygu dolu ve arzulu yüzlerini incelerken. Bu, onların bir şansı olduğu anlamına geliyor. Bu onların fırsatı olabilir.

Onların gözü önünde birbirimizi yok ediyoruz. Bu durum onlara bir yer, sızacakları bir boşluk sağlayabilir. Bu korkutucu, küçük yerleşim bölgesinde değil, dünyada bir yer. Dünyada, herhangi bir yerde.

Chupper'lar bir şey biliyorlarmış gibi gülümseyerek dikkatle izlemeye devam ettiler. Dinlemeye de.

Nat'in korkusu büyüdü.

Maury ve Chic'i arabasına alan kızıl saçlı tombul adam, "Benim yolum buraya kadar çocuklar. Artık inmeniz gerek," dedi. Arabayı yavaşlatıp kaldırım kenarında durdu. Artık otoyoldan çıkmış, şehrin içindeydiler. Her yerde kadın ve erkekler panikle sığınacak yer bulabilmek için koşturuyordu. Ön camı parçalanmış bir polis arabası dikkatle ilerliyor, içindeki adam silahlarla uğraşıyordu. "İçerilere girseniz iyi olur," diye önerdi kızıl saçlı adam.

Chic ve Maury yorgunluktan tükenmiş halde arabadan indiler.

"Benim evim, Abraham Lincoln buraya yakın," dedi Chic. "Yürüyebiliriz. Hadi gel." İri yarı, kilolu Maury'ye koluyla ileriyi işaret etti, korkmuş, kafaları karışmış insanlarla birlikte koşmaya başladılar. Ne kargaşa, diye düşündü Chic. Acaba nasıl bitecek? Acaba toplum, yaşam tarzlarımız bunun altından nasıl kalkacak?

"Midem ağrıyor," diye homurdandı Maury. Chic'in yanında koşturuyordu, yüzü yorgunluktan grileşmişti. "Böyle şeylere alışkın değilim."

Abraham Lincoln'e vardılar. Bina hiç zarar görmemişti. Girişte silahlı bir çavuş duruyordu, yanında da kimlik okuyucu Vince Strikerock. Vince işiyle meşguldü, tek tek herkesi kontrol ediyordu.

"Selam Vince," dedi Chic, Maury ile birlikte binaya girdiklerinde.

Kardeşi ani bir hareketle kafasını kaldırdı, sessiz bakıştılar. Vince nihayet, "Merhaba Chic, yaşadığına sevindim," dedi.

"İçeri girebiliyor muyuz?" diye sordu Chic.

"Elbette," dedi Vince. Sonra arkasına baktı, çavuşa başıyla işaret etti ve Chic'e dönüp, "Devam et," dedi. "NP'nin seni bir köşede kıstırmadığına gerçekten çok sevindim." Bir kere bile Maury Frauenzimmer'e bakmadı. Adam orada değilmiş gibi davranıyordu.

"Peki ya ben?" diye sordu Maury.

Vince boğuk bir sesle, "Sen de içeri girebilirsin. Chic'in özel davetlisi olarak," dedi.

Arka sıralardaki adam aksi bir sesle, "Hey, acele edin, çabuk! Burası güvenli değil," diye bağırdı. Chic'i dürterek itti.

Chic ve Maury hızla Abraham Lincoln'e girdiler. Bir süre sonra tanıdık bir araçla yukarı çıkıyorlardı: binanın asansörüyle. Chic'in en üst kattaki dairesine.

"Acaba bu işten çıkarı ne oldu?" dedi Maury düşünceli bir sesle. "Kardeşinin demek istedim."

"Hiç," dedi Chic kısaca. "Karp bitti. Karp ve pek çok kişinin işi bitti artık." Vince de o gruptaki tek kişi

değil, dedi içinden.

Curcunalı müzik yeniden başladı; kamburlu, koca çeneli Chupper'ların bazıları danslarına başlamışlardı bile. Nat Flieger televizyondan uzaklaştı.

"Sanırım Ampek'e yeterince kayıt girdik," dedi Molly'ye. "Kongrosian'ın evine dönebiliriz. Burada işimiz bitti nihayet."

Molly ciddi bir ifadeyle, "Bence işimiz her yerde bitti, Nat," dedi. "Sadece birkaç on bin yıldır baskın tür biz olduk diye..."

"Biliyorum," dedi Nat. "Yüzlerini ben de gördüm." Molly'yi Ampek F-a2'yi bıraktıkları yere götürdü. Jim Planck da peşlerinden geldi, kayıt cihazının önünde üçü yan yana durdular. "Eee?" dedi Nat. "Dönelim mi? Gerçekten bitti mi?"

"Bitti," dedi Jim Planck başını sallayarak.

"Ama bence," dedi Molly, "savaş bitene kadar Jenner bölgesinde kalalım. Evde."

"Pekâlâ," dedi Nat. Molly'ye katılıyordu. Tamamen.

Jim Planck birden, "Baksana," dedi. "Bize gelen bir kadın var. Chupper değil, bizim gibi biri."

Beyaz gömlek, mokasenler ve mavi kumaş pantolon giymiş, kısa saçlı, zarif, genç kadın Chupper'ların arasında yürüyordu. Onu tanıyorum, dedi Nat içinden. Onu milyonlarca kez gördüm. Nat onu hem tanıyor hem tanımıyordu; tekinsiz, tuhaf bir durumdu. İnanılmaz çekici bir kadın diye düşündü. Neredeyse grotesk, doğal olmayan şekilde güzel. Bu kadar çekici kaç kadın tanıyorum? Hiç. Dünyamızda,

yaşamlarımızda hiç kimse onun kadar çekici değil.

Nicole Thibodeaux hariç.

Kadın, "Siz Bay Flieger mısınız?" diye seslendi yanlarına yaklaşırken. Nat'in yüzüne bakıyordu. Çok küçük, diye düşündü Nat. Televizyon yayınlarında belli olmuyordu. Hatta Nicole Thibodeaux'yu hep kocaman, neredeyse dev gibi hayal ederdi, tam tersi olduğunu görmek onu şaşırttı. Bir türlü tam olarak anlayamadı.

"Evet," dedi.

"Richard Kongrosian beni buraya gönderdi, şimdi ait olduğum yere dönmek istiyorum," dedi Nicole. "Taksinizle beni buradan çıkarabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Nat başıyla onaylayarak. "Nasıl isterseniz."

Chupper'ların hiçbiri Nicole'e ilgi göstermedi; onu ya tanımıyor ya da kim olduğuyla ilgilenmiyordular. Fakat Jim Planck ve Molly sessizleşmişti, gözlerine inanamıyorlardı.

"Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Nicole.

"Şey," dedi Nat. "Kalacağız. Savaş yüzünden. Burası güvenli görünüyor."

"Hayır," diye ısrar etti Nicole birden. "Geri dönmelisiniz, görevinizi yerine getirmelisiniz. Onların kazanmasını mı istiyorsunuz?"

"Kimden bahsettiğinizi bile bilmiyorum," dedi Nat. "Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, sorun nedir, kim kiminle savaşıyor. Siz biliyor musunuz? Belki bize anlatırsınız." Ama bundan kuşkuluyum, diye düşündü. Bunu benim ya da bir başkası için mantıklı hale getirebileceğinden kuşkuluyum.

Çünkü hiç mantıklı değil.

"Beni geri götürmek ya da en azından buradan çıkarmak için ne istiyorsunuz?" diye sordu Nicole.

Nat omuz silkerek, "Hiçbir şey," dedi. Birden anladı, her şeyi net görmeye başladı. "Çünkü yapmayacağım. Üzgünüm. Bunun, bu olayın sona ermesini bekleyeceğiz. Kongrosian sizi buraya göndermeyi nasıl başardı bilmiyorum ama belki bunu yapmakta haklıydı; belki burası sizin için en uygun yerdir, bizim için de. Uzun bir süreliğine." Nicole'e gülümsedi. Nicole tepki vermedi.

Sonra, "Lanet olası," dedi Nicole.

Nat gülümsemeye devam etti.

"Lütfen," dedi Nicole, "bana yardım edin. Edecektiniz, dönecektiniz."

Jim Planck kısık sesle, "Belki size yardım ediyordur Bayan Thibodeaux. Sizi burada tutarak yani," dedi.

"Bence de Nat haklı," dedi Molly. "Eminim Beyaz Saray şimdi sizin için pek güvenli değildir."

Nicole öfkeyle üçüne baktı. Sonra pes edip iç geçirdi. "Tam da kapana kısılacak yer. Richard Kongrosian'a da lanet olsun, hepsi onun suçu. Bu yaratıklar da ne?" Birbirine karışmış yetişkin Chupper'larla tozlu ahşap salonun her iki duvarına sıralanmış küçük neo-chupper çocukları eliyle işaret ediyordu.

"Emin değilim," dedi Nat. "Akrabalarımız diyebiliriz. Çocuklarımız herhalde."

"Atalarımız," dedi Jim Planck, Nat'i düzelterek.

"Hangisi olduğunu zaman gösterecek," dedi Nat.

Nicole küçük bir puro yakıp enerjik bir ifadeyle, "Onlardan hoşlanmadım," dedi. "Eve gittiğimizde kendimi daha mutlu hissedeceğim. Beni korkunç şekilde rahatsız ediyorlar."

"Etmeliler," dedi Nat. Nicole'ün aşırı tepkisini paylaşıyordu.

Chupper'lar aralarındaki bu dört insana hiç dikkat etmeden tekdüze ritimle dans ediyordu.

"Ama bence, ne olursa olsun onlara alışmamız gerekecek," dedi Jim Planck düşünceli bir sesle.

16,50 TL